Colecţie coordonată de
DENISĂ COMĂNESCU

Raftul Denisei

J.M. COETZEE
Moartea lui Iisus
Traducere din engleză de 1RINA HOREA
HUMANITAS fiction
Redactor: Raluca Popescu
Coperta: Angela Rotaru
Tehnoredactor: Manuela Maxine;
Corector: Marilena Vasile
DI P: Dragoş Dumitrescu, Veronica Dinu
Lucrare executată la Master Print Super Offset
J.M. COETZEE
THE DEA TH OF JESUS
Copyright © 22019 by J.M. Coetzee
By arrangement with Peter Lampack Agency, Inc.
350 Fifth Avenue, Suite 5300 New York, NY 101 18 USA.
All rights reserved.
© HUMANITAS FICTION, 2021, pentru prezenta versiune românească
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
COETZEE, JOHN MAXWELL
Moartea lui Lsus / J.M. Coetzee; trad. din engleză de Irina Horea.
— Bucureşti: Humanitas Fiction, 2021
ISBN 978 – 606 – 779 – 787 – 9
I. Horea, Irina (trad.)
821.111
EDITURA HUMANITAS FICTION

Piaţa Presei Libere 1, 013701 Bucureşti, România tel. 021/408 83 50, fax 021/408 83 51 www.h u man i tas.ro
Comenzi online: www.libhumanitas.ro
Comenzi prin e-mail: vânzări (? /) libhumanitas.ro
Comenzi telefonice: 0723 684 194

Capitolul 1

O după-amiază răcoroasă de toamnă. Pe întinderea de iarbă din spatele blocului, el, Simon, stă şi urmăreşte un meci de fotbal. De obicei, e singurul spectator la aceste meciuri încinse între copiii din bloc. Însă azi s-au oprit şi doi străini să privească: un bărbat într-un costum închis la culoare şi, lângă el, o fată în uniformă şcolară.

Mingea zboară cu boltă spre stânga, jumătatea în care joacă David. Blocând mingea cu latul piciorului, David îl driblează pe apărător, care se repede să-l deposedeze, şi trimite mingea în centru. Niciun jucător n-o poate intercepta, nici portarul n-o prinde, astfel că mingea trece de linia porţii.

În meciurile astea din timpul săptămânii, nu există echipe. Băieţii se împart după cum le vine, unii intră, alţii ies. Uneori sunt treizeci, alteori doar şase. Când David a intrat prima oară în joc, în urmă cu trei ani, era cel mai mic ca vârstă şi ca statură. Deşi firav, acum se numără printre copiii mai înalţi, e iute de picior, un alergător care te păcăleşte.

Un moment de acalmie în meci. Cei doi străini se apropie; câinele care moţăie la picioarele lui se ridică, înalţă capul.

— Bună ziua, spune bărbatul. Ce echipe sunt acestea?

— Sunt doar copii din cartier, mai încing un meci din când în când.

— Nu joacă prost, spune străinul. Sunteţi tatăl vreunuia?

El, părinte? Are rost să explice ce anume este el?

— Cel de colo e fiul meu, spune el. David. Băiatul înalt cu păr negru.

Străinul se uită atent la David, băiatul înalt cu păr negru, care se fâţâie de colo-colo cu aer distrat, fără să acorde cine ştie ce atenţie jocului.

— Nu s-au gândit să se organizeze într-o echipă? întreabă străinul. Daţi-mi voie să mă prezint. Mă numesc Julio Fabricante. Dânsa e Maria Prudencia. Suntem de la Las Mănos. Aţi auzit de Las Mănos? Nu? E orfelinatul de pe malul celălalt al râului.

— Simon, se prezintă el.

Dă mâna cu Julio Fabricante de la orfelinat, o salută din cap pe Maria Prudencia – are vreo paisprezece ani, după părerea lui, constituţie robustă, sprâncene groase şi sâni bine dezvoltaţi.

— Întreb pentru că am fi bucuroşi să-i găzduim. Avem un teren adevărat, cu toate marcajele necesare şi cu porţi ca lumea.

— Cred că lor le ajunge să bată mingea.

— Nu te perfecţionezi fără concurenţă, spune Julio.

— De acord. Pe de altă parte, formarea unei echipe ar însemna să alegi unsprezece şi să-i excluzi pe ceilalţi, ceea ce-ar contrazice etosul pe care şi l-au format ei. Aşa văd eu lucrurile. Dar poate greşesc. Poate că lor le-ar plăcea să concureze şi să devină mai buni. Întrebaţi-i. *y*

David are mingea la picior. Face o fentă, execută mişcarea atât de fluid, încât apărătorul rămâne blocat. Pasează mingea unui coechipier şi priveşte cum acesta o trimite direct în braţele portarului.

— E foarte bun fiul dumneavoastră, zice Julio. Talent înnăscut.

— Are un avantaj faţă de prietenii lui. Ia lecţii de dans, prin urmare are un bun simţ al echilibrului. Dacă şi ceilalţi băieţi ar lua lecţii de dans, s-ar dovedi la fel de buni.

— Ai auzit, Maria? face Julio. Poate ar trebui să urmezi exemplul lui David şi să iei lecţii de dans.

Maria priveşte neclintit înainte.

— Maria Prudencia joacă fotbal, lămureşte Julio. Este

unul din stâlpii echipei noastre.

Soarele coboară spre asfinţit. Curând, băiatul care e proprietarul mingii şi-o va revendica („Trebuie să plec”), iar jucătorii se vor duce la casele lor.

— Ştiu că nu sunteţi antrenorul lor, spune Julio. Îmi dau seama şi că nu sunteţi în favoarea sportului organizat. Dar, de hatârul băieţilor, gândiţi-vă totuşi. Poftim cartea mea de vizită. Poate le va plăcea să joace ca o echipă împotriva altei echipe. Mi-a părut bine de cunoştinţă.»

Dr. Julio Fabricante, *Educaţior*, scrie pe cartea de vizită. *Orfanato de Las Mănos*, *Estrella 4*.

— Hai, Bolívar, zice el. E timpul să mergem acasă.

Câinele se ridică în picioare, trăgând un pârţ puturos.

În timpul cinei, David întreabă:

— Cine-i omul cu care-ai vorbit?

— Îl cheamă Doctor Julio Fabricante. Uite cartea lui de vizită. Lucrează la un orfelinat. Propune ca voi să vă alcătuiţi o echipă şi să jucaţi împotriva unei echipe a orfelinatului.

Ines studiază cartea de vizită.

— *Educ ador*, citeşte ea. Ce-nseamnă asta?

— Un cuvânt mai fistichiu pentru învăţător.

Când el ajunge la terenul acoperit cu iarbă în după-amiaza următoare, dr. Fabricante e deja acolo, stă de vorbă cu băieţii strânşi în jurul lui.

— Puteţi şi să vă alegeţi un nume pentru echipa voastră, tocmai spune acesta. Şi puteţi alege culoarea tricourilor pentru echipa voastră.

— Los Gatos, spune un băiat.

— Las Panteras, zice altul.

Las Panteras e pe gustul băieţilor, care par entuziasmaţi de propunerea doctorului Julio.

— Noi, la orfelinat, ne spunem Los Halcones, după şoim, pasărea cu vederea cea mai ageră dintre toate.

— De ce nu vă spuneţi Los Huerfanos? întreabă David.

O tăcere stânjenită.

— Deoarece, tinere, zice dr. Fabricante, nu cerşim favoruri. Nu cerem să ni se acorde victoria doar pentru că suntem cine suntem.

— Eşti orfan? întreabă David.

— Nu, din întâmplare eu nu sunt orfan, dar am în grijă orfelinatul şi acolo locuiesc. Am un respect deosebit pentru orfani, îi îndrăgesc – orfanii sunt în lume mult mai mulţi decât îţi poţi imagina.

Băieţii rămân tăcuţi. La fel şi el, Simon.

— Eu sunt orfan, zice David. Pot să joc pentru echipa voastră?

Băieţii chicotesc. S-au obişnuit cu provocările lansate de David.

— Termină, David, şuieră unul dintre ei.

E momentul ca el să intervină:

— David, nu sunt sigur că înţelegi cu adevărat ce înseamnă să fii orfan, un orfan în adevăratul sens al cuvântului. Un orfan nu are familie, nu are casă. Aici intervine doctorul Julio. El le oferă orfanilor un cămin. Tu deja ai unul. Se întoarce spre dr. Julio şi îi spune: îmi cer scuze că sunteţi martor la o dispută familială.

— Nu e nevoie să vă scuzaţi. Aspectul pe care-l pune în discuţie fiul dumneavoastră e important. Ce înseamnă să fii orfan? înseamnă, pur şi simplu, să nu ai părinţi vizibili? Nu. A fi orfan, la nivelul cel mai profund, înseamnă a fi singur pe lume. Prin urmare, într-un anumit sens, toţi suntem orfani, deoarece, la nivelul cel mai profund, toţi suntem singuri pe lume. Ceea ce le spun tinerilor care se află în grija mea e că nu trebuie să te ruşinezi de faptul că locuieşti într-un orfelinat, deoarece orfelinatul este un microcosmos al societăţii.

— Nu mi-ai răspuns, insistă David. Pot să joc pentru echipa ta?

— Ar fi mai bine să joci pentru echipa ta, răspunde dr. Julio. Dacă toată lumea ar juca pentru Los Halcones, n-am mai avea împotriva cui să jucăm. N-ar mai fi

competiţie.

— Eu nu întreb pentru toţi ceilalţi. Eu întreb doar pentru mine.

Dr. Julio se întoarce către Simon:

— Ce părere aveţi, señor? Sunteţi de acord ca echipa dumneavoastră de fotbal să se numească Las Panteras?

— Eu, unul, n-am nicio părere, răspunde el. N-aş dori să le impun acestor tineri preferinţele mele.

Tace. Ar vrea să adauge: *Tinerilor acestora care jucau fotbal într-o fericire, până când ai apărut matale în scenă*.

Capitolul 2

E al patrulea an de când locuiesc în bloc. Deşi apartamentul lui Ines de la etajul doi e destul de spaţios pentru toţi trei, el şi-a luat, prin înţelegere mutuală, un apartament numai al său, la parter, mai mic şi mobilat mai simplu. Şi l-a putut permite de când veniturile i-au sporit cu un ajutor de invaliditate din pricina unei leziuni la spate, care nu s-a vindecat niciodată cu totul, o leziune cu care s-a ales când a muncit ca docher în Novilla.

Are un venit al lui şi un apartament al lui, dar nu are niciun cerc social, nu pentru că este o fiinţă nesocială sau din pricină că Estrella este un oraş neprietenos, ci pentru că a luat hotărârea, cu mult timp în urmă, să se dedice fără rezerve creşterii băiatului. Cât despre Ines, ea îşi petrece zilele, şi uneori şi serile, la magazinul de modă a cărui coproprietară este – deţine jumătate din el. Prietenii ei provin de la Modas Modernas şi din lumea mai largă a modei. El nu vrea, în mod deliberat, să ştie nimic despre aceste prietenii. Dacă printre prieteni ea are şi iubiţi, el nu ştie şi nici nu-l interesează, atâta vreme cât ea rămâne o mamă bună.

Sub aripa lor, David a înflorit. Este voinic şi sănătos. Cu ani în urmă, când locuiau în Novilla, s-au luptat cu sistemul educaţional public. Profesorii lui David îl considerau *obstinado*, needucabil. De atunci, l-au ţinut departe de şcolile publice.

El, Simon, e încrezător că un copil cu o evidentă inteligenţă înnăscută se poate descurca fără educaţie formală. *Este un copil excepţional*îi spune el lui Ines, *cine poate prezice în ce direcţie se vor manifesta harurile lui*? În momentele ei mai generoase, Ines este dispusă să fie de acord.

La Academia de Muzică din Estrella, David urmează cursuri de canto şi dans. Cursurile de canto sunt supravegheate de directorul academiei, Juan Sebastrăn Arroyo. Când e vorba de dans, nu există nimeni la academie care să-l mai poată învăţa ceva pe David. În zilele în care îşi face apariţia la ore, dansează cum pofteşte el, ceilalţi elevi se iau după el sau, dacă nu pot să se ia după el, stau şi-l privesc.

El, Simon, e şi el dansator, deşi un prozelit de dată recentă şi fără har. Îşi execută mişcările de dans înainti

>

unitate, seara, când e singur. După ce-şi pune pijamaua, dă drumul gramofonului cu volumul mic şi dansează singur, cu ochii închişi, şi dansează astfel până i se goleşte mintea complet. Apoi opreşte muzica, se vâră în pat şi doarme somnul celor drepţi.

În majoritatea serilor, muzica reprezintă o suită de dansuri pentru flaut şi vioară, compuse de Arroyo pentru a comemora moartea celei de-a doua soţii, Ana Magdalena. Dansurile nu au niciun titlu; discul, pitit în încăperea dosnică a unei prăvălii din oraş, nu are nicio etichetă. Muzica este lentă, maiestuoasă, tristă.

David nu catadicseşte să se ducă la orele de curs normale şi mai ales să facă exerciţii la aritmetică, aşa cum face orice puşti de zece ani normal – asta din pricina unei prejudecăţi a lui împotriva aritmeticii, fiind încurajat în această privinţă de regretata señora Arroyo, care i-a făcut pe toţi elevii ei să creadă că numerele întregi sunt divinităţi, entităţi celeste ce au existat înainte ca lumea fizică să ia fiinţă şi vor continua să existe după ce lumea se va fi sfârşit, prin urmare merită să fie venerate. A

amesteca numerele unele cu altele *ţadieion*, *sustracciori*), sau a le fărâmiţă (*fracciones*) ori a le folosi pentru a măsura cantităţi de cărămizi sau faină (*la medicia*), constituie un afront adus divinităţii lor.

La cea de-a zecea aniversare a lui David, el şi Ines i-au dăruit un ceas, pe care David refuză să-l poarte din pricină că (zice el) fixează numerele într-o ordine circulară. O fi ora nouă înainte de ora zece, însă nouă nu e nici înainte, nici după zece.

Devoţiunii señorei Arroyo faţă de numere, cărora le-a dat formă în dansurile pe care le-a predat elevilor ei, David i-a adăugat o particularitate ciudată, născocită de el: identificarea unor anumite numere cu anumite stele de pe cer.

El, Simon, nu înţelege filosofia numerelor (pe care, în sinea lui, o consideră a nu fi o filosofie, ci un cult), propovăduită la academie: în mod făţiş de regretata señora, ceva mai discret de văduvul Arroyo şi de prietenii lui muzicieni. El, unul, nu o înţelege, dar o tolerează, nu numai din consideraţie fată de David, ci şi pentru că, atunci când este într-o dispoziţie potrivită, în timpul dansului său solitar, uneori îi apare o viziune, scurtă, fulgurantă, despre ceea ce obişnuia să spună señora Arroyo: sfere argintii, prea multe pentru a putea fi numărate, care se rotesc unele în jurul celorlalte, producând un murmur nepământesc, într-un spaţiu nesfârşit.

El dansează, are viziuni, dar nu consideră că s-a convertit la cultul numărului. Pentru viziunile lui, are o explicaţie raţională, una care-l mulţumeşte mai tot timpul: ritmul liniştitor al dansului, cântecul hipnotic al flautului induc o stare de transă în care fragmente sunt absorbite din leagănul memoriei şi învârtejite dinaintea ochiului interior.

David nu poate face operaţii aritmetice, sau refuză să le facă. Mai neliniştitor e că nu vrea să citească. Cu alte cuvinte, după ce-a învăţat de unul singur să citească din

Don Quijote, nu-l interesează să citească nicio altă carte. Ştie *Don Quijote* pe de rost, într-o versiune abreviată pentru copii; şi consideră povestea nu ceva născocit, ci o istorie adevărată. Undeva în lume, şi dacă nu în lumea asta, atunci în cea următoare, Don Quijote hălăduieşte călare pe calul său, Rocinante, cu Sancho tropăind pe un măgar alături de el.

Au avut discuţii în contradictoriu, el şi băiatul, în legătură cu *Don Quijote*. *Dacă te-ai deschide spre alte cărţi*, zice el, *ai afla că lumea are o mulţime de alţi eroi pe lângă Don*, *şi multe eroine*, *cu toţii conjuraţi din nimic de minţile fertile ale autorilor*. *Chiar aşa*, *fiind un copil dăruit*, *ai putea născoci eroi tu însuţi*, *pe care-i să-i trimiţi în lume ca să aibă aventuri*.

David abia dacă-l ascultă.

— Nu vreau să citesc alte cărţi, zice el dispreţuitor. Ştiu deja să citesc.

— Ai o înţelegere greşită asupra a ceea ce înseamnă cititul. A citi nu înseamnă doar a transforma semnele tipărite în sunete. A citi înseamnă ceva mai profund. Cititul adevărat este să auzi ceea ce are de spus cartea şi să cumpăneşti la asta – poate chiar să porţi o conversaţie în mintea ta cu autorul. Înseamnă să înveţi despre lume – lumea aşa cum este cu adevărat, nu cum vrei tu să fie.

— De ce? întreabă David.

— De ce? Pentru că eşti tânăr şi ignorant. Vei scăpa de ignoranţă doar dacă te deschizi spre lume. Şi cea mai bună metodă să te deschizi spre lume este să citeşti ce au de spus alţi oameni, oameni mai puţin ignoranţi decât tine.

— Ştiu destule despre lume.

— Nu, nu ştii. Nu ştii absolut nimic despre lumea din afara câmpului tău limitat de experienţă. Dansul şi lovirea mingii de fotbal sunt activităţi bune în sine, dar nu te învaţă nimic despre lume.

— Citesc *Don Quijote*.

— *Don Quijote*, repet, nu înseamnă lumea. Departe de aşa ceva. *Don Quijote* este o poveste născocită de un

bătrân cu mintea dusă. E o carte amuzantă, te absoarbe în jocul ei, dar e doar un joc al închipuirii. Chiar mesajul cărţii este exact acela de a-i avertiza pe cititorii ca tine să nu se lase absorbiţi într-o lume ireală, o lume a imaginaţiei, aşa cum e absorbit Don Quijote. Nu-ţi aminteşti cum se încheie cartea, cu Don Quijote care îşi recapătă luciditatea şi-i spune nepoatei lui să-i ardă cărţile, pentru ca nimeni pe viitor să nu mai fie tentat să-i urmeze drumul nebunesc?

— Dar ea nu-i arde cărţile.

— Ba da! Poate că nu se zice explicit în carte, însă o face! Este chiar extrem de recunoscătoare să scape de ele.

— Dar nu arde *Don Quijote*.

— Nu poate să ardă *Don Quijote*, pentru că ea e în *Don Quijote*. Nu poţi să arzi o carte dacă eşti înăuntrul ei, dacă eşti un personaj în ea.

— Ba poţi. Dar ea n-o face. Pentru că, dacă ar fi făcut-o, eu n-aş avea *Don Quijote*. Ar fi arsă.

După asemenea dispute cu băiatul, el rămâne deconcertat, însă mândru în sinea lui: deconcertat, pentru că nu poate birui un puşti de zece ani într-o dispută; mândru, pentru că puştiul de zece ani îl pune în încurcătură cu atâta pricepere. *O fi el leneş*, *o fi el arogant*, îşi spune el despre copil, *dar cel puţin nud prost*.

Capitolul 3

Când şi când, după cină, băiatul le cere celor doi să se aşeze pe canapea („Haide, Ines! Haide, Simdn!”) şi le prezintă ceea ce el numeşte *un espectâculo*, un spectacol. Acestea sunt momentele când se simt cel mai mult ca o familie şi când afecţiunea băiatului pentru ei se manifestă cel mai limpede.

Cântecele pe care le cântă David în aceste *espectâculos* provin din orele de canto pe care le ia cu señor Arroyo. Multe dintre ele sunt compuse chiar de Arroyo, adresate unei *tu*, care poate foarte bine fi regretata soţie a lui Arroyo. Ines nu le consideră potrivite pentru copii, iar el tinde să-i împărtăşească rezerva. Cu

toate acestea, cugetă el, spiritul lui Arroyo trebuie că se înviorează când îşi aude creaţiile căpătând consistenţă într-o voce atât de pură, de clară şi tânără ca a lui David.

— Ines, Simon, vreţi să auziţi un cântec misterios?

Îi întreabă David în seara de după vizita lui Fabricante. Şi cu o ardoare şi o forţă neobişnuite, cu glas puternic, începe să cânte:

În diesem Wetter, *în diesem Braus*, *Nie hătt Ich gesendet das Kind hinaus – Ja*, *în diesem Wetter*, *în diesem Braus*, *Durfist Du nicht senden das Kind hinaus*!

— Asta-i tot? zice Ines. E foarte scurt pentru un cântec.

— I l-am cântat lui Juan Sebasti în azi. Voiam să cânt un alt cântec, dar când am deschis gura, mi-a ieşit ăsta. Ştiţi ce înseamnă?

Repetă cântecul încet, articulând cu grijă cuvintele ciudate.

— N-am idee ce înseamnă. Señor Arroyo ce spune?

— Nici el nu ştie. Dar mi-a zis că nu trebuie să mă tem. Mi-a zis că, dacă nu ştiu ce înseamnă în viaţa asta, o să aflu în viaţa următoare.

— Nu s-a gândit, întreabă el, Simon, că acest cântec ar putea veni nu din viaţa următoare, ci din viaţa anterioară, viaţa pe care ai avut-o înainte să te îmbarci pe vaporul cel mare şi să traversezi oceanul?

Băiatul tace. Aici se încheie conversaţia şi, odată cu»

ea, *espectăculo* din acea seară. Dar a doua zi, când el şi David sunt singuri, băiatul revine la subiect:

— Cine am fost eu, Simon, înainte să traversez oceanul? Cine am fost eu înainte să încep să vorbesc spaniola?

— Aş spune că ai fost aceeaşi persoană care eşti azi, doar că arătai altfel, aveai alt nume şi vorbeai altă limbă – toate acestea au fost şterse când ai traversat oceanul, 18

odată cu amintirile tale. Totuşi, drept răspuns la întrebarea *Cine am fost eu*? aş spune că, în inima ta, în esenţa ta, ai fost tu însuti, fiinţa ta unică. Altfel n-ar avea

niciun sens să spui că *tu* ai uitat limba pe care ai vorbit-o şi aşa mai departe. Pentru că cine altcineva ar fi putut uita, în afară de tine, fiinţa pe care-o aperi în inima ta? Aşa văd eu treaba.

— Dar nu am uitat totul, nu-i aşa? *În diesem Wetter*, >

În diesem Braus – îmi amintesc asta, doar că nu-mi amintesc ce-nseamnă.

— Într-adevăr. Sau poate, aşa cum sugerează señor Arroyo, cuvintele îţi vin nu din viaţa trecută, ci din cea viitoare. În acest caz, ar fi inexact să spunem că aceste cuvinte vin din *memoria*, memorie, deoarece ne putem aminti doar ceea ce e în trecut. Prin urmare, eu aş numi cuvintele tale *profecia*, profetice. Ca şi când ţi-ai aminti viitorul.

— Şi tu, Simon, care crezi c-o fi – trecutul, sau viitorul? Eu cred că-i viitorul. Cred că vin din viaţa mea viitoare. Tu îţi poţi aminti viitorul?

— Nu, din păcate, nu-mi amintesc nimic, nici din trecut, nici din viitor. În comparaţie cu tine, tinere David, eu sunt un individ foarte anost, prin nimic excepţional, ba tocmai opusul excepţionalului. Trăiesc în prezent ca un bou. Este un mare dar să fii în stare să-ţi aminteşti fie trecutul, fie prezentul, şi sunt sigur că señor Arroyo ar fi de acord. Ar trebui să ai la tine un carneţel ca să-ţi notezi lucrurile de care-ţi aduci aminte, chiar dacă n-au înţeles.

— Sau îţi spun ţie ce-mi aduc aminte şi poţi *tu* nota.

— Bună idee. Aş putea să-ţi fiu *secretario*, omul care îţi înregistrează secretele. Am putea face un proiect din asta, tu şi cu mine. În loc să aşteptăm ca lucrurile să-ţi vină în minte – cântecul misterios, bunăoară –, am putea să stăm împreună câteva minute în fiecare zi, când te trezeşti dimineaţa sau ultimul lucru pe care să-l facem înainte să te culci, un timp în care să te concentrezi şi să încerci să-ţi aminteşti lucruri din trecut sau din viitor. Vrei să facem asta?

Băiatul tace.

Capitolul 4

În vinerea din acea săptămână, fără preambul, David face următorul anunţ:

— Ines, mâine o să joc fotbal adevărat. Tu şi Simon trebuie să veniţi să mă vedeţi.

— Mâine? Nu pot mâine, dragul meu. Sâmbăta este o zi aglomerată la magazin.

— O să joc într-o echipă adevărată. O să fiu numărul 9. Trebuie să port o cămaşă albă. Trebuie să faci un număr 9 şi să-l coşi pe spatele cămăşii.

Rând pe rând, ies la iveală detaliile noii ere, era fotbalului adevărat. La nouă dimineaţa, va sosi o furgonetă ca să-i ia pe copiii de la bloc. Băieţii trebuie să poarte cămăşi albe cu numere negre pe spate, de la unu la unsprezece. La zece fix, sub numele Las Panteras, ei vor fugi pe teren ca să se confrunte cu Los Halcones, echipa de la orfelinat.

— Cine v-a ales echipa? întreabă el.

— Eu.

— Înseamnă că eşti căpitanul, şeful?

— Da.

— Şi cine te-a făcut pe tine căpitan?

— Toţi băieţii. Vor să fiu căpitan. Eu le-am dat numerele.

Furgoneta de la orfelinat soseşte punctual a doua zi dimineaţă, condusă de un taciturn în salopetă albastră. Nu toţi băieţii sunt gata – trebuie să trimită pe cineva să-l grăbească pe Carlitos, care a dormit mai mult – şi nu toţi poartă cămăşi albe cu numere negre, conform instrucţiunilor, ba chiar nu toţi au încălţări potrivite pentru fotbal. În schimb, mulţumită talentului de cusătoreasă al lui Ines, David are un număr 9 elegant pe cămaşă şi arată din cap până-n picioare ca un căpitan.

El şi Ines asistă la plecarea lor, apoi se iau după ei cu maşina: bineînţeles, ideea că fiul ei conduce o echipă de fotbal pe teren bate treburile de la magazin.

Orfelinatul este pe malul celălalt al râului, într-o parte a oraşului pe care el n-a avut niciun motiv s-o exploreze. Traversează râul pe un pod, apoi trec printr-un cartier industrial, intră pe un drum îngust, desfundat, între un depozit şi un atelier de cherestea, ca să ajungă într-un loc surprinzător de plăcut, pe malul râului: un şir de clădiri scunde, din gresie, umbrite de copaci, cu un teren de sport unde copii de toate vârstele se învârt încoace şi-ncolo, îmbrăcaţi în uniforma bleumarin, simplă şi de bun gust, a orfelinatului.

Suflă o briză tăioasă. Ines e îmbrăcată cu o jachetă cu guler înalt; el, mai puţin prevăzător, nu are decât un pulover.

— Acolo e doctorul Fabricante, zice el – bărbatul acela cu cămaşă neagră şi şort. Se pare că el e arbitrul.

Dr. Fabricante suflă din fluier, şuierat imperios după şuierat imperios, şi îşi flutură braţele. Gloata de copii o rupe la fugă pe teren, cele două echipe se aliniază în spatele arbitrului, orfanii ca scoşi din cutie – cămăşi albastre, şorturi albe, ghete negre –, băieţii de la bloc îmbrăcaţi şi încălţaţi pestriţ.

Din prima clipă, el este surprins de cât de diferit arată jucătorii din cele două echipe: copiii în albastru sunt pur şi simplu mai dezvoltaţi. E chiar şi o fată printre ei – după coapsele vânjoase şi sânii în creştere, o recunoaşte pe Maria Prudencia. Sunt şi băieţi care, după aspect, e limpede că au trecut de vârsta pubertăţii. Prin comparaţie, musafirii arată plăpânzi.

De la primul şut, tinerii *panteras* bat în retragere, pregetând să-şi înfrunte opozanţii mai voinici. Cât ai zice peşte, echipa în albastru şi-a tăiat drum prin apărarea adversă şi a marcat primul gol, urmat în scurt timp de al doilea.

El se întoarce enervat către Ines:

— Asta nu-i meci de fotbal, e măcelărirea inocenţilor!

Mingea cade la piciorul unui jucător din echipa lui

David. Acesta o loveşte cu sălbăticie. Doi dintre co→

echipieri se reped după minge, însă este interceptată de Maria Prudencia, care stă cloşcă peste ea, provocându-i să o deposedeze. Ei înţepenesc. Dispreţuitoare, ea o pasează unui coechipier.

Tacticile folosite de orfani sunt simple, însă eficiente: duc mingea metodic spre poarta adversă, croindu-şi drum printre adversari, până când o trimit pe lângă portarul neputincios. Când dr. Fabricante suflă din fluier pentru încheierea primei reprize, scorul e 10-O. Tremurând în vântul tăios, copiii de la bloc se strâng grămadă şi aşteaptă să reînceapă măcelul.

Dr. Fabricante fluieră începutul reprizei a doua. Mingea e trimisă de un jucător până la David. Cu mingea la picior, el driblează ca o fantomă, trecând de primul adversar, de al doilea, de al treilea, şi înscrie un gol.

Un minut mai târziu, mingea ajunge din nou la el. El trece fără probleme de apărători; dar, deodată, în loc să tragă la poartă, pasează unui coechipier şi se uită cum acesta şutează peste poartă.

Meciul se încheie. Abătuţi, băieţii de la bloc părăsesc terenul cu pas târşâit, în timp ce câştigătorii sunt înconjuraţi de o mulţime extaziată.

Dr. Fabricante se apropie de ei.

— Sper că v-a plăcut meciul. A fost oarecum unilateral – îmi cer scuze pentru asta. Dar pentru copiii noştri e important să-şi dovedească valoarea faţă de lumea de afară. Important pentru respectul de sine.

— Băieţii noştri nu prea sunt din lumea de afară, răspunde el, Simon. Sunt doar băieţi cărora le place să dea cu piciorul în minge. Dacă într-adevăr vreţi să vă testaţi echipa, ar trebui să jucaţi cu un adversar mai puternic. N-am dreptate, Ines?

Ines confirmă cu un gest din cap.

E într-atât de enervat, încât nu-i pasă dacă dr. Fabricante se simte jignit. Dar nu, Fabricante ignoră reproşul.

— Nu e totul să câştigi sau să pierzi, zice el. Copiii participă, dau tot ce pot, se manifestă cu întregul lor potenţial – asta contează. Totuşi, în unele cazuri, a câştiga devine un factor important. Acesta e cazul nostru. De ce? Deoarece copiii noştri pornesc cu un dezavantaj. Ei au nevoie să-şi dovedească lor înşile că pot să concureze cu cei de-afară – să concureze şi să-i întreacă. Sunt sigur că înţelegeţi.

Ba el nu înţelege defel; n-are însă chef să înceapă o discuţie în contradictoriu. Nu-i place deloc de dr. Fabricante, *educaţior*\ speră să nu-l mai vadă niciodată.

— Înţepenesc de frig, zice el; sunt sigur că şi copiilor le e frig. Unde-i şoferul?

— Vine imediat, spune dr. Fabricante. După câteva clipe, se adresează lui Ines: Señora, pot să discut cu dumneavoastră între patru ochi?

El, Simon, se îndepărtează de ei. Copiii de la orfelinat au pus stăpânire pe stadion şi s-au încins în jocurile lor, nepăsându-le de oaspeţii învinşi care aşteaptă plouaţi să vină furgoneta şi să-i ducă acasă.

Furgoneta apare, Las Panteras se caţără înăuntru. Sunt pe punctul de a porni, când Ines bate cu putere în geam:

— David, tu vii cu noi.

Fără tragere de inimă, David coboară.

— Nu pot să merg cu ceilalţi? întreabă el.

— Nu, spune Ines sumbră.

Pe drumul de întoarcere, se vădeşte motivul supărării ei.

— E adevărat, întreabă ea, că i-ai spus doctorului Fabricante că vrei să pleci de-acasă şi să locuieşti în orfelinatul lui?

— Da.

— De ce-ai spus asta?

— Pentru că sunt orfan. Pentru că tu şi Simon nu >
sunteţi părinţii mei adevăraţi.

— Asta i-ai spus?

— Da.

El, Simon, intervine:

— Nu te lăsa aburită, Ines. Nimeni n-o să ia în serios poveştile lui David, cu atât mai puţin un individ care conduce un orfelinat.

— Vreau să joc în echipa lor, zice băiatul.

— Adică să pleci de-acasă de dragul fotbalului? Ca să joci fotbal pentru orfelinat? Pentru că ţi-e ruşine de echipa ta, de prietenii tăi? Asta ne spui?

— Doctorul Julio zice că pot juca în echipa lui. Dar mai întâi trebuie să fiu orfan. Asta e regula.

— Şi tu ai spus: *Foarte bine*. *O să-mi repudiez părinţii şi o să declar că sunt orfan*, doar de dragul fotbalului?

— Nu, nu am spus asta. Am spus: *De ce e asta regula*? Iar el a zis: *D-aia*.

— Asta-i tot ce-a zis: *D-aia A*

— A zis că, dacă n-ar fi o regulă, toată lumea ar vrea să joace în echipa lor, pentru că e atât de bună.

— Nu sunt buni, sunt doar dezvoltaţi şi voinici.

J

Ce-a mai spus doctorul Fabricante?

— Eu i-am zis că sunt o excepţie. Iar el a zis că, dacă toţi ar fi o excepţie, regulile n-ar mai funcţiona. A zis că viaţa e ca un meci de fotbal, trebuie să urmezi regulile. E ca tine. Nu înţelege nimic.

— Bun, dacă doctorul Julio nu înţelege nimic şi dacă echipa lui este doar o şleahtă de bătăuşi, de ce vrei să te duci să locuieşti la orfelinatul lui? Doar ca să joci într-o echipă de fotbal care câştigă?

— Ce-i aşa rău să câştigi?

— Nu-i deloc rău să câştigi. Nu-i deloc rău nici să pierzi. De fapt, ca regulă, aş spune că e mai bine să fii în tagma celor care pierd, decât în a celor care vor să câştige cu orice preţ.

— Eu vreau să fiu un câştigător. Vreau să câştig cu orice preţ.

— Eşti un copil. Experienţa ta e limitată. N-ai avut

ocazia să vezi ce se întâmplă cu aceia care vor să câştige cu orice preţ. Devin bătăuşi, tirani, cei mai mulţi dintre ei.

— Nu-i drept. Când spun ceva ce nu-ţi place, zici că sunt copil, deci ceea ce spun nu contează. Contează doar dacă sunt de acord cu tine. De ce trebuie să fiu mereu de acord cu tine? Nu vreau să vorbesc aşa cum vorbeşti tu, nu vreau să fiu aşa cum eşti tu! Vreau să» >

fiu cel care vreau să fiu!

Ce este în spatele izbucnirii lui? Ce i-a spus Fabricante? El, Simon, încearcă să prindă privirea lui Ines, dar privirea ei e ţintuită pe drum.

— Încă aşteptăm să auzim, spune el. În afară de fotbal, de ce vrei să te muţi la orfelinat?

— Tu nu mă asculţi niciodată, zice băiatul. Nu asculţi, deci nu înţelegi. Nu e niciun de ce.

— Prin urmare, doctorul Julio nu înţelege, şi eu nu înţeleg, şi nu există niciun de ce. În afară de tine, cine înţelege? Ines înţelege? Tu înţelegi, Ines?

Ines nu răspunde. N-are de gând să-i vină în ajutor.

— După părerea mea, tinere, tu eşti cel care nu înţelege, continuă el. Până acum, ai dus o viaţă liniştită. Mama ta şi cu mine ţi-am îndeplinit hatâruri pe care niciun copil normal nu şi le permite, deoarece noi recunoaştem că eşti un copil ieşit din comun. Dar eu încep să mă întreb dacă tu înţelegi ce înseamnă să fii ieşit din comun. Nu înseamnă că poţi să faci ce vrei, aşa cum crezi tu. Nu înseamnă că poţi ignora regulile. Îţi place să joci fotbal, dar dacă ignori regulile fotbalului, arbitrul te scoate de pe teren, şi pe bună dreptate. Nimeni nu-i mai presus de lege. Nu există chestia că poţi fi exceptat de la orice regulă. O excepţie universală e o contradicţie în termeni. E lipsit de sens.

— I-am spus doctorului Julio despre tine şi Ines. Ştie că nu sunteţi părinţii mei adevăraţi.

— Ce-i spui doctorului Julio nu contează. Doctorul Julio nu ni te poate lua. Nu are autoritatea s-o facă.

— Zice că, dacă sunt oameni care-mi fac rău, el îmi

poate oferi adăpost. Lucrurile rele sunt o excepţie. Dacă cineva îţi face rău, poţi să te refugiezi în orfelinatul lui, indiferent cine eşti.

— Cum adică? întreabă Ines, care până acum n-a zis nimic. Cine ţi-a făcut rău?

— Doctorul Julio spune că orfelinatul lui este o insulă a refugiului. Oricine este victimă poate să se ducă acolo, şi el îl va proteja.

— Cine ţi-a făcut ţie rău? insistă Ines.

Băiatul tace.

Ines încetineşte, opreşte maşina pe marginea drumului.

— Răspunde-mi, David, cere ea. I-ai spus doctorului Julio că noiţ i-am făcut ceva rău?

— Nu sunt obligat să răspund. Dacă eşti copil, nu eşti obligat să răspunzi.

— Nu înţeleg, zice el, Simon. L-ai spus ori nu i-ai spus doctorului Julio că Ines şi eu îţi facem ceva rău?

— Nu sunt obligat să spun.

— Nu înţeleg. Nu eşti obligat să-mi spui mie, sau nu eşti obligat să-i spui doctorului Julio?

— Nu sunt obligat să spun nimănui. Pot să vin la orfelinatul ăsta şi el îmi va acorda refugiu. Nu sunt obligat să spun de ce. Asta e filosofia lui. Nu există niciun de ce.

— Filosofia lui! Ştii ce înseamnă cuvintele *cosas* >

malas, lucruri rele, ce implicaţie au, sau le culegi aşa, ca pe nişte pietre, şi le arunci în stânga şi-n dreapta, ca să răneşti oameni?

— Nu sunt obligat să răspund. Ştii şi singur.

Ines intervine din nou:

— David, ce anume ştie Simon? Ţi-a făcut Simdn ceva?

Parcă a primit un pumn! Din senin, între Ines şi el s-a căscat o prăpastie.

— Întoarce maşina, Ines, zice el. Trebuie să vorbim cu omul ăla faţă-n faţă. Nu-i putem permite să toarne

otravă în urechile copilului.

— Răspunde-mi, David, insistă Ines. Asta e o problemă serioasă. Ţ i-a făcut Simon ceva?

— Nu.

— Nu? Nu ţi-a făcut nimic? Atunci de ce faci a se

menea acuzaţii?

— Nu explic nimic. Un copil nu-i obligat să explice. Voi vreţi să urmez reguli. Asta e regula.

— Dacă Simon coboară din maşină, o să-mi spui?

Băiatul nu răspunde. El, Simon, coboară din maşină. Au ajuns la podul care leagă zona de sud-est a oraşului de cea de sud-vest. El se apleacă peste parapet. Mai jos, cocoţat pe o piatră, un bâtlan solitar care îl ignoră. Ce dimineaţă! întâi, parodia de meci de fotbal, acum, această acuzaţie distructivă, nesocotită, din partea copilului. *Nu-s obligat să-ţi spun ce-ai făcut*. *Ştii şi singur*. Ce-a făcut? Nu l-a atins pe băiat cu vreun deget impur, niciodată n-a nutrit vreun gând impur.

Bate în capota maşinii. Ines coboară geamul.

— Ne putem întoarce la orfelinat? Trebuie să vorbesc cu individul ăla odios.

— Avem o mică discuţie, David şi cu mine, zice Ines. Când terminăm, te anunţ.

Bâtlanul a zburat. El coboară malul, îngenunchează, bea.

Apoi, de pe pod, David îi face semn cu mâna şi strigă:

— Simon, ce faci?

— Beau apă. Urcă malul şi se adresează băiatului: David, cu siguranţă ştii că nu-i adevărat. Cum poţi să crezi că ţi-aş face vreodată vreun rău?

— Lucrurile nu trebuie să fie adevărate ca să fie adevărate. Numai asta spui: *E adevărat*? *E adevărat*? De aceea nu-ţi place Don Quijote. Crezi că nu-i adevărat.

— Ba-mi place Don Quijote. Îmi place chiar dacă nu-i adevărat. Doar că nu-mi place în acelaşi fel în care îţi place

ţie. Dar ce-are-a face Don Quijote cu toată… tot balamucul ăsta?

Băiatul nu răspunde, îi aruncă doar o privire amuzată, insolentă.

El urcă înapoi în maşină şi i se adresează lui Ines, pe un ton cât mai calm cu putinţă:

— Înainte să faci vreo imprudenţă, reflectează la ceea ce-ai auzit. David spune că, deoarece e copil, nu trebuie să urmeze aceleaşi standarde de veridicitate ca alţi ca

meni. Prin urmare, e liber să inventeze poveşti – despre mine, despre oricine pe această lume. Gândeşte-te la asta. Gândeşte-te la asta şi fii atentă. Mâine va inventa»

poveşti despre tine.

Ines stă cu privirile aţintite în faţă.

— Ce vrei să fac? zice ea. Am pierdut toată dimineaţa urmărind un meci de fotbal. Am treburi de re→

zolvat la magazin. David are nevoie de o baie caldă şi de haine curate. Dacă vrei să te duc înapoi la orfelinat, ca să te socoteşti cu doctorul Julio, spune. Dar, în acest caz, va trebui să te descurci cu întorsul acasă. Nu stau să aştept. Aşa că spune-mi.

El cumpăneşte.

— Hai să mergem acasă. Luni o să-i fac o vizită doctorului Fabricante.

Capitolul 5

Primul lucru luni dimineaţa, el telefonează la orfelinat şi se programează pentru o întrevedere cu directorul. Deoarece Ines foloseşte maşina, el trebuie să se»

ducă până acolo cu bicicleta greoaie cu care face livrările, ceea ce-i ia mai bine de-o oră, apoi trebuie să aştepte într-o anticameră, sub privirile formidabilului secretar-cerber al lui Fabricante.

În fine, este împins în biroul directorului. Fabricante îi strânge mâna, îl pofteşte să ia loc. Lumina soarelui care se revarsă prin fereastră scoate în evidenţă labele de gâscă de la colţurile ochilor lui Fabricante; părul pieptănat

bine pe spate este atât de incredibil de negru, încât ai zice că e cănit. Cu toate acestea, are o siluetă bine întreţinută şi radiază o energie palpabilă.

— Vă mulţumesc că aţi asistat la meci, începe acesta. Copiii noştri nu sunt obişnuiţi să aibă spectatori. Prin natura lucrurilor, ei nu au familii care să-i încurajeze cu strigăte. Iar acum, fără îndoială, aţi vrea să aflaţi cum se face că tânărul David ni se va alătura.

— De fapt, señor Julio, spune el ţinându-se în frâu, nu de asta sunt aici. Sunt aici să răspund la o acuzaţie ce a fost formulată împotriva mea personal, acuzaţie în privinţa căreia cu siguranţă aţi avut un rol de jucat. Cu siguranţă ştiţi la ce mă refer.

Dr. Fabricante se reazemă de spetează, îşi împleteşte mâinile sub bărbie.

— Îmi pare rău că s-a ajuns la asta, señor Simon. Dar David nu e primul copil care a venit la mine pentru protecţie, iar dumneavoastră nu sunteţi primul adult cu care a trebuit să mă confrunt în calitate de protector. Perfect, vorbiţi.

— Când aţi venit în parc, deunăzi, aţi pretins că sunteţi acolo ca să vă uitaţi la meciul de fotbal. Dar»

adevărul e că eraţi în căutare de recruţi pentru orfelinatul ăsta al dumneavoastră. Căutaţi copii impresionabili, aşa cum e David, care ar putea fi atraşi în basmul despre ce înseamnă să fii orfan.

— Ce aiureală! Las că a fi orfan nu-i basm. Dimpotrivă. Dar continuaţi.

— Basmul la care mă refer, pe care unii copii îl găsesc captivant, e că părinţii lor nu sunt părinţii adevăraţi, ci că părinţii adevăraţi sunt regi şi regine, sau ţigani, sau acrobaţi de circ. Căutaţi copii vulnerabili şi le vârâţi în cap poveşti d-astea. Le spuneţi că, dacă îşi denunţă părinţii şi fug de-acasă, îi veţi primi dumneavoastră. De ce? De ce răspândiţi asemenea minciuni nocive? David n-a fost niciodată abuzat. Nici măcar nu ştia cuvântul până n-aţi apărut dumneavoastră.

— Nu trebuie să cunoşti cuvântul ca să suferi vătămarea, replică dr. Julio. Poţi să mori fără să ştii numele a ceea ce te-a ucis. *Angina pectoris*. Mătrăgună.

El se ridică în picioare.

— Nu am venit aici să stăm la discuţii. Am venit >

să vă spun că nu-l veţi lua pe David de la noi. O să vă înfrunt pas cu pas, la fel şi mama lui.

Dr. Julio se ridică şi el.

— Señor Simon, nu sunteţi primul bărbat care vine aici şi mă ameninţă, şi nu veţi fi nici ultimul. Dar am»

anumite obligaţii pe care mi le impune societatea, una dintre acestea fiind aceea de a oferi un refugiu copiilor abuzaţi şi neglijaţi. Spuneţi că vă veţi lupta să-l păstraţi pe David. Însă – corectaţi-mă dacă greşesc – nu sunteţi tatăl natural al lui David, nici soţia dumneavoastră nu *e* mama naturală. Aceasta fiind situaţia, poziţia dumneavoastră în ochii legii poate fi precară. Nu mai am nimic de zis.

După decesul, în urmă cu trei ani, al Anei Magdalena, a doua soţie a lui señor Arroyo, şi după scandalul care a urmat, academia a trecut printr-o perioadă grea. Jumătate dintre elevi au fost retraşi de către părinţi; salariile angajaţilor n-au putut fi plătite. El, Simon, s-a numărat printre puţinii binevoitori care l-au sprijinit pe señor Arroyo în perioada în care s-a luptat să salveze corabia.

Dacă e să se dea crezare clevetelilor care ajung la el prin intermediul lui Ines şi al colegilor ei de la Modas

Modernas, academia a făcut fată furtunii şi chiar a început să prospere într-o formă nouă, respectiv ca o scoală de muzică. Un număr semnificativ de elevi, mă→

joritatea din oraşele de provincie, s-au cazat la cămin şi primesc întreaga educaţie şcolară acolo. Însă majoritatea elevilor de la academie provin de la şcolile publice din Estrella şi participă doar la lecţiile de muzică. Teoria muzicii şi compoziţia sunt predate de Arroyo însuşi; pentru lecţiile de canto şi cele pentru diferite instrumente, el a adus profesori specializaţi. Încă mai există lecţii de dans, însă dansul nu mai este un ele→

ment central al misiunii academiei.

Pentru cunoştinţele de muzică ale lui Arroyo, el nutreşte cel mai profund respect. Dacă Arroyo nu se bucură de notorietate în Estrella, este pentru că Estrella e un oraş provincial adormit, cu o viaţă culturală neînsemnată. Cât despre filosofia arroyană privind muzica – Arroyo invocă matematicile superioare şi tratează muzica făcută de mâinile omeneşti drept un slab ecou, în cel mai bun caz, al muzicii sferelor –, el unul n-a reuşit niciodată s-o priceapă. Dar cel puţin este o filosofie coerentă, iar David nu a avut de suferit în urma contactului cu ea.

De la dr. Fabricante şi orfelinatul lui, el, Simon, se» duce direct la academie, la locuinţa lui Arroyo. Acesta îl primeşte cu politeţea obişnuită şi îl serveşte cu o ceaşcă de cafea.

— Juan Sebastrăn, o să fiu scurt, zice el. David ne informează că vrea să plece de acasă. A decis că el face 36

parte dintre orfanii lumii – cuvântul *huerfano* l-a atras întotdeauna. Este încurajat în aiureala asta romantică de un anume doctor Julio Fabricante, care pretinde că e educator şi conduce un orfelinat în partea de răsărit a oraşului. Se întâmplă să-l cunoaşteţi?

— Ştiu despre el. Este adeptul educaţiei practice, un duşman al învăţăturii din cărţi, pe care o discreditează făţiş. Are o şcoală la orfelinatul lui, unde copiii învaţă elementele rudimentare ale cititului, scrisului şi socotitului, înainte să deprindă meserii precum cea de tâmplar, instalator sau bucătar – din astea. Ce mai ştiu? E neînduplecat în ce priveşte disciplina, formarea caracterului, sporturile de echipă. Orfelinatul are un cor care câştigă premii. Fabricante însuşi îşi are propriii admiratori în cadrul consiliului oraşului. Îl privesc ca pe un om în ascensiune, un om al viitorului. Dar nu l-am întâlnit niciodată.

— Ei bine, doctorul Fabricante a dobândit influentă asupra lui David, promiţându-i un loc în echipa de fotbal a orfelinatului. Acum trec la subiect. Dacă David pleacă de

acasă şi se mută la orfelinatul lui Fabricante, va fi nevoit să-şi abandoneze cursurile la academie. Va fi mult prea departe să facă zilnic tot drumul până aici şi înapoi; şi nici nu cred că Fabricante o va permite.

Arroyo ridică o mână să-l întrerupă:

— Înainte să continuaţi, Simon, daţi-mi voie să fac»

O mărturisire. Sunt foarte conştient de atracţia pe care o manifestă fiul dumneavoastră fată de condiţia de „orfan. De fapt, într-un mod indirect, m-a rugat să vă vorbesc despre asta. El zice că nu sunteţi în stare să înţelegeţi, sau nu vreţi să înţelegeţi.

— Îmi recunosc deschis vina de a nu înţelege. Pe lângă atracţia pe care o manifestă faţă de condiţia orfanului, sunt multe alte aspecte privitoare la David care-mi rămân necunoscute. În primul rând, îmi e necunoscut de ce un copil atât-de-greu-de-înţeles a fost încredinţat unui tutore cu o atât de slabă capacitate de înţelegere. Mă refer la mine, însă trebuie să menţionez că Ines este la fel de consternată ca şi mine. Lui David i-ar fi mers mai bine dacă ar fi fost lăsat cu părinţii biologici. Numai că el n-are părinţi biologici. El nu ne are decât pe noi, cu imperfecţiunile noastre: părinţi pe posturi vacantate prin deces.

— Credeţi că părinţii lui biologici l-ar fi înţeles mai bine?

— Măcar ar fi făcuţi din aceeaşi materie ca el, ace

laşi sânge. Ines şi cu mine suntem oameni de rând, depăşiţi de situaţie, ne bazăm pe legătura de iubire, dar e limpede că iubirea nu-i suficientă.

— Prin urmare, dacă dumneavoastră şi David aţi fi de acelaşi sânge, v-ar fi mai uşor să înţelegeţi de ce el vrea să plece de-acasă şi să trăiască printre orfani, în partea răsăriteană – asta vreţi să spuneţi?

Arroyo îşi râde de el?

— Sunt pe deplin conştient, replică el inflexibil, că nu este drept să-i ceri unui copil să-şi iubească la rândul său părinţii. Sunt de asemenea conştient că, pe măsură ce

creşte, un copil începe să se simtă sufocat de protecţia familiei. Dar David are zece ani. Zece ani este o vârstă neobişnuit de fragedă pentru a dori să pleci de-acasă. Prea fragedă şi vulnerabilă, în acelaşi timp. Nu-mi place de doctorul Fabricante. N-am încredere în el. I-a strecurat lui David în ureche vorbe împotriva mea, într-un mod pe care nu-l pot repeta. Nu cred că este persoana potrivită să se ocupe de dezvoltarea morală a unui copil. Şi nici despre copiii de la orfelinat nu cred că vor fi companioni buni pentru David. Am văzut cum joacă fotbal. Sunt agresivi. Câştigă meciurile intimidându-şi adversarii. Cei mici îi imită pe cei mari, iar doctorul Fabricante nu face nimic să-i ţină în frâu.

— Prin urmare, n-aveţi încredere în doctorul Fabricante şi vă temeţi că orfanii lui îl vor transforma pe David într-un bătăuş și-un necivilizat. Dar v-aţi gândit dacă nu cumva efectul va fi invers? Ce-ar fi ca David să-i îmblânzească pe sălbaticii lui Fabricante, transformându-i în cetăţeni model, blânzi, bine-crescuţi, obedienţi?

— Nu mă luaţi peste picior, Juan Sebastrăn. La orfelinat sunt copii de cincisprezece sau şaisprezece ani, băieţi şi fete – poate chiar mai mari ca vârstă. N-o să se lase conduşi de-un puşti de zece ani. O să-l abuzeze. O să-l corupă.

— Mă rog, cunoaşteţi orfelinatul mai bine decât mine, eu n-am fost acolo niciodată. Cred că mi-am atins limita rostului meu, Simon. Cel mai bun sfat pe care vi-l pot da este să aveţi cu David o discuţie despre situaţia în care vă găsiţi, fără să lăsaţi deoparte propria dumneavoastră părere, părerea unui tată abandonat, îndurerat şi derutat, poate chiar mânios.

El se ridică, dar Arroyo îl opreşte:

— Simon, daţi-mi voie să vă mai spun ceva. Fiul dumneavoastră are un simţ al datoriei, al obligaţiei, ceea ce e neobişnuit la un copil de zece ani. E unul din aspectele care-l fac să fie deosebit. Motivul lui pentru a vrea să locuiască într-un orfelinat nu este acela că

socoteşte ideea de a fi orfan drept ceva romantic. Greşiţi în această privinţă. Indiferent de motiv, poate fără niciun motiv, el simte că are o anumită datorie fată

de orfanii lui Fabricante, faţă de orfani în general, orfanii lumii. Cel puţin asta îmi spune el, şi-l cred.

— Asta vă spune el. De ce nu mi-o spune mie?

— Pentru că, fie că are dreptate, fie nu, el simte că nu veţi înţelege. Nu veţi empatiza.

Capitolul 6

E ora cinei, dar nici urmă de David. El, Simon, este pe punctul de a pleca să caute oaia pierdută, când oaia pierdută îşi face apariţia. Pantofii îi sunt plini de noroi, hainele îi sunt pline de noroi, cămaşa, sfâşiată.

— Ce-ai păţit? îl întreabă Ines. Am înnebunit de grijă.

— Mi s-a stricat bicicleta, zice băiatul. A trebuit să vin pe jos.

— Bun, du-te să faci o baie şi pune-ţi pijamaua, până atunci îţi încălzesc mâncarea în cuptor.

În timpul cinei, ei încearcă să afle mai multe. Dar băiatul îşi înfulecă mâncarea, refuzând să vorbească, apoi se retrage în camera lui şi trânteşte uşa.

— De unde-i toana asta? o întreabă el pe Ines în şoaptă.

Ea ridică din umeri.

A doua zi dimineaţă, el se duce la magazie, să vadă ce-i cu bicicleta stricată, dar nici urmă de bicicletă. Ciocăneşte la uşa lui Ines.

— Bicicleta lui David a dispărut, îi spune el.

— Hainele lui miros a fum de ţigară, zice Ines. Are zece ani şi fumează. Nu-mi place treaba asta câtuşi de puţin. Acum trebuie să plec. Când se trezeşte, vreau să stai de vorbă cu el.

Precaut, el, Simon, deschide uşa de la camera copilului. Băiatul e răstignit pe pat, într-un somn de lemn. Are urme de noroi în păr, sub unghiile de la mâini. Îl prinde de umăr, îl scutură încet.

— Trebuie să te trezeşti, şoptește el.

Băiatul geme, se răsuceşte cu spatele.

El adulmecă hainele aruncate în baie. Ines are dreptate, miros a fum.

E trecut de ora zece când băiatul îşi face apariţia, frecându-se la ochi.

— Poţi să mă lămureşti ce s-a întâmplat aseară? întreabă el, Simon. Pentru început, spune-mi unde-i bicicleta.

— S-a îndoit toată, n-am mai putut să merg pe ea.

— Unde-i bicicleta?

— La orfelinat.

Pas cu pas, povestea prinde contur. David se dusese pe bicicletă la orfelinat, ca să joace fotbal. La orfelinat, unul dintre băieţi i-a confiscat bicicleta şi a nimerit cu»

ea într-un sunt, îndoind roata din față. David a aban –

>

donat bicicleta şi a venit pe jos, prin întuneric.

— Te-ai dus să joci fotbal, şi cineva ţi-a stricat bicicleta, şi ai venit pe jos acasă. Asta e toată povestea? Mi-ai spus totul? David, până acum nu ne-ai minţit. 42

Te rog să nu-ncepi acum. Ai fumat. Am mirosit-o în hainele tale, Ines şi cu mine.

Apar mai multe detalii. După fotbal, copiii de la orfelinat au făcut un foc şi au prăjit broaşte şi peşti pe care i-au prins în râu. Cei mai mari, fete şi băieţi, au fumat şi au băut vin. El, David, nu a băut şi nu a fumat. Nu-i plăcea vinul.

— Crezi că e o idee bună ca un copil de zece ani să fie asociat cu băieţi şi fete care sunt cu mult mai mari, care fumează şi beau şi fac Dumnezeu ştie ce altceva?

y y y

— Ce altceva fac?

— Nu contează. Prietenii tăi de-aici, din bloc, nu sunt destul de buni pentru tine? De ce simţi nevoia să te duci la orfelinat?

Până în acest moment, David a răspuns destul de

docil întrebărilor lui. Dar deodată se stropşeşte:

— Îi urăşti pe orfani! Crezi că sunt răi! Vrei să fiu cine crezi *tu* că sunt, nu vrei să fiu cine cred *eu* că sunt.

— Şi cine crezi tu că eşti? *y y*

— Eu sunt cel ce sunt.

— Eşti cel ce eşti până când un băiat mai mare îţi ia bicicleta. Atunci eşti doar un băieţel de zece ani.

N-am spus niciodată că la orfelinat sunt copii răi. Nu există copii răi. Copiii sunt cu toţii egali, mai mult sau mai puţin. Exceptând vârsta. Un băiat de zece ani nu este egal cu unul de şaisprezece ani de la un orfelinat, unde regulile sunt atât de permisive, încât copiii fumează şi beau în stare de impunitate.

— Ce-i aia impunitate?

— Adică fără să fie pedepsiţi. Fără să fie pedepsiţi de doctorul Julio.

— Îl urăşti pe doctorul Julio.

— Nu-l urăsc pe doctorul Julio, dar nici nu-mi place de el. Îl găsesc arogant şi vanitos. Şi nici nu cred că este un educator bun. Cred că are motive proprii să te vrea în orfelinatul lui, motive pe care tu nu le vezi, pentru că ai prea puţină experienţă în ce priveşte lumea.

— Nu ţi-a plăcut de Dmitri, iar acum nu-ţi place de doctorul Julio! Nu-ţi place de nimeni cu inimă mare.

Dmitri! Credea că băiatul l-a dat uitării pe Dmitri, monstrul care o strangulase pe señora Arroyo, fusese declarat nebun şi stătea de atunci în spatele gratiilor.

— Dmitri n-avea inimă mare, David – departe de aşa ceva. Dmitri era o persoană rea din cap până-n picioare, cu sufletul mai negru decât noaptea. Cât despre doctorul Julio, motivele tale de a dori să i te alături sunt un mister total pentru mine.

— N-am niciun motiv şi nu mă alătur lui. N-am niciun motiv pentru nimic. Tu eşti cel care are motive.

El se ridică de la masă. Au avut discuţia asta de prea multe ori înainte, el şi băiatul. E sătul până-n gât.

— Mama ta şi cu mine am hotărât că va trebui să încetezi să te duci la orfelinatul doctorului Julio. Şi cu asta, basta.

Când Ines vine acasă, el îi face raportul:

— Am discutat cu David. Zice că a stat cu câţiva copii mai mari care fumau. El unul n-a fumat. Îl cred. Dar i-am spus că nu se va mai duce la orfelinat.

Ines clatină din cap tulburată.

— Ar fi trebuit să se ducă la o scoală normală. De la bun început. Atunci toată nebunia asta cu orfelinatul n-ar fi existat.

Şcoala normală la care ar fi trebuit să se ducă David: altă discuţie pe care a purtat-o de nenumărate ori. El şi Ines au intrat într-al cincilea an de când sunt împreună, răstimp suficient să se fi plictisit unul de altul. Ines nu e genul de femeie pe care ar fi ales-o el dacă ar fi fost liber să aleagă, după cum nici el nu-i genul de bărbat pe care l-ar fi ales ea, dacă ar fi interesată de bărbaţi. Dar ea este mama băiatului, într-un anumit sens, aşa cum el este tatăl băiatului, într-un anumit sens, prin urmare, într-un sens în care nu se pot despărţi.

Cât despre băiat, el e tânăr şi neliniştit. Nu-i surprinzător că i se urăşte de rutina vieţii la bloc, nu-i surprinzător că-i dispus să plece de-acasă, să-şi abandoneze părinţii şi să se arunce în viaţa nouă, exotică, a unui orfan.

Cum ar trebui să reacţioneze el şi Ines: să interzică

orice contact cu orfelinatul, sau să-l lase pe băiat să-şi ia zborul şi să trăiască aventura, în speranţa că, mai devreme sau mai târziu, se va întoarce la cuib dezamăgit? El, unul, înclină spre a doua variantă; dar poate fi convinsă Ines să-şi lase băiatul să plece?

Îl trezeşte un ciocănit insistent în uşă. E ora 6: 30; soarele încă nu a răsărit.

Este bărbatul în salopetă, şoferul de la orfelinat.

— Bună dimineaţa, am venit să-l iau pe puşti.

— Pe David? Ai venit să-l iei pe David?

Se aude un tropăit pe scări şi apare David în persoană, cu ghiozdanul în spate şi trăgând după el una din sacoşele mari de cumpărături ale lui Ines.

— Ce-i asta? întreabă el, Simdn.

— Plec la orfelinat.

Acum apare Ines, în capot, cu părul vâlvoi.

— De ce-i omul ăsta aici? întreabă ea.

— Plec la orfelinat, repetă băiatul.

— Ba nicidecum!

Ea încearcă să-i ia sacoşa din mâini, dar el o trage mai departe.

— Lasă-mă, nu mă atinge! ţipă el. Nu eşti mama mea!

El, Simon, se adresează şoferului:

— Trebuie să pleci. E vorba de o neînţelegere. David nu se duce la orfelinat.

— Ba *mă duc*\ urlă băiatul. Nu eşti tatăl meu! Nu-mi poţi spune ce să fac!

— Pleacă! îi mai zice el o dată şoferului. E o ches

ţiune pe care o rezolvăm între noi.

Şoferul ridică din umeri şi pleacă.

— Acum hai să urcăm şi să discutăm totul în linişte.

Cu o faţă împietrită, băiatul renunţă la sacoşă. Urcă toţi trei în apartamentul lui Ines, unde băiatul se retrage în camera lui şi închide uşa cu putere.

Ines răstoarnă sacoşa pe duşumea: haine, încălţări, *Don Quijote*, două pachete de biscuiţi, o conservă de piersici şi un deschizător de conserve.

— Ce-o să facem? întreabă el. Nu-l putem ţine prizonier.

— De partea cui eşti? îl întreabă Ines.

— Sunt de partea ta. Suntem împreună în povestea asta.

— Atunci găseşte o soluţie.

Nu-l putem ţine prizonier. Cu toate acestea, când

Ines se duce la serviciu, el se aşază pe canapea, stând de strajă.

Închide ochii. Când îi deschide, uşa de la camera băiatului e deschisă, şi băiatul, nicăieri.

Îi telefonează lui Ines:

— Am adormit şi David a fugit. Îmi pare rău.

— L-ai lăsat să fugă şi acum îţi pare rău? Mereu îţi pare rău. Vai de capul tău. Nu-i destul să-ţi pară rău, Simon. Du-te şi adu-l înapoi.

— N-o să fac aşa ceva, Ines. E inutil. El e decis. Lasă-l să vadă cum e viaţa la orfelinat. Când îşi va fi» învăţat lecţia, se va întoarce.

Urmează o tăcere lungă.

— E numai vina ta, de la început până la sfârşit, spune Ines într-un târziu. Tu eşti cel care l-a adus pe omul ăsta, Fabricante, în casa noastră. Tu eşti cel prea slab să i se opună copilului, cel care cedează mereu şi îl lasă să-şi facă toate mendrele. Dacă refuzi să-l aduci înapoi, dacă mă obligi pe mine s-o fac, totul s-a sfârşit între noi doi. Înţelegi?

— Înţeleg ce-mi spui. Înţeleg că eşti supărată. Dar nu sunt de acord cu tine în privinţa lui David. Cred că, în acest caz, trebuie să-l lăsăm în pace.

— Atunci pe capul tău să cadă, zice Ines.

Capitolul 7

Vine şi ziua de sâmbătă, iar el pleacă pe bicicletă spre orfelinat, pentru meciul de fotbal. Însă la orfelinat nu e nimeni.

Într-o sală pentru petrecerea timpului liber, dă peste trei fete care joacă tenis de masă.

— Azi nu e fotbal? întreabă el.

— Se joacă în altă parte, răspunde una din ele.

— Ştii unde?

— Nouă nu ne place fotbalul, clatină fata din cap.

— Îl ştiţi pe-un băiat care se numeşte David şi care a venit de curând la orfelinat?

Fetele se uită unele la altele, chicotesc.

— Da, îl ştim.

— O să scriu un bilet pe care vă rog să i-l daţi când se întoarce. Puteţi face asta?

— Da.

Pe un petic de hârtie, scrie: *Am venit în vizită azi-dimineaţă, sperând să-ţi văd echipa, în acţiune, dar n-am avut noroc. O să încerc din nou sâmbăta viitoare. Dă-mi de ştire dacă ai nevoie de ceva de acasă. Ines îţi transmite*)

că te iubeşte, Bolívar îţi duce dorul. Cu iubire, Simon.

Dacă Ines îi transmite cu adevărat că-l iubeşte, el nu are de unde şti. Din ziua în care a dispărut băiatul, ea e tot o furie rece, refuză să-i vorbească.

Zilele trec încet. Dansează mult de unul singur, în apartamentul lui. Îl transportă într-o stare de nepăsare plăcută; şi când istoveşte, poate dormi. *Bine pentru inimă, bine pentru suflet*, îşi spune el în timp ce se cufundă în beznă. *Cu siguranţă mai bine decât băutura.*

După-amiezile sunt cele mai rele, după-amiezile pustii. Îl scoate pe câine la plimbare, dar evită meciurile de fotbal din parc şi întrebările curioase ale băieţilor (*Ce* s-a *întâmplat cu David*? *Când se-ntoarce*?). Bolívar e prea bătrân pentru plimbări lungi, prin urmare, cea mai mare parte a timpului se aşază amândoi, el şi câinele, în grădiniţa de piatră de după colţ, moţăind, omorând timpul.

Cu Davidplecat, se gândeşte el, *numai Bolívar mai ţine laolaltă mica noastră familie. La asta suntem reduşi, Ines şi cu mine*: *să fim părinţii unui câine bătrân*?

Vine şi ziua de sâmbătă. Se duce din nou cu bicicleta la orfelinat. Meciul de fotbal e în plină desfăşurare. Echipa orfanilor se înfruntă cu o echipă costumată cu cămăşi în dungi albe şi negre, antrenată şi condusă mult mai bine decât ceata dezorganizată a inocenţilor de la bloc. În timp ce el se alătură grupului destul de consistent de adulţi care asistă de pe margini, trei dintre alb-negri execută o manevră dibace de pase, care-i încurcă pe apărători şi faza aproape că se termină cu un gol.

David, care joacă în poziţia de atacant, arată bine în

cămaşa lui albastră cu numărul 9 cusut pe spate.

— Împotriva cui jucăm? se interesează el, Simon, la tânărul de lângă el.

Tânărul îi aruncă o privire ciudată.

— Împotriva echipei Los Halcones. A orfelinatului.

— Şi scorul?

— Nul, deocamdată.

Alb-negrii se pricep să păstreze posesia. În mod repetat, copiii de la orfelinat provoacă şi sunt lăsaţi în derută. Urmează un moment urât, când un jucător alb-negru este faultat şi cade cât e de lung pe teren. Dr. Fabricante, care e arbitru, îl admonestează pe vinovat.

Chiar înainte de pauza între reprize, un alb-negru îl face pe portar să iasă din zona porţii, apoi liftează calm mingea peste capul acestuia şi înscrie.

În timpul pauzei, dr. Fabricante îi strânge pe orfani în mijlocul terenului şi, din cât se vădeşte, îi instruieşte ce strategie să urmeze în a doua repriză. Lui Simon i se pare ciudat că arbitrul îşi asumă rolul de antrenor al uneia dintre echipe, dar, aparent, nimănui altcuiva nu-i pasă.

În a doua repriză, David joacă de partea terenului unde şade el, Simon. Astfel că el vede foarte bine ce se întâmplă când, pentru prima şi singura dată, mingea îi este pasată băiatului. Fără probleme, acesta trece de primul apărător, trece de-al doilea. Dar apoi, când drumul spre poartă stă deschis în faţa lui, se împiedică de propriile picioare şi cade lat, cu faţa la pământ. Printre spectatori se aude un chicotit amuzat.

Meciul se încheie cu victoria alb-negrilor. În tăcere, plouaţi, cei de la Los Halcones părăsesc terenul.

El îl ajunge din urmă pe David când acesta e pe punctul de a dispărea în vestiar.

— Bine jucat, băiatul meu, zice el. Ai vreun mesaj pentru mama ta? Să ştii că e tristă că nu vii acasă.

David îi răspunde cu un zâmbet pe care el îl poate socoti doar binevoitor:

— Mulţumesc că ai venit, Simon, dar nu trebuie să mai vii altă dată. Trebuie să mă laşi să fac ceea ce *y* am de făcut.

Capitolul 8

Ceea ce-l contrariază cel mai mult la orfelinat este şcoala. De ce administrează dr. Fabricante o scoală

I autonomă, când internii ar putea fi trimişi la şcoli publice? N-or fi mai mult de două sute de copii în orfelinat. N-are logică să angajezi profesori şi să ţii ore pentru atât de puţini elevi, unii dintre ei având abia cinci ani, iar alţii destul de mari încât să iasă în lume – n-are logică decât dacă genul de şcoală pe care îl doreşte Fabricante pentru orfanii lui este radical diferit de ceea ce oferă şcoala publică. Arroyo l-a numit pe Fabricante un duşman al învăţăturii din cărţi. Şi dacă»

se va dovedi un duşman al lui *Don Quijote*? Va accepta David să fie educat în spiritul unei existenţe fără aventură, existenţa unui instalator?

Trec săptămâni fără nicio veste de la orfelinat. Ines devine tot mai neliniştită. Într-un târziu, exasperată de lipsa lui de reacţie, vine şi îi bate la uşă.

— Treaba asta durează deja de prea mult timp, anunţă ea. Mă duc la orfelinat, să-l iau pe David de-acolo. Eşti cu mine, sau împotriva mea?

— Sunt cu tine, ca întotdeauna, răspunde el.

— Atunci vino.

Fără nicio indicaţie din partea nimănui, le trebuie ceva vreme să localizeze sălile de clasă care – află ei până la urmă – se află într-o clădire izolată, construită de-a lungul unui coridor lung, neacoperit. În care clasă se află David? El bate la o uşă oarecare şi intră. Profe

soara – o tânără – se proţăpeşte în mijlocul încăperii şi-i priveşte cu severitate:

— Da? întreabă ea.

David nu se află printre copiii aşezaţi cuminţi şi tăcuţi în băncile lor.

— Scuze, zice el. Am nimerit greşit.

Ciocănesc la a doua uşă, intră într-un atelier – cel puţin aşa arată, cu bănci lungi în loc de pupitre, unelte de lucru atârnate de pereţi. Copiii – toţi băieţi – se opresc din activitatea lor ca să se holbeze la intruşi. Un bărbat în salopetă, desigur profesorul, se apropie:

— Cu ce treabă aici, mă rog? vrea el să ştie.

— Scuze pentru întrerupere. Căutăm un băiat pe nume David, care a ajuns în această şcoală de curând.

— Noi suntem părinţii lui, zice Ines. Am venit să-l luăm acasă.

— Aici e Las Mănos, señora, zice profesorul. Aici nimeni n-are părinţi.

— David nu-şi are locul în Las Mănos, spune Ines. Locul lui e acasă, cu noi. Spuneţi-ne unde-l găsim.

Profesorul dă din umeri şi le întoarce spatele.

— E în clasa señorei Gabriela, piuie unul dintre copii. Ultima clasă pe partea asta.

— Mulţumesc, spune Ines.

De data asta, Ines e cea care deschide uşa, înaintea lui. Îl văd pe David din prima clipă, în mijlocul rândului din faţă, poartă o cămaşă bleumarin, la fel ca toţi ceilalţi copii. Nu arată surprins că-i vede.

— Vino, David, spune Ines. E timpul să-ţi iei rămas-bun. E timpul să vii acasă.

David clatină ferm din cap. În încăpere se aude un murmur.

Señora Gabriela, o femeie de vârstă mijlocie, spune:

— Vă rog să părăsiţi imediat clasa mea! Dacă nu plecaţi, sunt obligată să-l chem pe director.

— Chemaţi-l pe director, zice Ines. Chiar vreau să-i spun în faţă ce cred despre el. Hai, David!

— Nu, zice băiatul.

— Explică-mi, David, cine sunt oamenii ăştia? vrea să ştie señora Gabriela.

— Nu-i ştiu, spune băiatul.

— Ce aiureală! exclamă Ines. Noi suntem părinţii lui. Fă aşa cum ţi se spune, David. Scoate-ţi uniforma asta oribilă şi vino!

Băiatul nu se clinteşte. Ines îl prinde de braţ şi-l ridică în picioare cu forţa.

Cu o mişcare furioasă, băiatul se smulge din strânsoarea ei.

— Nu mă atinge, femeie! strigă el, săgetând-o cu privirea.

— Cum îndrăzneşti să-mi vorbeşti aşa? zice Ines.

>

Sunt mama ta!

— Ba nu! Nu-s copilul tău! Nu-s copilul nimănui! Sunt orfan!

Señora Gabriela intervine:

— Señor, señora, destul! Vă rog, plecaţi imediat. Aţi produs destulă tulburare. David, aşază-te, liniştește-te. Copii, întoarceţi-vă la locurile voastre.

Nu mai e nimic de făcut.

— Vino, Ines, şoptește el şi o conduce afară.

După eşecul umilitor de a-l recupera pe băiat, Ines declară că nu mai vrea să aibă nimic de-a face cu ei – nici cu David, nici cu el, Simon.

— De-acum încolo, o să-mi văd de viaţa mea.

El îşi lasă tăcut capul în piept şi se retrage.

Timpul trece. Apoi, într-o bună dimineaţă, cineva bate la uşa lui. E Ines.

— Am primit un telefon de la orfelinat. S-a întâmplat ceva cu David. E la infirmerie. Vor să mergem să-l luăm. Vrei să vii? Dacă nu, mă duc singură.

— Vin.

Infirmeria e situată la o distantă bună de clădirile)

principale. Când intră, îl găsesc pe David într-un scaun cu rotile, lângă uşă, îmbrăcat din cap până-n

picioare, cu ghiozdanul în braţe, palid la faţă şi încordat. Ines îl sărută pe frunte, gest pe care David îl acceptă cu indiferenţă. El, Simon, dă să-l îmbrăţişeze, dar e împins la o parte.

— Ce-ai păţit? îl întreabă Ines.

Băiatul rămâne tăcut.

Îşi face apariţia o infirmieră.

— Bună ziua, presupun că sunteţi tutorii lui David, despre care vorbeşte atâta. Sunt sora Luisa. David a trecut printr-o perioadă urâtă, însă a fost foarte curajos, nu-i aşa, David?

Băiatul o ignoră.

— Ce se petrece aici? vrea să ştie Ines. De ce n-am fost informată?

Înainte ca sora Luisa să apuce să răspundă, băiatul prinde glas:

— Vreau să plec. Putem pleca?

Ines porneşte înainte cu pas apăsat şi indignat, iar el şi sora Luisa împing scaunul cu rotile pe aleile complexului, printre grupuri de copii curioşi.

— Cu bine, David! strigă unul dintre ei.

Ines ţine deschisă portiera maşinii. Unul de-o parte, celălalt de alta, el şi sora Luisa îl ridică pe băiat în picioare şi-l ajută să se aşeze pe bancheta din spate. David se supune ca o jucărie stricată.

El, Simon, se întoarce către sora Luisa:

— Deci, asta-i tot? Nicio explicaţie? îl trimiteţi pe David acasă pentru că nu e destul de bun pentru voi, pentru instituţie? Sau vă aşteptaţi ca noi să-l facem bine şi să vi-l aducem înapoi? Ce-a păţit? De ce nu poate merge?

— Eu trebuie să mă ocup de o infirmerie de una singură, fără niciun ajutor, explică sora Luisa. David este un tânăr minunat, o să se facă în curând bine, dar are nevoie de îngrijire specială, iar eu n-am timp de aşa ceva.

— Şi directorul dumitale, doctorul Fabricante ăla al vostru, ştie de asta, ori te descotoroseşti de David»

din proprie iniţiativă, pentru că eşti prea ocupată să ai grijă de el? întreb din nou: ce-a păţit?

— Am căzut, zice băiatul de pe bancheta din spate. Jucam fotbal şi am căzut. Asta-i tot.

— Ţi-ai rupt vreun os?

— Nu. Acum putem pleca?

— A fost consultat de un medic, zice sora Luisa. De două ori. Are o inflamare generală a încheieturilor. Medicul i-a făcut o injecţie, ca să-i reducă umflăturile, dar n-a avut efect.

— Prin urmare, asta le face copiilor orfelinatul vostru, spune Ines. Are o denumire boala asta pentru care a primit o injecţie?

— Nu e boală, e o inflamare a încheieturilor, repetă sora Luisa. Inflamaţiile nu sunt neobişnuite la copii în perioada de creştere.

— Ce prostie! exclamă Ines. N-am auzit niciodată ca un copil să crească atât de repede, încât să nu poată merge pe propriile picioare. Este revoltător ce-aţi făcut cu el.

Sora Luisa ridică din umeri. E frig, vrea să se întoarcă în infirmeria confortabilă.

— Cu bine, David, zice ea şi-i face semn cu mâna prin geamul deschis al maşinii.

Copiii de la orfelinat se strâng curioşi în jurul lor, îi fac semn cu mâna când maşina pleacă.

— Acum trebuie să vorbeşti, David, zice Ines. Începe cu începutul. Spune-ne ce s-a întâmplat.

— Nu-i nimic de spus. Eram în mijlocul unui meci şi am căzut şi nu m-am mai putut ridica, aşa că m-au dus la infirmerie. Au crezut că mi-am rupt un picior, dar a venit doctorul şi a spus că nu-i rupt.

— Ai avut dureri?

— Nu. Durerea vine noaptea.

— Şi apoi? Spune-mi ce s-a întâmplat apoi.

— De ajuns deocamdată, Ines, intervine el, Simon. Mâine îl vom duce la doctor, la un doctor ca lumea, şi-o să

obţinem un diagnostic adevărat. Şi atunci o să ştim cum să procedăm mai departe. Acum însă, băiatul meu, nu pot să-ţi spun cât de fericiţi suntem, mama ta şi cu mine, că vii acasă. O să fie un nou capitol în cartea vieţii tale. Cine a câştigat meciul?

— Nimeni. Ei au băgat un gol care a fost bun, şi noi am băgat un gol care a fost bun, şi am mai băgat unul care n-a fost chiar aşa bun.

— Toate golurile contează în fotbal, bune sau proaste. Un gol bun plus un gol prost fac două goluri, aşa că aţi câştigat.

— Eu am zis *şi*. Am spus că am marcat un gol bun *şi* am marcat un gol prost. *Şi* nu-i totuna cu *plus*.

Ajung la blocul lor. În ciuda durerii de spate, cade în sarcina lui să-l ducă pe băiat pe scări în sus, ca pe-un sac de cartofi.

În cursul serii, încet-încet, povestea se întregeşte întrucâtva. Astfel, ei află că, încă înainte de nefericitul meci de fotbal, au existat nişte semne prevestitoare: din senin, lui David i se înmuiau picioarele, iar el se pomenea căzut pe jos, parcă l-ar fi pălmuit o mână gigantică. După câteva clipe, forţele vitale îi reveneau şi reuşea să se ridice.

Cine-l vedea ar fi zis că se împiedică de propriile picioare. Apoi însă a sosit ziua când a căzut şi forţa nu i-a mai revenit în picioare. A rămas întins pe teren, neajutorat ca un gândac, până au venit cu o targă şi l-au luat de-acolo. Din acea zi a stat la infirmerie, lipsind de la ore.

Mâncarea la infirmerie a fost groaznică: cereale fierte dimineaţa, supă cu pâine prăjită seara. Nimănui de la infirmerie nu-i plăcea mâncarea, toţi voiau să plece de-acolo.

Picioarele l-au chinuit tot timpul. Sora Luisa l-a pus să facă exerciţii, ca să şi le tonifice, dar exerciţiile nu» l-au ajutat.

Durerea era mai intensă noaptea. Au fost nopţi în

care n-a putut dormi din pricina ei.

Sora Luisa avea o cameră în cadrul infirmeriei, dar se enerva dacă era trezită, prin urmare nimeni n-o chema niciodată.

Durerea era în genunchi, însă şi în glezne. Uneori, se atenua dacă el zăcea cu genunchii strânşi la piept.

Dr. Fabricante făcea câte o vizită scurtă tot la două zile, deoarece controlul la infirmerie era una dintre 60

Îndatoririle lui, dar nu i s-a adresat niciodată lui David, fiind supărat pe el că picase în teren în timpul meciului.

— Sunt sigur că asta nu-i adevărat, spune el, Simon. Nu-mi place de doctorul Julio, asta e, însă sunt sigur că nu-i poate purta pică unui copil pentru că e bolnav.

— Eu nu-s bolnav, zice David. E ceva în neregulă cu mine.

— A fi ceva în neregulă şi a fi bolnav sunt două moduri diferite de a spune acelaşi lucru.

— Dar nu-s acelaşi lucru. Doctorul Julio nu crede că sunt un orfan adevărat. El vrea să stau la orfelinat doar ca să joc fotbal.

— Sunt sigur că asta nu-i adevărat. Dar tu vrei în continuare să fii orfan, acum, că ai văzut cum e într-un orfelinat?

— Sunt un orfan adevărat. La Mănos nu este un orfelinat adevărat.

— Mie mi s-a părut foarte adevărat. Tu cum crezi că arată un orfelinat adevărat?

— Încă nu pot spune. O să-l recunosc atunci când o să-l văd.

— Oricum, zice Ines, acum eşti acasă, unde ţi-e locul. Ţi-ai învăţat lecţia.

J»

Băiatul tace.

— Ce-ai vrea să mănânci în seara asta? Alege ce vrei. E o zi mare pentru noi toţi.

— Vreau piure de cartofi cu mazăre. Şi dovleac cu

scorţişoară, şi cacao. O cană mare.

1 y

— Bine. O să prăjesc şi nişte ficăţei de pui, pe lângă piure.

— Nu. Nu mai mănânc carne de pui.

— Asta te învaţă la orfelinat – să nu mai mănânci > carne de pui?

— M-am învăţat singur.

— Ai slăbit mult. Trebuie să-ţi recapeţi puterile.

— N-am nevoie de putere.

— Toţi avem nevoie de putere. Ce zici de un peşte bun?

— Nu. Şi peştii sunt vii.

— Cartofii sunt vii. Mazărea e vie. Sunt vii în alt fel. Dacă refuzi să mănânci fiinţe vii, o să te stingi încet şi-o să mori.

Băiatul tace.

— Dar asta e o zi mare, aşa că n-o să ne ciorovăim, zice Ines. Pregătesc cartofi, mazăre şi morcovi. N-avem dovleac. O să cumpăr dovleac mâine. Acum e vremea să faci o baie.

A trecut multă vreme de când el, Simon, nu l-a mai văzut pe băiat dezbrăcat, şi e tulburat de ceea ce vede. Oasele bazinului îi iesinev ident ă pe sub piele, ca la un om bătrân. Încheieturile genunchilor sunt vizibil umflate şi în scobitura spatelui are o julitură foarte urâtă.

— Ce-ai păţit la spate?

— Nu ştiu, spune băiatul. Mă doare. Mă doare peste tot.

— Of, biet copil, spune el şi-l îmbrăţişează stângaci. Biet copil! Ce se-ntâmplă cu tine?

Băiatul izbucneşte în plâns.

— De ce mi se-ntâmplă mie? hohoteşte el.

— Mâine mergem la doctor şi el o să-ţi dea medicamente care o să te facă bine curând. Acum hai să facem baie, apoi să mâncăm bine de cină, după care Ines o

să-ţi dea o pastilă care să te facă să dormi. Mâine dimineaţă totul o să arate altfel, îţi promit.

Ines îi dă nu o pastilă, ci două, iar el adoarme în cele din urmă, culcat pe-o parte, cu genunchii strânşi la piept.

— Vasăzică, a venit acasă, îi spune el lui Ines. Poate că, până la urmă, nu suntem nişte părinţi chiar atât de răi.

Ines schiţează o umbră de zâmbet. El întinde mâna şi o strânge pe a ei, gest pe care ea îl îngăduie de data asta.

Capitolul 9

Doctorul la care se duc este pediatru, consultant la spitalul din oraş, recomandat cu căldură de Inocencia, o colegă de-a lui Ines de la Modas Modernas („Fetiţa mea tuşea şi şuiera tot timpul, niciun doctor n-a reuşit s-o ajute, eram disperaţi, apoi am dus-o la doctorul Ribeiro şi de atunci fetiţa n-a mai avut nicio problemă”).

Dr. Ribeiro se dovedeşte a fi un bărbat de vârstă >

mijlocie, rotofei, cu început de chelie. Poartă ochelari cu rame atât de groase, încât faţa lui pare să dispară în spatele lor. Îi salută pe Ines şi pe el, Simon, cu un aer distrat: întreaga lui atenţie e concentrată asupra lui David.

— Mama ta mi-a spus că ai avut un accident în timp ce jucai fotbal, zice doctorul. Poţi să-mi explici ce s-a întâmplat exact?

— Am căzut. Însă nu numai când am jucat fotbal. Am căzut de multe ori, doar că n-am spus nimănui.

— Nu le-ai spus părinţilor tăi?

Aici vine partea în care David ţine să precizeze că Ines şi el, Simon, nu sunt părinţii lui adevăraţi, că el este un orfan singur pe lume. Dar nu: uitându-se fix în ochii doctorului Ribeiro, David răspunde:

— Nu le-am spus părinţilor mei. Şi-ar fi făcut griji.

— Foarte bine. Să vorbim despre căzături. Se întâmplă numai când alergi, sau şi când mergi?

— Se întâmplă tot timpul. Se întâmplă când sunt în pat.

— Şi înainte să cazi, când eşti pe punctul de a cădea, simţi că-ţi pierzi echilibrul?

— E ca şi când lumea se înclină şi eu cad de pe ea şi tot aerul iese din mine.

— Îţi este frică atunci când lumea se înclină?

— Nu. Nu mi-e frică de nimic.

— Nu te înspăimântă nimic? Nici animalele sălbatice? Nici hoţii înarmaţi?

— Nimic.

— Înseamnă că eşti un băiat viteaz. Când cazi, îţi pierzi cunoştinţa? Ştii ce înseamnă să-ţi pierzi cunoştinţa?

— Nu-mi pierd cunoştinţa. Văd tot ce se întâmplă.

— Şi cum te simţi când eşti pe punctul să cazi, când începi să cazi?

— Mă simt bine. E ca şi când aş fi beat. Aud sunete.

— Ce sunete?

— De cântec. Şi clopoţei pe care-i mişcă vântul.

— Spune-i domnului doctor despre genunchi, îi zice Ines, despre durerea din genunchi.

Dr. Ribeiro ridică o mână pentru a o tempera:

— O să ajungem imediat şi la genunchi. Deocamdată vreau să aud mai multe despre căderi. Când ai căzut prima dată? Îţi aminteşti?

— Eram în pat. Totul se clătina. A trebuit să mă ţin strâns ca să nu cad din pat.

— S-a întâmplat de mult?

— De destul de mult timp.

— Bun. Acum hai să ne uităm la genunchii ăştia ai tăi. Dezbracă-te şi întinde-te pe spate. Te ajut eu. O să-i rog pe părinţii tăi să iasă din cabinet, bine?

El şi Ines aşteaptă pe o bancă, pe coridor. După o vreme, uşa se deschide şi doctorul Ribeiro le face semn» să intre.

— Cazul tânărului David este o enigmă, începe dr. Ribeiro. Vă veţi fi întrebând dacă e vorba de ceea ce se > numea la un moment dat „boala-copiilor”[1]. Aş fi

1 In original, the falling sickness - epilepsie (to fall - a cădea). (N.tr.)

tentat să spun nu; dar asta va trebui confirmat pe baza unor observaţii ulterioare. Încheieturile lui David sunt înte – peniţe şi inflamate – nu doar genunchii, ci şi şoldurile, şi gleznele. Nu mă miră că-l dor şi nu mă miră că i se întâmplă să cadă. O condiţie similară poate fi observată la persoanele în vârstă. A existat vreo schimbare în dieta lui în ultima vreme, care să fi provocat o asemenea reacţie?

El şi Ines se uită unul la altul.

— N-a mai mâncat acasă, spune Ines. A stat la orfelinatul de pe malul râului.

— Orfelinatul de pe malul râului. Poate mă puteţi pune în contact cu orfelinatul acesta, ca să aflăm dacă au mai avut şi alte cazuri în afară de David.

— Se numeşte Las Mănos, spune el, Simon. Persoana care se ocupă de infirmerie e o anume soră Luisa. Ne-a spus că n-are competenţa să-l trateze pe David şi ne-a cerut să-l luăm acasă. Ea ar trebui să vă poată răspunde la întrebări.

Dr. Ribeiro îşi notează ceva în carnet.

— Aş vrea ca David să rămână sub observaţie o zi»

sau două în spital, spune el. O să vă scriu recomandarea pentru internare. Vă rog să-l aduceţi mâine dimineaţă. O să începem prin a-i testa reacţia la diferite alimente. Eşti de acord, David? Facem aşa?»

— O să rămân olog?

— Bineînţeles că nu.

— O să se molipsească şi ceilalţi copii de la mine?

— Nu. Ce ai tu nu e transmisibil, molipsitor. Acum, nu te mai îngrijora, tinere. O să te facem bine. Curând o să joci din nou fotbal.

— Şi o să dansezi, zice el, Simon. David este un dansator extraordinar. Studiază dansul la Academia de Muzică.

— Aşa deci, se dumireşte dr. Ribeiro. Îţi place să dansezi?

Băiatul ignoră întrebarea.

— Nu cad din pricina mâncării, spune el.

— Nu ştim întotdeauna ce se află în mâncare, observă dr. Ribeiro. Mai ales în conserve şi în alimente.

— Nimeni altcineva nu cade. Numai eu cad.

Dr. Ribeiro se uită la ceas:

— Ne vedem mâine, David. Şi o să continuăm cu investigaţiile.

A doua zi dimineaţă, îl duc pe David la spitalul orăşenesc, unde sunt informaţi despre regimul liberal al secţiei pentru copii: vizitele sunt permise la orice oră din zi sau din noapte, în afara orelor când au loc vizitele medicale.

Lui David i se dă un pat lângă fereastră şi imediat e dus pentru o primă serie de teste. Se întoarce câteva ore mai târziu, cu o expresie încântată.

— Doctorul Ribeiro o să-mi dea o injecţie care o să mă facă mai bine, anunţă el. Injecţia o să vină de la Novilla, cu trenul, într-o cutie frigorifică.

— E o veste bună, spune el, Simon. Dar înţelesesem că doctorul Ribeiro voia să te testeze pentru alergii. S-a răzgândit?

— Am neuropatie la picioare. Injecţia o să omoare neuropatia.

Rosteşte cuvântul *neuropatia* cu convingere, ca şi când ar şti ce înseamnă. Dar ce înseamnă?

El, Simon, se strecoară afară şi găseşte un singur medic, cel de gardă.

— Fiul nostru a fost diagnosticat cu *neuropatia*. Puteţi să mă lămuriţi ce înseamnă asta?

Medicul de gardă îi răspunde pe un ton evaziv:

— *Neuropatia* este o condiţie neurologică generală. Cel mai bine e să vorbiţi cu doctorul Ribeiro. El vă)

poate explica.

Apare o infirmieră.

— Vizita medicală! strigă ea. Vizitatorii trebuie să-şi ia la revedere!

David e scurt în despărţire. Să i-l aducă pe *Don Quijote*, zice el. Şi trebuie să-i spună lui Dmitri să vină să-l viziteze.

— Dmitri? Ce-ţi veni cu Dmitri?

— Nu ştiţi? Dmitri e aici, în spital. Doctorii îi fac şocuri, ca să nu mai omoare pe nimeni.

— Nici nu se pune problema să-l vezi pe Dmitri. Dacă Dmitri e într-adevăr aici, e într-o aripă a spitalului izolată ca o închisoare, cu gratii la ferestre, o aripă rezervată persoanelor periculoase.

— Dmitri nu e periculos. Vreau să mă viziteze.

Ines nu-i în stare să se stăpânească.

— Categoric nu, izbucneşte ea. Eşti copil! N-ai ce să cauţi cu această fiinţă abominabilă!

Aşteptând să se încheie vizita medicală, el şi Ines bat în sus şi-n jos curtea spitalului şi discută despre această nouă complicaţie.

— Nu cred că avem de ce ne teme de Dmitri, zice el. E închis bine-mersi în aripa psihiatrică. Şi dacă totuşi tratamentul a avut succes? asta-i întrebarea. Dacă medicaţia sau şocurile electrice l-au transformat cu adevărat»

Într-un om nou? în acest caz, îi putem cu adevărat interzice lui David să-l vadă?

— A venit vremea să fim fermi cu el, să punem capăt acestei aiureli a lui, aiureala cu Dmitri şi aiureala cu orfelinatul, răspunde Ines. Dacă nu ne impunem acum, o să pierdem cu totul controlul asupra lui. Îmi asum vina. O să-mi iau mai mult timp liber de la magazin. Am lăsat lucrurile în seama ta, iar tu eşti prea delăsător, prea lasă-mă să te las. Te învârte pe degetul mic – văd asta în fiecare zi. Are nevoie de o mână fermă. Are nevoie să i se îndrume paşii în viaţă.

Ar avea el multe de spus drept replică, dar se abţine.

Ce-ar vrea să spună e: *Să-l îndrumi în viaţă pe David ar firost posibil când avea şase ani*; *dar acum ar fi nevoie de-un maestru de circ*, *înarmat cu un pistol şi un bici*, *ca să-l ţii sub control*. Ceea ce-ar vrea să mai spună e: *Ar trebui să acceptăm posibilitatea ca tu şi cu mine să fi fost meniţi să-i fim părinţi doar pentru o vreme scurtă*; *să acceptăm că am ajuns la capătul perioadei în care i-am fost de folos*; *că a venit vremea să-l lăsăm să-şi urmeze drumul*.

Capitolul 10

În cabinetul său, dr. Ribeiro îi invită să se aşeze şi, le prezintă situaţia. Primul set de teste arată că David nu suferă de o reacţie alergică – această ipoteză poate fi înlăturată –, ci de sindromul Saporta, o neuropatie de tip adinamic, cu alte cuvinte, o patologie a fibrelor neurale prin care se transmit semnale membrelor. Din nefericire, nu se cunosc prea multe elemente despre cauzele sindromului. Se consideră a fi de origine genetică. Poate exista în formă inactivă timp de mulţi ani, înainte să se manifeste acut, aşa cum s-a întâmplat cu David. Trebuie să întrebe: a manifestat David aceste simptome sau altele asemănătoare în primii lui ani de viaţă, poate în fragedă pruncie: contracţii musculare involuntare, dureri inexplicabile în membre? Există vreun istoric în familie, indiferent de care parte, de tulburări neurologice sau de paralizie? Şi a avut vreodată nevoie de transfuzie de sânge? Ei ştiu că David are o grupă sanguină rară?

— David este un copil adoptat, spune Ines. A ajuns la noi târziu. Nu cunoaştem istoria familiei lui. Nu >

ştim nimic despre grupa lui sanguină. Până acum nu i s-a făcut nicio analiză a sângelui.

— E adoptat, ziceţi dumneavoastră. Nu aveţi nicio posibilitate să-i contactaţi părinţii?

— Nu.

Dr. Ribeiro îşi notează ceva în carnet, apoi continuă: deocamdată, partea stângă a lui David este mult mai

afectată decât cea dreaptă, dar sindromul este progresiv şi, dacă nu e ţinut sub control, poate duce la paralizie. În cel mai rău caz – cel mai rău şi mai rar –, se poate pierde capacitatea de a înghiţi şi a respira, situaţie în care pacientul va muri. (El nu pronunţă cuvintele *va muri*\ pacientul *îşi va pierdefuncţiile vitale*, spune el.) Totuşi, David este un tânăr puternic, sănătos; nu există motiv să se creadă că nu va răspunde la tratament.

— Cât va sta în spital? vrea să ştie Ines.

Dr. Ribeiro îşi bate buza de jos cu pixul.

— Señora, vom face tot ce putem pentru băiat. Vom monitoriza cu atenţie evoluţia lui. Între timp, va fi supus unui tratament de fizioterapie, pentru a-i menţine tonusul muscular şi a contracara efectele statului» îndelungat în pat.

— David ne-a spus ceva despre un medicament care trebuie să sosească de la Novilla, zice el, Simon.

— Suntem în legătură cu colegii din Novilla. Voi fi sincer. Este vorba de un caz neobişnuit. N-am avut multă experienţă cu Saporta aici, în Estrella. Să-l trimitem pe tânărul David la Novilla, pentru tratament?

Cu siguranţă condiţiile sunt mai bune acolo. Prin urmare, trimiterea lui la Novilla rămâne o opţiune. Pe de altă parte, familia lui este aici – domniile voastre –, prietenii lui de generaţie sunt aici, prin urmare, dacă punem în balanţă, e preferabil să rămână aici. Deocamdată.

— Şi medicaţia?

— Şi în medicaţie există potenţial. Adoptăm un tratament multivalent ca răspuns la provocarea pe care o prezintă David. E posibil să stea aici o perioadă mai lungă. Din fericire, avem pe cineva în rândul personalului care să-i ajute pe tinerii pacienţi care nu pot merge la şcoală. E pur şi simplu argint-viu. O să vă fac cunoştinţă.

— Sper că argintul ăsta viu al dumneavoastră n-are

idei ciudate, spune Ines. David a avut parte de destui profesori cu idei ciudate. Vreau să fie tratat ca orice copil normal.

Dr. Ribeiro o priveşte nedumerit:

— David e un puşti inteligent. N-am avut timp, el şi eu, să stăm de vorbă pe-ndelete, dar chiar şi aşa pot să văd că e deosebit. Sunt sigur că se va înţelege bine cu señora Devito.

— David a suferit destul din cauză că a fost tratat ca un caz deosebit, mulţumesc, domnule doctor. O educaţie normală – asta e tot ce vrem pentru el. Dacă el vrea să fie ceva deosebit, un artist sau un rebel sau ce-o mai fi la modă, o va putea face mai târziu, când va fi mare.

Señora Devito este tânără şi atât de micuţă, cu oase atât de mici, încât abia de-i ajunge lui Ines la umăr. Părul blond, cârlionţat, îi înconjoară capul ca un nimb, îi primeşte entuziastă în biroul ei, mic şi înghesuit, ca o cutie de carton.

— Deci sunteţi părinţii lui David! îmi spune că e orfan, dar ştiţi cum sunt copiii la vârsta asta, plini de poveşti. Aţi vorbit cu doctorul Ribeiro, prin urmare aţi aflat că David s-ar putea să stea la noi o vreme mai lungă. Este important să-i ţinem mintea activă. E de asemenea important să nu piardă prea mult din programa şcolară, mai ales în domeniul ştiinţei şi matematicii. E atât de uşor să rămâi în urmă la matematică

şi să nu mai poţi recupera. Mi-ar fi de mare ajutor dacă mi-aţi aduce manualele lui David.

El îi aruncă o privire lui Ines.

— N-avem ce manuale să-i aducem, spune el. N-o să explic de ce, e mult prea complicat. O să vă spun doar că, deşi nu este orfan, David a urmat în ultima vreme şcoala de la orfelinatul Las Mănos. Cei care con→

duc Las Mănos nu prea cred în rostul cărţilor.

— Părerea mea, zice Ines, e că ar trebui să reia

şcoala de la capăt, cu ABC şi unu-doi-trei, ca şi când mintea i-ar fi goală, ca şi când el ar fi un bebeluş. Trebuie să înveţe noţiunile de bază, ca să nu piardă vremea în spital. Asta sugerez eu, ca părinte.

Se găsesc în biroul minuscul al señorei Devito doar de câteva minute, însă deja pare sufocant. El îşi simte capul învârtindu-i-se.

— Vă deranjează dacă deschid uşa? întreabă el şi deschide uşa.

Cârlionţii blonzi ai señorei Devito strălucesc în soare.

— Voi face tot ce pot pentru fiul dumneavoastră, spune ea. Dar trebuie să vă spun de la bun început… Se apleacă peste masa îngustă pe care nu se află nimic în afara unei păsări de jucărie, făcută din mărgele şi sârmă, cocoţată pe o stinghie, care se holbează la ei cu ochi mici, negri şi lucioşi. Trebuie să vă spun…

— Ce trebuie să ne spuneţi? întreabă el.

— Trebuie să vă spun că, într-un moment dificil ca acesta… Señora Devito clatină din cap. Desigur că David are nevoie de ABC şi aşa mai departe. Dar într-un moment ca acesta, un copil are nevoie de mai mult decât de ABC. Are nevoie de un braţ pe care să se sprijine.

Ea aşteaptă, se uită la ei cu înţeles, aşteaptă că vorbele ei să le pătrundă în minte.

— Señora, zice Ines, în scurta lui viaţă, lui David i s-au oferit nenumărate braţe pe care să se sprijine, şi pe toate le-a refuzat. Ceea ce nu i s-a oferit e o educaţie ca lumea. E uşor pentru cineva care nu are copii – dumneavoastră aveţi copii?

— Nu.

— E uşor pentru cineva ca dumneavoastră să ne spună de ce anume are nevoie David şi de ce nu are nevoie. Dar eu îl cunosc mai bine ca dumneavoastră şi vă spun că el are nevoie să-şi înveţe lecţiile ca orice copil normal. Asta e tot. Am zis ce-am avut de zis. Îşi ia geanta şi se ridică în picioare: Bună ziua.

El se ia după Ines în timp ce ea străbate coridorul cu

paşi mari. Ines arată magnific. Poate plină de sine, poate nejustificat de îndărătnică, poate ţâfnoasă, dar, cu toate astea, magnifică, femeia despre care, din clipa în care a zărit-o prima oară, a ştiut că este mama adevărată a băiatului.

— Ines! strigă el.

Ea se opreşte şi se răsuceşte spre el.

— Ce-i? Cum ai de gând să mă subminezi acum?

— N-am de gând să te subminez. Dimpotrivă, vreau să-ţi spun că te susţin întru totul. Te voi însoţi oriunde te vei duce.

— Serios? Eşti sigur că nu vrei s-o însoţeşti pe fetişcana drăguţă căreia îi aruncai ocheade?

— Pe tine te însoţesc, ţie mă supun, nimănui altcuiva. Ce să spun mai mult?

Apropiindu-se de secţia pentru copii, ei aud vocea lui David, egală, sigură:

— El ştia că e o cuşcă, nu o trăsură, dar l-a lăsat totuşi pe vrăjitor să-l închidă înăuntru, tocmai zice băiatul. Pentru că ştia că poate…

El şi Ines se opresc în prag. Aşezată la piciorul patului lui David şi ascultându-i cuvintele se află o tânără, rotunjoară ca un guguştiuc, îmbrăcată în uniformă de infirmieră. În jurul ei s-au strâns ceilalţi copii din secţie.

— Ştia că poate să scape oricând vrea, deoarece încuietoarea care-l putea înfrânge nu fusese încă inventată. Apoi vrăjitorul a pocnit din bici şi cei doi ditamai caii înhămaţi la carul pe care era pusă cuşca în care se afla nobilul cavaler au pornit-o la drum. Armăsarii se numeau Ivoriu şi Umbră. Ivoriu era alb, Umbră, negru, amândoi la fel de voinici, dar Ivoriu era un cal liniştit, cu mintea în altă parte, dus mereu pe gânduri, pe când Umbră era focos şi nărăvaş, ceea ce-nseamnă că voia să facă numai ce-l tăia pe el capul, încât uneori vrăjitorul trebuia să-şi folosească biciul ca să-l oblige să se supună. Salut, Ines! Salut, Simon! îmi ascultaţi povestea?

Tânăra asistentă sare în picioare şi, vârându-şi capul

între umeri, se strecoară pe lângă ei cu un aer vinovat.

Copiii, îmbrăcaţi cu toţii în pijamalele azurii ale spitalului, nici nu-i bagă în seamă, ci aşteaptă nerăbdători ca David să continue povestea. Cea mai mică, o fetiţă cu codiţe, n-are mai mult de patru sau cinci ani; celui mai mare, un băiat voinic, deja i-a mijit mustaţa.

— Au mers şi-au tot mers până când, în cele din urmă, au ajuns la hotarul unei lumi noi, ciudate. „Aici te voi părăsi, Don Quijote”, a zis vrăjitorul. „Dincolo se-ntinde tărâmul Prinţului Negru, unde până şi eu mă tem să păşesc. Îi voi lăsa pe Ivoriu, calul alb, şi pe Umbră, cel negru, să te ducă mai departe în aventurile tale”. Apoi vrăjitorul şi-a pocnit biciul pentru ultima oară, iar cei doi cai au pornit la drum, trăgându-l pe Don Quijote în cuşca lui, şi au trecut hotarul ţării necunoscute.

David tace, priveşte în depărtare.

— Şi? piuie fetiţa cu codiţe.

— Mâine o să văd mai mult şi o să spun ce i s-a mai întâmplat lui Don Quijote.

— Dar nu i s-a întâmplat nimic rău, nu-i aşa? vrea să ştie fetiţa.

— Nu i se întâmplă nimic rău lui Don Quijote, pentru că el e stăpânul sorţii lui, zice David.

— Asta-i bine, spune fetiţa.

Capitolul 11

El e în parc, la plimbarea obişnuită cu Bolívar, când se apropie în fugă un copil, un băieţel dintr-un apartament de la etaj, faţă de care el a manifestat mereu o oarecare afecţiune – un copil înnebunit după fotbal, însă încă prea mic să ia parte la meciuri. Numele lui e Artemio, dar băieţii l-au poreclit El Perrito, căţeluşul.

— Señor, señor! strigă acesta. E adevărat că David o să moară?

— Nu, bineînţeles că nu. N-am auzit în viaţa mea o aiureală mai mare. David e în spital din cauză că-l dor genunchii. Când genunchii o să se facă bine, se va întoarce la noi, să joace fotbal. O să vezi.

— Vasăzică n-o să moară?

— Sigur că nu. Nimeni nu moare că-l dor genunchii. Cine ţi-a spus că o să moară?

— Ceilalţi băieţi. Când o să se-ntoarcă?

— Ţi-am spus: imediat ce se va face bine.

— Pot să-l vizitez la spital?

— Spitalul e departe. Trebuie să iei un autobuz ca să ajungi acolo. Te asigur că David se va întoarce curând. Săptămâna viitoare sau în cealaltă.

El încearcă să-şi scoată din minte întâlnirea cu ti >

nărui Artemio, dar tot e tulburat. De unde le-a venit copiilor ideea că David este bolnav în ultimul stadiu?

A doua zi dimineaţă, când ajunge la secţia de copii, se opreşte în prag. Un bărbat în uniformă albă de infirmier şade pe patul lui David, cu capul aproape atingându-l pe-al băiatului, în timp ce amândoi se uită ţintă la ceva de pe cuvertura dintre ei. Abia când bărbatul îşi înalţă capul, el recunoaşte, şocat, cine e acesta. Nimeni altul decât Dmitri, insul care a ucis-o pe profesoara lui David, a strangulat-o, şi care a fost condamnat de un tribunal la închisoare pe viaţă – şi se întoarce acum, asemenea unui spirit malign, să-l bântuie pe copil; iar cei doi joacă zaruri!

— Pleacă de lângă băiatul meu! strigă el, înaintând spre ei.

Cu un zâmbet împăciuitor, vârând zarurile în buzunar, Dmitri face un pas în spate. Ceilalţi copii din salon privesc stupefiaţi; unul începe să plângă şi o asistentă vine în fugă.

— Ce face omul ăsta aici? vrea să ştie el, Simon. Nu >

vă daţi seama cine e?

— Liniştiţi-vă, señor! spune asistenta. Omul ăsta e infirmier. Curăţă saloanele.

— Infirmier! E criminal condamnat! În aripa de psihiatrie! Cum de vine aici, nepăzit, printre copii?

Tânăra asistentă tresare alarmată.

— E adevărat? şoptește ea, în timp ce copilul plânge şi mai tare.

Acum vorbeşte Dmitri:

— Fiecare cuvânt rostit de acest domn este adevărat, domniţă, fiecare cuvânt. Dar, înainte să te grăbeşti să judeci, cumpăneşte. De ce crezi că tribunalul, în înţelepciunea lui, m-a trimis nu la una din multele ei închisori, ci la acest spital? Răspunsul este evident. E în faţa ochilor noştri. Pentru ca eu să fiu dres. Să fiu»

vindecat. Pentru că ăsta e rostul spitalelor. Şi sunt vindecat. Sunt un om nou. Vrei dovada? Bagă mâna în buzunar şi scoate un ecuson: Dmitri. Asta e numele meu.

y

Asistenta cercetează ecusonul, i-l dă şi lui. *Oraşul y y*

Estrella, *Departamentul de Sănătate Publică*, citeşte el. *Angajatul numărul 15726M*. Cu o fotografie a lui Dmitri, bust, privind drept spre aparat.

— Nu pot să cred, şoptește el. E cineva cu care să stau de vorbă, cineva responsabil?

— Poţi să vorbeşti cu cine vrei, zice Dmitri, dar eu sunt cel ce sunt. Cum crezi că un om poate scăpa de drăcuşorul care i-a stat pe umăr ani în şir, strecurându-i în ureche numai sfaturi rele? Şezând într-o celulă se→

litară, zi şi noapte, descurajat tot timpul? Nu. Răspunsul este acela de a se oferi voluntar pentru munca cea mai de jos, aia pe care o dispreţuiesc oamenii obişnuiţi. De aceea sunt aici. Spăl duşumelele. Frec toaletele. Prin urmare, mă îndrept. Devin un om nou. Îmi plătesc datoria faţă de societate. Îmi câştig iertarea.

Vechiul Dmitri, cel de care-şi aminteşte el, era mă

tăhălos, supraponderal. Părul îi era lins, hainele îi miroseau a fum de ţigară. Noul Dmitri este mai suplu, stă drept, miroase – dacă miroase a ceva – a dezinfectant de spital. Părul tuns scurt i se lipeşte în bucle de ţeastă. Albul ochilor, gălbui pe vremuri, luceşte de sănătate. Chiar aşa să fie, Dmitri a devenit un om nou, un om îndreptat? E

vădit acest lucru. Dar el se îndoieşte de asta, se îndoieşte profund.

Asistenta îl ia în braţe pe copilul care plânge, încearcă să-l liniştească.

El se răsuceşte către Dmitri.

— În primul şi-n primul rând, stai departe de David, şuieră el. Dacă te mai găsesc cu el, nu voi mai răspunde de acţiunile mele.

Plecându-şi capul cu un gest suav, chiar supus, Dmitri îşi ia găleata şi pleacă. Din patul lui, David a privit spectacolul cu un zâmbet distrat – spectacolul oferit de doi bărbaţi adulţi care se luptă pentru el.

— De ce eşti nefericit, Simon? Nu te bucuri că m-a >

găsit Dmitri? Ştii cum a făcut? M-a auzit că-l strig. A zis că m-a auzit ca pe un radio în capul lui, spunându-i să vină.

— Este exact ce spune un nebun, că aude voci în cap.

— Mi-a promis că o să mă viziteze în fiecare zi. Cică s-a vindecat de nebunia lui, n-o să mai omoare oameni.

În acest moment, intervine asistenta:

— Îmi pare rău să vă întrerup, señor, sunteţi tatăl lui David?

— Da, îndeplinesc aceste îndatoriri, pe cât pot.

— În acest caz, spune asistenta (ecusonul din piept zice sora Rita), vă rog să mergeţi la *Administrac ion*. E urgent.

— Mă duc imediat, desigur, zice el, apoi, când asistenta s-a îndepărtat suficient, îl întreabă pe David: îţi place de sora Rita? Se poartă bine cu tine?

— Toată lumea se poartă bine cu mine. Vor să fiu fericit. Toţi cred că o să mor.

— Ce prostie! spune el cu fermitate. Nimeni nu moare din pricina unei dureri la genunchi. Acum mă duc să văd ce vor cei de la *Administrac ion*. Mă-ntorc.

Sunt două ghişee la *Administración*, şi el îl alege pe

cel la care se află femeia mai în vârstă, cu o expresie mai amabilă.

— Am venit în legătură cu un băiat care se numeşte David, zice el, aplecându-se ca să poată vorbi prin orificiul din geam. Mi s-a spus că e o chestiune urgentă ce trebuie rezolvată.

Femeia caută printre hârtiile de pe birou.

— Da, am formularele pe-aici pe undeva… Uite-le. E un formular de consimţământ care trebuie semnat şi un formular de internare. Sunteţi tatăl?»

— Nu, dar acţionez în locul tatălui. Tatăl e necunoscut. O poveste lungă şi complicată. Dacă aveţi nevoie de o semnătură, o să semnez tot ce-mi puneţi în faţă.

— Am nevoie de numărul de identificare al copilului.

— Dacă mi-l amintesc bine, e 12571 în

— E numărul de Novilla. Am nevoie de numărul lui din Estrella.

— Nu putem folosi numărul din Novilla? Cu siguranţă nu intenţionaţi să-i refuzaţi unui copil tratamentul doar pentru că vine din Novilla.

— E nevoie de număr pentru registru, explică femeia. Când veniţi data viitoare, vă rog să-i aduceţi fişa din Estrella, cu numărul de Estrella.

— Aşa o să fac. Ziceaţi că mai e un formular.

— Cel de consimţământ. Trebuie semnat de părinte sau de tutorele legal.

— Semnez ca tutore. Sunt cel care a avut grijă de el în cea mai mare parte a vieţii lui.

Ea se uită cum semnează el formularul, apoi zice:

— Asta-i tot. Nu uitaţi să aduceţi fisa.

>

Când el se întoarce în salon, e o asemenea înghesuială în jurul patului, încât David nici nu se mai zăreşte: nu numai sora Rita şi profesoara cu zulufi aurii şi cercei lungi, señora Devito, ci şi vreo şase băieţi de la bloc,

precum şi doi copii pe care i-a văzut la orfelinat: Maria Prudencia şi un băietan deşirat şi slăbănog, al cărui nume nu-l ştie. Dmitri e şi el acolo, sprijinit de peretele de la capătul salonului, şi-i aruncă o privire sardonică.

David e cel care vorbeşte:

— Ivoriu, calul alb, avea o putere tainică: îi creşteau aripi ori de câte ori voia el. Când carul a fost gata-gata să intre în râu, Ivoriu şi-a desfăcut aripile, care erau mai întinse decât aripile a doi vulturi, şi carul a zburat peste râu, fără să se ude.

Umbră, calul negru, n-avea aripi, dar şi el avea o putere tainică. Putea să-şi schimbe materia şi să devină greu ca piatra. Umbră îl ura pe Ivoriu. Era opusul lui în toate cele. Prin urmare, când a simţit carul zburând prin văzduh, el s-a preschimbat în piatră şi s-a făcut atât de greu, încât carul a trebuit curând să coboare din nou pe pământ.

Şi astfel, Don Quijote a fost tras tot mai departe în deşert, în galopul celor doi cai, cel negru şi cel alb, până când s-a stârnit un vânt mare şi nori de praf i-au acoperit, şi ei n-au mai putut fi văzuţi.

O pauză lungă. Micul Artemio, cel căruia i se spune El Perrito, întreabă:

— Şi apoi?

— N-au mai putut fi văzuţi, repetă David.

— Calul alb şi calul negru s-au bătut? insistă puştiul.

— N-au mai putut fi văzuţi, îi susură printre dinţi Maria Prudencia. Nu înţelegi?

— Dar el se întoarce, spune lunganul de la orfelinat. Trebuie să se întoarcă din desert, altfel nu vom auzi niciodată sfârşitul poveştii lui. Nu vom auzi cum a îmbătrânit şi a murit.)

Maria tace.

— El nu a murit, spune Dmitri.

Toţi se întorc spre acesta şi-l pironesc cu privirile. Dmitri se sprijină lejer în mop, încântat că i se acordă atenţie.

— E doar o poveste cum că ar fi murit, zice el, o poveste scrisă de cineva într-o carte. Nu e adevărat. El a dispărut în furtună, în trăsura lui trasă de doi cai, aşa cum a spus David.

Lunganul însă nu se lasă:

— Dar dacă nu e adevărat că a murit, dacă e doar o poveste, atunci cum ştim că a fost o furtună, cum ştim că nu e şi asta o poveste născocită?

— Pentru că David tocmai ce ne-a spus asta. Trăsura, desertul, furtuna – toate acestea ne vin de la David. Cât despre îmbătrânire şi moarte, astea vin dintr-o carte. Oricine ar fi putut născoci aşa ceva. Nu-i aşa, David?

La această întrebare, David nu răspunde. Are pe faţă zâmbetul pe care el, Simon, i-l ştie prea bine, zâmbetul schiţat, atotcunoscător, care l-a iritat dintotdeauna.

— Vă ajută dacă vă spun întreaga poveste a lui Don Quijote? se pomeneşte el zicând. *Don Quijote* este titlul unei cărţi pe care am găsit-o pe raftul unei biblioteci din Novilla, unde noi – David, mama lui şi cu mine – s-a întâmplat să locuim la data respectivă. Am împrumutat cartea şi i-am dat-o lui David s-o citească. În loc s-o înapoieze bibliotecii, aşa cum ar fi făcut un cetăţean onorabil, David a păstrat-o pentru sine. A folosit-o ca să-şi exerseze cititul în spaniolă, deoarece, asemenea nouă, tuturor, trebuia să înveţe bine ABC-ul în spaniolă. A citit cartea de atâtea ori, încât i s-a imprimat în memorie. *Don Quijote* a devenit o parte din el. Prin vocea lui, cartea a început să vorbească de la sine.

— De ce ne oferi acest recital, Simon? îl întrerupe Dmitri. Nu ne interesează. Noi vrem să auzim povestea lui David, nu a ta.

Se aude un murmur de aprobare din partea copiilor.

— Prea bine, zice el. Mă retrag. Voi tăcea.

David îşi reia povestea:

— Peste tot în jur era întuneric. Apoi, în depărtare, Don Quijote a văzut o lumină. Când s-a apropiat, a văzut că era un tufiş care ardea. Şi s-a auzit o voce din

tufiş: „A venit vremea să alegi, Don Quijote”, a zis vocea. „Trebuie să te laşi în grija fie a lui Ivoriu, calul alb, fie a lui Umbră, calul negru”. Don Quijote a răspuns fără ezitare: „O să mă duc acolo unde mă duce calul negru”.

Şi, dintr-odată, barele cuştii care l-au ţinut închis au căzut în lături. Ivoriu, calul alb, s-a scuturat de hamuri, şi-a întins aripile şi şi-a luat zborul spre văzduh, dispărând pentru totdeauna, în vreme ce Umbră, calul negru, a rămas să tragă trăsura mai departe.

Băiatul tace din nou, chipul i se încruntă.

— S-a întâmplat ceva, David? întreabă micul Artemio, care pare să nu se teamă să pună întrebări.

David nu-l ia în seamă.

— Linişte, spune sora Rita. David e obosit. Haideţi, copii, să-l lăsăm pe David să se odihnească.

Copiii n-o ascultă. David priveşte fix în depărtare, la fel de încruntat.

— Slavă! exclamă Dmitri. Slavă, slavă, slavă!

— Ce-nseamnă *slavă*? vrea să ştie Artemio.

Dmitri stă cu bărbia sprijinită de coada mopului, devorându-l din ochi pe David.

Ceva se petrece – el, Simon, îşi dă seama de asta foarte limpede ceva se petrece între Dmitri şi David. Dar ce? îl prinde din nou Dmitri în mrejele lui, ca pe vremuri?

Cu un gest categoric, ce-l ia prin surprindere pe el, Simon, sora Rita îi împinge de-a dreptul pe copii de lângă pat şi trage perdeaua.

— Pentru azi, s-a încheiat cu povestitul, zice ea pe un ton energic. Dacă mai vreţi poveşti, veniri mâine. Şi dumneavoastră, señor Simon.

j 2

Capitolul 12

Când Ines vine acasă, el nu are de ales, trebuie să-i spună despre reapariţia lui Dmitri.

— Ca un duh din sticlă, zice el. Un duh rău. Cel mai rău.

Ines îşi ia cheile.

— Vino, Bolívar, spune ea.

— Unde te duci?

— Dacă eşti prea pămpălău să-l aperi pe David de nebunul ăla, eu, una, nu sunt.

— Lasă-mă să vin cu tine.

— Nu.

Deşi o aşteaptă până după miezul nopţii, ea nu se întoarce. A doua zi dimineaţă, el ia primul autobuz spre spital. Patul băiatului e gol. O asistentă îi arată cum s-o ia pe coridor, până la camera în care a fost mutat David de unul singur („Doar ca măsură de precauţie”, explică ea). Lângă patul băiatului, cufundată într-un fotoliu, o găseşte pe Ines dormind tun, cu braţele încrucişate pe piept. Băiatul doarme şi el. Doar Bolívar ia act de sosirea lui.

Băiatul zace pe o parte, cu genunchii strânşi până sub bărbie. Încruntarea provocată de concentrare nu i-a părăsit chipul; sau poate e o încruntătură de durere.

Pune o mână pe umărul lui Ines.

— Ines, eu sunt. Te înlocuiesc.

Când a văzut-o prima oară în urmă cu patru ani, Ines încă putea fi socotită o femeie tânără. Pielea îi era netedă, ochii luminoşi, mersul sprinten. Dar lumina puternică a dimineţii scoate la iveală fără milă cum a ajuns-o timpul din urmă. La colţurile gurii sunt riduri adânci care coboară, în păr au apărut primele şuviţe cărunte. N-a iubit-o niciodată pe Ines aşa cum iubeşte un bărbat o femeie, dar acum, pentru prima oară, îi e milă de ea, de o femeie pentru care faptul de a fi mamă i-a adus mai multă amărăciune decât bucurie.

— *Por que estoy aqul”.*

De ce sunt aici? Deodată, băiatul e treaz, îl priveşte cu o intensitate nemişcată, vorbeşte şoptit.

— Eşti bolnav, băiatul meu, şoptește el la rândul lui. Eşti bolnav şi un spital este cel mai bun loc unde oamenii bolnavi se pot face bine. Trebuie doar să ai răbdare şi să

faci ceea ce-ţi spun doctorii şi asistentele.

— *Pero por que estoy* aquí?

Dar de ce sunt eu *aici?*

În ciuda şuşotelilor, Ines s-a trezit.

— Nu înţeleg ce întrebi. Eşti aici ca să te faci bine. După ce te faci bine, te poţi întoarce la o viaţă normală. Trebuie doar să se găsească medicamentul potrivit pentru boala ta. O să vezi.

— *pero por que estoy* yo *aqul”*.

— De ce eşti *tu* aici? Din pricină că ai avut ghinion. Au fost microbi care au zburat prin aer şi, ghinion, tu ai fost cel pe care au hotărât să-l atace. Este tot ce-ţi pot spune. În viaţa oricui există suişuri şi coborâşuri. Ai avut noroc în trecut, acum, dimpotrivă, ai avut ghinion. După ce-o să-ţi revii, când o să fii bine din nou, o să fii mult mai puternic.

Băiatul priveşte impasibil, aşteaptă să se încheie predica.

— *Pero por que estoy* aquí? repetă el, ca şi când se adresează unui copil idiot, un copil care nu poate înţelege.

— Nu înţeleg. Aici e aici. Face un gest cu mâna, care să cuprindă nu numai încăperea cu pereţii albi, goi, şi cu planta în ghiveci de pe pervaz, ci şi spitalul, şi terenul spitalului, şi, dincolo de acestea, întreaga lume: Aici ne aflăm noi. Aici suntem. Unde mă aflu este spaţiul meu, aici, pentru mine. Unde te afli tu este spaţiul tău, aici, pentru tine. Nu pot explica mai bine decât atât. Ines, ajută-mă. Ce anume mă întreabă el?

— Nu te întreabă pe tine. A învăţat de multă vreme că nu ai răspunsuri pentru nimic. El ne întreabă pe noi toţi. Este un strigăt din partea lui.

Vocea nu e a lui Ines. Vine din spate, e a lui Dmitri. În uniforma lui spilcuită de infirmier, stă postat în cadrul uşii, iar lângă el señora Devito, strălucind de sănătate şi cu braţele pline de hârtii.

— Dacă mai faci un pas, chem poliţia, zice Ines.

— A auzi înseamnă a te supune, señora, zice Dmitri.

Am un mare respect pentru poliţie. Dar fiul vostru nu vă cere să analizaţi propoziţii. El întreabă de ce se află aici. Care-i rostul. Care-i ţelul. El cere un răspuns la marele mister care stă în faţa tuturor, până la ultimul microb.

— Poate că n-am răspunsuri, Dmitri, spune el, Simon, dar nu-s atât de prost pe cât crezi. Aici este locul în care mă aflu. Mă aflu aici, nu în altă parte. Nu există niciun mister. Şi nu există niciun de ce.

— Am avut o profesoară care obişnuia să spună asta. Dacă o întrebam de ce, iar ea nu ştia răspunsul, ignora întrebarea. *Nu există de ce*, spunea ea. N-o respectam niciunul din noi. Un profesor bun ştie de ce. De ce suntem aici, David? Spune-ne.

Băiatul se chinuie să se ridice în capul oaselor. Pentru prima oară, pe el, Simon, îl trăsneşte gândul că boala ar putea fi serioasă. Pe sub pijamaua albastră de spital, băiatul pare teribil de slab – el, care, cu numai câteva luni în urmă, alerga pe terenul de fotbal ca un zeu tânăr. Chipul lui are o expresie interiorizată, preocupată; pare că nici nu-i aude.

— Vreau să mă duc la toaletă, spune el. Ines, poţi să mă ajuţi?

Cei doi lipsesc multă vreme.

El se adresează profesoarei:

— Señora, nu mă miră să-l găsesc pe individul ăsta, Dmitri, vizitându-l tot timpul pe fiul meu. E ca un parazit care s-a prins de el cu mult timp în urmă şi nu 92

se mai desprinde. Dar dumneavoastră ce faceţi aici, la această oră?

— David şi cu mine ne începem lecţiile azi, răspunde ea. Vrem să începem devreme, ca să aibă timp de odihnă înainte să-i vină prietenii.

— Şi ce lecţie va fi azi?

— Cu siguranţă nu o lecţie despre cum se spun poveştile, deoarece David este deja un povestitor desăvârşit. Nu, azi ne ocupăm din nou de numere.

— Numere? Dacă vă referiţi la aritmetică, vă pierdeţi

vremea. David n-are organ pentru aritmetică. În special pentru scădere.

— Vă asigur, señor, că nu vom face scăderi. Scăderi, adunări, aritmetica în general, nu sunt relevante pentru cineva care e în faţa unei crize atât de profunde în viaţă. Aritmetica este pentru oameni care au intenţia să iasă în lume, ca să cumpere şi să vândă. Nu, noi vom studia numerele întregi, unu, doi, trei şi aşa mai departe. Asta e ce-am hotărât David şi cu mine. Teoria numerelor, ce poţi să faci cu numerele şi ce se întâmplă dacă numerele ajung la capăt.

— Dacă numerele ajung la capăt? Credeam că una din proprietăţile numerelor este că n-au capăt.

— Adevărat, dar şi neadevărat. Acesta e unul din >

paradoxurile cu care ne vom confrunta: cum poate fi adevărat şi totodată neadevărat.

— E deşteaptă fata, nu-i aşa? zice Dmitri. Atât de drăguţă, şi totuşi atât de deşteaptă.

Dmitri face acum un lucru surprinzător: o cuprinde pe mignona profesoară în braţe şi o strânge la piept, ea suportând gestul cu o grimasă, fără să protesteze.

— Adevărat, dar şi neadevărat, îi repetă Dmitri cuvintele.

Oare e ceva între cei doi: între señora Devito, profesoara de la spital, şi Dmitri, purtătorul de mop?

— Señora, spuneţi că David trece printr-o criză. Despre ce e vorba? David a suferit un episod ori două de neuropatie, dar, din câte înţeleg eu, neuropatia nu-i o boală serioasă, de fapt, nu e deloc boală, ci o condiţie fizică. De ce folosiţi cuvântul *criză*?»

— Deoarece, señor, un spital este un loc serios. Oricine se află în spital se confruntă cu o criză, un punct de cotitură în viaţă, altfel nu s-ar afla aici. Pe de altă parte, dintr-un anume punct de vedere, fiecare moment al vieţilor noastre poate fi considerat un moment de criză: drumul se bifurcă în faţa noastră, ce alegem: stânga, ori dreapta?

*Ce alegem, stânga, ori dreapta**, n-are idee la ce se referă ea.

Reapare băiatul, cu mers înţepenit, ţinându-se de Ines. Ines se opreşte anume, aşteaptă ca Dmitri să se dea la o parte.

— Te las, acum, *querido*, spune Ines. E nevoie de mine la magazin. O să-l iau pe Bolívar cu mine. Rămâne aici Simon, are el grijă de tine, iar eu mă întorc diseară. O să-ţi aduc ceva bun de mâncare. Ştiu cât de lipsită de gust poate fi mâncarea din spital.

Querido –, dragule. De mult n-a mai auzit el acest cuvânt ieşind de pe buzele lui Ines.

— Vino, Bolívar, zice ea.

Întins sub patul lui David, Bolívar nu se clinteşte.

— Lasă-l, spune el, Simon. Sunt sigur că personalul spitalului nu va avea nimic împotrivă să rămână aici. Dacă face murdărie, nu-i un capăt de lume, Dmitri poate să cureţe, d-aia-i plătit. îl duc eu acasă cu autobuzul.

O conduce pe Ines până în parcare. La maşină, ea se întoarce spre el. Ochii îi înoată în lacrimi.

— Simon, ce se întâmplă cu el? şoptește ea. Mi s-a confesat. Zice să simte că moare şi e speriat. Îi face bine să stea aici? Nu crezi c-ar trebui să-l luăm acasă, unde-l putem îngriji ca lumea?

— Nu putem face asta, Ines. Dacă-l luăm acasă, n-o să aflăm ce-i rău cu el. Ştiu că nu prea ai încredere în doctorii ăştia, nici eu n-am, dar mai lasă-le puţin timp, îşi dau silinţa. Tu şi cu mine vom sta de veghe să nu i se întâmple nimic rău. Sunt de acord, e speriat, şi eu văd asta, dar e ridicol să spui că moare, e doar o poveste care circulă printre copii, n-are niciun fundament.

Ines cotrobăie în geantă, scoate o batistă, îşi suflă nasul.

— Vreau să-l ţii pe individul ăla, Dmitri, la distanţă de el. Şi dacă vezi că oboseşte, fă-o pe profesoară să pună punct lecţiei.

— Aşa voi face, îţi promit. Du-te acum. Ne vedem

diseară.

Capitolul 13

Îl găseşte pe dr. Ribeiro în cabinet.

— Aveţi puţin răgaz? îl întreabă el. A trecut ceva vreme de când nu ne-aţi mai spus care e starea lui David.

— Luaţi loc, îl invită dr. Ribeiro. Cazul fiului dumneavoaseră se dovedeşte a fi dificil. Nu răspunde la tratament atât de bine pe cât ne-am dori noi, ceea ce ne îngrijorează. Am discutat cazul lui cu un medic din Novilla, care e specialist în tulburări reumatice, şi am hotărât să-i mai facem un rând de teste. N-o să intru în detalii, dar ne-aţi spus că a început lecţii de dans intensiv la o vârstă fragedă, iar mai recent s-a apucat de fotbal şi aşa mai departe. Pornind de la asta, explorăm ipoteza ca încheieturile lui, genunchii şi gleznele în mod special, să fi reacţionat în mod deosebit.

— Reacţionat la ce anume?

— La prea multă solicitare prea devreme în viaţă. Am luat probe din diferite secreţii ale organismului şi le-am trimis la laborator. Aştept un raport astăzi sau mâine cel mai târziu.

— Înţeleg. E obişnuită o asemenea reacţie la copiii cu activităţi fizice?

— Nu e obişnuită, nu. Dar e posibilă. Trebuie să investigăm toate posibilităţile.

— David suferă de dureri aproape tot timpul. A slăbit. Mie nu-mi pare că arată bine. E şi speriat. Cineva, nu ştiu cine, i-a spus c-o să moară.

— Absurd. Ne preocupăm serios de problemele pacienţilor noştri, señor Simon. N-ar fi profesionist să facem altfel. Dar e absolut neadevărat că David e în pericol. Prezintă un caz dificil, aşa cum am spus, s-ar putea să fie şi un element idiopatic, dar facem cercetări. O să rezolvăm misterul. O să poată să se întoarcă la dans şi la fotbal mai degrabă mai curând decât mai târziu.

— Şi căderile? Problemele lui n-au început cu dureri

la încheieturi, după cum ştiţi. Au început cu căderi în timp ce juca fotbal.

— Căderile sunt un subiect separat. În această privinţă, pot să dau un verdict. Căderile au o cauză neurologică. Vom putea să ne ocupăm de spasmele care precipită căderile lui, după ce sănătatea lui fizică se va ameliora, după ce inflamaţia va ceda şi el nu va mai avea dureri. Există mai multe diagnostice posibile pe care le putem cerceta: o tulburare vestibulară ce se manifestă ca vertij, bunăoară, sau o condiţie extrem de rară, numită coree. Dar toate acestea necesită timp. Nu putem grăbi trupul să se vindece. După vindecarea trupului, putem începe cu un tratament de tonifiere musculară. Acum, dacă nu vă supăraţi…

El se plimbă în sus şi-n jos prin curtea spitalului, aşteptând să se termine lecţia cu señora Devito, ca să poată rămâne singur cu David.

— Cum a fost lecţia? îl întreabă el.

Băiatul ignoră întrebarea.

— Ines îmi masează picioarele. Tu poţi să-mi masezi picioarele?

— Bineînţeles! Masajul îţi calmează durerile?

— Puţin.

Cu grijă, băiatul se întinde şi-şi împinge pantalonii în jos. Cu o cremă din noptieră, el, Simon, îi masează coapsele şi gambele, atent să nu apese pe genunchii inflamaţi.

— Ines vrea să fie bună cu mine, vrea să fie mama mea, dar nu poate cu adevărat, nu-i aşa? întreabă copilul.

— Ba da. Îţi este devotată aşa cum numai o mamă)

poate fi.

— Îmi place de ea, chiar dacă nu poate fi mama mea. Şi de tine îmi place, Simon. Îmi place de voi amândoi.

— Asta-i bine. Ines şi cu mine te iubim şi vom sta» întotdeauna de veghe asupra ta.

— Dar nu mă puteţi opri să mor, nu-i aşa?

— Ba da, putem. O să vezi. Ines şi cu mine vom fi bătrâni când va veni vremea ta, vremea să înfloreşti. O să ajungi un dansator vestit, sau un fotbalist vestit, sau un matematician vestit, orice vrei tu, poate toate trei la un loc. Iar noi o să fim mândri de tine, de asta poţi fi sigur.

— Când eram mic, voiam să fiu ca Don Quijote şi să salvez oameni. Îţi aminteşti?

— Bineînţeles că-mi amintesc. Să salvezi e un ideal >

bun pe care ţi-l poţi propune. Chiar dacă nu vei deveni salvator de oameni, ca profesie, aşa cum făcea Don Quijote, îi poţi salva în timpul liber, când nu te ocupi de matematică sau nu joci fotbal.

— E o glumă, Simon?

— Da, e o glumă.

— Matematica e totuna cu numerele?

— Într-un fel. N-ar exista matematică, dacă n-ar fi numere.

— Cred că o să mă ocup numai de numere, nu şi de matematică.

— Povesteşte-mi despre lecţia ta cu señora Devito.

— I-am spus cum se dansează şapte şi cum se dansează nouă. Dar ea zice că dansul nu e important. Zice că nu te pregăteşte pentru viaţă. Zice că trebuie să învăţ matematica, pentru că totul creşte din matematică. Zice că, dacă eşti foarte deştept, n-ai nevoie să gândeşti în cuvinte, poţi gândi în matematică. E prietenă cu Dmitri. Crezi că Dmitri o s-o omoare?

— Bineînţeles că nu. Nu i s-ar fi dat drumul lui Dmitri din aripa de extremă securitate, dacă s-ar fi considerat că încă poate omorî oameni. Nu, Dmitri este un om îndreptat. Vindecat şi îndreptat. Doctorii au făcut o treabă bună în privinţa lui. Şi o să facă treabă bună şi în privinţa ta, o să vezi. Trebuie doar să ai răbdare.

— Dmitri spune că doctorii habar n-au despre ce vorbesc.

— Dmitri nu se pricepe la medicină. E doar un

infirmier, un om de serviciu. Nu mai pleca urechea la ce zice el.

— Zice că, dacă eu mor, el se va sinucide, ca să mă urmeze. Zice că eu sunt regele lui.

— Dmitri a fost întotdeauna niţel dus cu pluta, niţel nebun. O să stau de vorbă cu doctorul Ribeiro şi, o să-l întreb dacă Dmitri nu poate fi mutat la alt etaj. Vorbele astea morbide ale lui nu-ţi fac bine.

— Zice că atunci când oamenii mor, el îi duce jos în subsol şi-i pune în congelator. Zice că asta e treaba lui. Crezi că-i adevărat? Chiar îi pune pe oameni în congelator?

— Gata, David. Destul dialog morbid. Ţi-a folosit masajul?

— Ceva – ceva.

— În regulă, trage-ţi pantalonii. Mă aşez aici, lângă tine, şi te ţin de mână, iar tu o să tragi un pui de somn, ca să fii proaspăt când îţi vin prietenii.

Pe parcursul următoarelor două ore, băiatul într-adevăr doarme, cu intermitenţe. Când ajung copiii, David arată mai bine, cu o sclipire nouă în ochi.

Sunt mai puţini vizitatori decât în ziua precedentă, dar micul Artemio e printre ei, la fel şi Maria Prudencia şi lunganul de la orfelinat. Maria a adus un buchet de flori de câmp, pe care le pune neceremonios pe pat.

Lui începe să-i placă de Maria.

— Ce vreţi să auziţi? întreabă David. Vreţi să vă mai povestesc despre Don Quijote?

— Da! Don Quijote! Don Quijote!

— Şi s-a tot dus Don Quijote, în furtună. Cerurile erau întunecate, nisipul se învârtejea în jur. Scăpărarea unui fulger a dezvăluit zidurile crenelate ale unui castel. Oprindu-se în faţa lor, el strigă:

„Iată, sosit-a temerarul Don Quijote! Deschideţi larg porţile!” De trei ori strigă el: „Sosit-a Don Quijote!” înainte ca porţile să se deschidă cu un scârţâit.

Călare pe Umbră, Don Quijote a intrat în castel. Dar abia dacă a intrat, că porţile s-au închis cu zgomot în

spatele lui şi o voce bubui:

„Bun venit, temerarule Don Quijote, în Castelul celor Pierduţi. Eu sunt Prinţul Tărâmurilor Pustii şi >» începând din această zi tu îmi vei fi sclav!”

Şi deodată creaturi înarmate cu bâte şi vergi se năpustiră asupra lui Don Quijote. Deşi se apăra vitejeşte, el fu tras jos din şa, dezbrăcat de armură şi aruncat într-o temniţă unde se pomeni în compania a nenumăraţi călători care au avut nenorocul să fie capturaţi şi aruncaţi în sclavie de Prinţul Tărâmurilor Pustii.

>

„Tu eşti vestitul Don Quijote?” îl întrebă mai-marele sclavilor.

„Eu sunt acela”, răspunse Don Quijote.

„Don Quijote ăla despre care se spune că *Niciun lanţ nu-l poate ţine legat, nicio închisoare nu-l poate ţine închis*”.

„Cu adevărat aşa e”, răspunse Don Quijote.

„Atunci eliberează-ne, Don Quijote! îl imploră mai-marele sclavilor. Scapă-ne de soarta noastră nenorocită”.

„Scapă-ne! Scapă-ne!” se auzi corul de strigăte scoase de ceilalţi sclavi.

„Cu siguranţă vă voi elibera, zise Don Quijote. Dar aveţi răbdare. Clipa în care vă voi elibera şi cum anume o voi face sunt încă întunecate pentru mine”.

„Eliberează-ne acum! răsună corul de strigăte. Destul am răbdat! Dacă eşti cu adevărat Don Quijote, eliberează-ne acum! Fă să ne cadă lanţurile! Fă să se transforme în pulbere zidurile închisorii noastre!”

Se înfurie Don Quijote: „Eu urmez chemarea cavalerului rătăcitor. Cutreier lumea ca să îndrept nedreptăţile. Nu fac vrăji şi scamatorii. Voi îmi cereţi să fac miracole, dar nu-mi daţi nici să mănânc, nici să beau. Ruşine vouă!”

Atunci sclavii se fâstâciră şi-i aduseră mâncare şi, băutură, şi-l rugară pe Don Quijote să le ierte neobrăzarea.

„Orice ne vei cere, vom face întocmai, Don Quijote, ziseră ei. Scapă-ne de sclavie şi te vom urma până la capătul pământului”.

David se opreşte. Copiii aşteaptă în tăcere ca el să continue.

— Sunt obosit acum, zice el. O să mă opresc acum.

— Nu poţi să ne spui măcar ce se va întâmpla? întreabă lunganul. Îi eliberează pe prizonieri? Scapă din castel?

— Sunt obosit. Totul e întunecime.

Strângându-şi genunchii la piept, David se cuibăreşte în pat. Chipul lui a căpătat o expresie goală.

Dmitri face un pas în faţă, îşi duce un deget la buze.

— E timpul să plecaţi, tinerii mei prieteni. Stăpânul nostru a avut o zi lungă. Are nevoie de odihnă. Dar ce am eu aici?

Se scotoceşte în buzunar şi scoate un pumn de dulciuri pe care le împarte în stânga şi-n dreapta.

— David o să se facă bine?

Cel care întreabă e micul Artemio.

— Bineînţeles că o să se facă bine! Îţi imaginezi că o bandă de pigmei în haine albe pot să-l înfrângă pe viteazul David? Nu. Nici toţi doctorii de pe lume nu-l pot birui. E un leu, un adevărat leu, David al nostru. Veniţi mâine şi veţi vedea, mai spune Dmitri în timp ce-i mână pe copii pe coridor la vale.

El, Simon, se ia după ei.

— Dmitri! Putem avea o vorbă? Ce-ai spus despre doctori – nu crezi că-i iresponsabil să-i desconsideri în faţa lui David? Dacă nu eşti de partea lor, atunci de partea cui eşti?

— De partea lui David, desigur. De partea adevărului. Îi cunosc pe doctorii ăştia, Simon, cu aşa-zisa lor ştiinţă medicală. Îţi închipui că nu afli una-alta despre doctori, când cureţi mizeria pe care-o lasă-n urmă? Dă-mi voie să-ţi spun, n-au idee despre ce se-ntâmplă cu fiul tău, nici cea mai vagă idee. Inventează o poveste pe parcurs –

inventează şi speră în ce-i mai bun. Dar nu-ţi face griji. David se va vindeca. Nu mă crezi? Vino. Vino să auzi asta rostit de gura lui.

Când se întorc, David îi priveşte impasibil.

— Spune-i lui Simon ce mi-ai spus mie, tinere David. Ai încredere în doctorii ăştia? Crezi că au puterea să te salveze?

— Da, şoptește băiatul.

— Câtă generozitate din partea ta, zice Dmitri. Dar nu asta mi-ai spus mie. Însă tu întotdeauna ai fost un suflet generos, generos şi bun, şi chibzuit. Simon îşi face griji din pricina ta. Crede că o apuci la vale. I-am spus că o să te faci bine, în ciuda doctorilor tăi. O să te faci bine, nu-i aşa, aşa cum m-am făcut şi eu bine, alungând răul din mine.

— Vreau să-l văd pe Jeremiah, spune băiatul.

— Pe Jeremiah? se miră el, Simon.

— Adică mielul Jeremiah, explică Dmitri. Mielul ţinut în mica menajerie din spatele academiei. Jeremiah a crescut, băiatul meu, nu mai e miel, s-a transformat în oaie. Poate că ai gustat din pulpiţa lui Jeremiah seara trecută la cină.

— N-a crescut. E încă acolo. Simon, poţi să mi-l aduci pe Jeremiah?

— O să ţi-l aduc pe Jeremiah. O să mă duc la academie şi, dacă Jeremiah mai e acolo, o să ţi-l aduc. Dar dacă se dovedeşte că Jeremiah nu-i acolo, să-ţi aduc alt animal?

— Jeremiah e acolo. Ştiu.

Convulsiile încep chiar în noaptea aceea, în timp ce de veghe stă Ines. Încep ca un tremor: trupul băiatului înţepeneşte, mâinile se strâng pumn, el scrâşnește din dinţi, faţa i se schimonoseşte într-o grimasă; apoi muşchii se relaxează şi el e din nou el însuşi. Dar crizele» >

de tremor revin curând, se intensifică, succedându-se asemenea valurilor. Din gâtlej îi scapă un geamăt – „ca şi când ceva se sfâşia înăuntrul lui”, descrie Ines. Îşi dă >» ochii peste cap, spatele i se curbează şi un spasm total,

primul din multe, îi cuprinde trupul.

Doctorul de gardă, tânăr, neexperimentat, îi administrează un antispastic, fără efect. Convulsiile revin şi mai accelerat, una după alta, aproape fără pauză între ele.

Când el îi ia locul lui Ines, furtuna a trecut. Băiatul e în stare de inconştientă ori adormit, deşi când şi când trupul îi e cuprins ca de un fior.

— Cel puţin acum ştim care-i răul, spune el.

Ines îl priveşte pierdută.

— Cel puţin ştim care-i rădăcina problemei.

— Adică?

— Ştim ce-l făcea să cadă. Ştim ce provoacă absenţele, momentele în care pare să fie în altă parte. Chiar dacă nu va putea fi vindecat, cel puţin ştim care-i pricina. Ceea ce-i mai bine decât nimic. Mai bine decât să nu ştim. Du-te acasă, Ines. Dormi puţin. Dă naibii prăvălia. Prăvălia o să se descurce şi fără tine.

El îi desprinde mâna din cea a băiatului. Ea nu opune rezistenţă. Apoi el face un gest pe care nu a avut curajul să-l facă până acum: întinde mâna, îi atinge chipul, o sărută pe frunte. Ea e copleşită de hohote; el o ia în braţe, o lasă să plângă, o lasă să-şi descarce durerea.

Capitolul 14

Primele cuvinte pe care le rosteşte băiatul când se trezeşte sunt:

— L-ai adus pe Jeremiah?

— O să vorbim imediat despre Jeremiah. Mai întâi vreau să ştiu cum te simţi.

— Am în gură un gust de piersici putrede şi mă doare gâtul. Mi-au dat îngheţată, dar gustul rău s-a întors. Mi-au spus că o să scoată sângele vechi şi o să-mi injecteze sânge nou în vene, şi atunci o să mă fac bine. Unde e Jeremiah?

— Îmi pare rău, dar Jeremiah e încă la academie, iar Alyosha caută o cuşcă potrivită ca mărime pentru el. Dacă nu găseşte o cuşcă, o să facă una. După care o să-l aducă

pe Jeremiah cu autobuzul. Aşa mi-a promis. Între timp, uite, ţi-am adus doi prieteni noi.

— Ce-s astea?

— Vrăbii. După ce-am vorbit cu Alyosha, m-am oprit la un magazin de animale de companie şi ţi le-am adus să-ţi ţină de urât. Îţi plac? Se numesc Rinei şi Dinei. Rinei e mascul, Dinei e femelă.

— Nu le vreau. îl vreau pe Jeremiah.

— Jeremiah e pe drum. Cred că ar trebui să fii mai primitor cu noii tăi prieteni. Au aşteptat toată dimineaţa să te cunoască. Ascultă-le ciripitul. Ce spun?

— Nu spun nimic. Sunt păsări.

— *Faimosul David*! *Faimosul David*! Asta spun ele, tot timpul, în limba lor. Acum care-i treaba cu sângele nou?

— O să trimită sânge nou cu trenul. Doctorul Ribeiro o să mi-l injecteze.

— Asta-i bine. E o speranţă. Ce vrei să fac cu Rinei şi Dinei?

— Dă-le drumul.

— Eşti sigur? Sunt păsări de companie. Nu sunt obişnuite să se descurce singure. Dacă le prinde un şoim şi le mănâncă?»

— Dă-le drumul în interior, unde nu sunt şoimi.

— O să fac asta, dar atunci trebuie să-ţi aminteşti» să le hrăneşti. Mâine o să-ţi aduc nişte seminţe pentru ele. Între timp, hrăneşte-le cu firimituri de pâine.

Trece o vreme până când cele două păsărele sunt convinse să-şi ia zborul din colivie. Odată eliberate, zboară încoace şi-ncolo prin încăpere, se lovesc de obiecte, apoi, cu un aer nefericit, se aşază una lângă alta pe o galerie de perdea.

Treaba cu sângele se dovedeşte a fi adevărată, sau parţial adevărată, după cum află el de la dr. Ribeiro însuşi. Este strategia spitalului să aibă o rezervă de sânge pentru fiecare pacient internat, în caz că e nevoie. Deoarece sângele lui David are o grupă rară, au trebuit să ceară din Novilla.

— Plănuiţi să-i faceţi lui David o transfuzie de sânge? Asta din cauza convulsiilor?

— Nu, nu, aţi înţeles greşit. Sângele este o problemă separată. E nevoie să-l avem la dispoziţie, ca precauţie, în caz de urgenţă. Asta e procedura noastră generală.

— Şi sângele e pe drum?

— Va fi pe drum îndată ce banca de sânge din Novilla poate găsi un donator. Aşa că s-ar putea să mai dureze. Grupa lui David este rară. Extrem de rară. Cât despre convulsii, am introdus un tratament medicamentos nou, care să le ţină sub control. O să vedem ce efect are.

Noile medicamente nu numai că-i provoacă lui David somnolenţă, dar par să-l şi deprime. Lecţia de dimineaţă cu señora Devito este anulată. Când sosesc >

vizitatorii de la bloc, el, Simon, îi roagă să facă linişte şi să-l lase pe băiat să doarmă. Dar curând năvălesc alţii: Alyosha, tânărul profesor de la academie, cu care David a avut cea mai strânsă legătură, însoţit de câţiva dintre colegii de clasă ai lui David. Alyosha aduce – triumfător – o cuşcă de sârmă în care se află mielul Jeremiah, sau cel puţin ultimul dintr-o succesiune de miei numiţi Jeremiah.

După scoaterea din cuşcă a lui Jeremiah, copiii nu mai pot fi stăpâniţi – aleargă în toate părţile, ţipă, râd, încercând să prindă mielul, în timp ce micile copite ale animalului zdupăie şi alunecă pe podeaua netedă.

El, Simon, îl pândeşte îngrijorat pe câinele care zace în culcuşul lui sub pat. Chiar şi aşa, el are o reacţie întârziată când Bolívar îşi face apariţia şi se năpusteşte asupra mielului luat prin surprindere. Reuşeşte totuşi să se prăvălească peste câine în ultima clipă, să-i înconjoare grumazul cu braţele şi să se chinuie să-l ţină imobilizat.

Câinele uriaş se zbate să scape. Gâfâind, el, Simon, îi spune lui Alyosha:

— Nu-l pot ţine! Scoate mielul de-aici!

Alyosha prinde mielul la colţ şi-l ridică în aer, în timp ce acesta scoate behăituri jalnice.

El, Simon, îi dă drumul lui Bolívar, care acum îi dă

târcoale lui Alyosha, aşteptându-l să obosească, iar el să poată sări.

— Bolívar! Vocea e a lui David. Aşezat în capul oaselor, cu braţele ridicate, cu un deget îndreptat spre câine: Vino!

Cu un salt lejer, câinele se cocoaţă în pat şi se întinde acolo, cu ochii pironiţi într-ai lui David. În cameră se lasă liniştea.

— Dă-mi-l pe Jeremiah!

Alyosha lasă mielul în jos şi-l pune în braţele lui David. Mielul nu mai izbeşte cu picioruşele şi nu se mai zbate.

O vreme îndelungată, rămân aşa, faţă-n faţă: băiatul strângând în braţe mielul, câinele gâfâind uşor, liniştit, încă aşteptându-şi şansa.

Vraja e ruptă de venirea lui Dmitri:

— Salut, copii! Ce se-ntâmplă? Salut, Alyosha, ce mai faci?

Încruntat, Alyosha îi face semn să tacă. Cei doi nu s-au simpatizat niciodată.

— Şi tu, David, zice Dmitri, ce pui la cale?

— Îl învăţ pe Bolívar să fie bun.

— Câinele e văr cu lupul, băiatul meu. Nu ştiai asta? N-o să-l înveţi niciodată pe Bolívar să fie bun cu mieluşeii. E-n firea lui să-i vâneze şi să le frângă beregata.

— Bolívar o să-mi dea ascultare.

Întinde mielul spre câine. Mielul se zbate în strânsoarea lui. Bolívar nu se clinteşte, ochii lui sunt aţintiţi» într-ai băiatului. Deodată, băiatul oboseşte şi cade pe spate în pat.

— Ia-l, Alyosha, zice el.

Alyosha îi ia mielul din braţe.

— Haideţi, copii, ne luăm la revedere. E timpul ca David să se odihnească. Pa, pa, David. Ne întoarcem mâine, împreună cu Jeremiah.

— Lasă-l pe Jeremiah aici, porunceşte băiatul.

— Nu-i o idee bună, cu Bolívar în preajmă. Îl aducem

din nou mâine, îţi promit.

— Nu. Vreau să rămână.

Astfel se tranşează problema: David îşi impune voinţa. Jeremiah e lăsat acolo, în cuşca de sârmă, pe un pat de ziare, ca să absoarbă urina, iar lângă miel, drept hrană, i-a fost adusă o legătură de spanac de la bucătărie.

Când Ines soseşte pentru schimbul de noapte, mielul doarme somnul celor nevinovaţi. Şi ea adoarme. Când se trezeşte la prima rază de lumină, cuşca e răsturnată pe-o parte, iar din miel n-au mai rămas pe podeaua cândva curată decât capul, o blană îmbâcsită de sânge şi mădularele.

y

Ines se uită sub pat, unde dă peste privirea împietrită a câinelui. Iese tiptil din cameră, se întoarce cu un mop şi o găleată, şi şterge urmele măcelului cât poate ea de bine.

Capitolul 15

După moartea mielului Jeremiah, în băiat se produce o schimbare. Vizitatorii nu mai sunt întâmpinaţi cu un zâmbet, ci cu o reţinere rece. Cât despre vrăbiuţele Rinei şi Dinei, ele au dispărut în măruntaiele spitalului. Nimeni nu mai vorbeşte despre soarta lor.

Una dintre asistente, sau poate señora Devito, a atârnat o ghirlandă de becuri ornamentale, albastre şi roşii, pe perete, deasupra patului lui David. Beculeţele clipesc nelalocul lor, dar nimeni nu le dă jos.

În timpul unora dintre vizite, băiatul rămâne tăcut de la început până la sfârşit. În alte zile, se lansează fără preambul în una sau alta din poveştile lui despre Don Quijote, apoi, când încheie, se cufundă iarăşi în sine, parcă pentru a cugeta mai departe la înţelesul ei.

Una din poveşti este despre Don Quijote şi ghemul de sfoară.

Într-una din zile, oamenii i-au adus lui Don Quijote un ghem de sfoară foarte încâlcit. *Dacă eşti cu adevărat Don Quijote*, au spus ei, *atunci vei fi în stare să descurci ghemul ăsta*.

Don Quijote n-a scos un cuvânt, ci şi-a scos sabia şi, dintr-o singură lovitură, a retezat ghemul în două. *Vai şi-amar vouă, că v-aţi îndoit de mine*, le-a spus el.

Auzind povestea, el, Simon, se întreabă cine sunt „oamenii" care-i aduc lui Don Quijote ghemul de sfoară. Să fie oare oameni ca el?

O altă poveste este despre Rocinante.

Un om a venit la Don Quijote şi i-a spus: *Acesta este vestitul cal Rocinante, care numără? Vreau să devină calul meu. Care-i preţul?*

Don Quijote a răspuns: *Rocinante n-are preţ.*

O fi rar un cal care numără, a zis omul, *dar cu siguranţă nu e nepreţuit. Nu există nimic pe lume care să n-aibă preţ.*

O, omule, a zis atunci Don Quijote, *tu nu vezi lumea ca atare, ci numai măsurile în care lumea este ascunsă. Vai şi-amar ţie, orbule*!

Cuvintele lui Don Quijote l-au uimit pe omul cu pricina. *Măcar arată-mi cum numără calul*, a cerut el.

Atunci a vorbit Sancho: *Elpune un picior peste celălalt şi sare clop-clop pentru doi şi clop-clop-clop pentru trei. Acum vezi-ţi de drum şi nu-l mai sâcâi pe stăpânul meu.*

O altă poveste de-a lui David este despre Don Quijote şi fecioara, *la virgen de Extremadura*.

În faţa lui Don Quijote a fost adusă o fecioară care avea un prunc fără tată.

Don Quijote a întrebat-o pe fecioară: *Cine-i tatăl acestui prunc?*

Fecioara i-a răspuns: *Nu pot să spun cine-i tatăl, pentru că am avut contact sexual cu Ramón şi am avut contact sexual cu Remi.*

Atunci Don Quijote a pus să fie aduşi Ramón şi Remi în faţa lui. *Care dintre voi este tatăl acestui prunc*? a vrut el să ştie.

Ramón şi Remi n-au răspuns, ci au rămas tăcuţi.

Atunci Don Quijote a zis: *Să fie adusă o cadă plină cu apă*, şi i-au adus o cadă plină cu apă. Şi Don Quijote a desfaşat pruncul din scutece şi l-a cufundat în apă. *Să vină aici tatăl pruncului*, a cerut el.

Dar nici Ramón, nici Remi nu s-au apropiat.

Iar pruncul s-a scufundat, s-a albăstrit la chip şi a murit.

Iar Don Quijote le-a spus lui Ramón şi Remi: *Vai şi-amar vouă*! iar fecioarei i-a zis: *Vai şi-amar şi ţie*!

— >

Când povestea lui David despre fecioara din Extremadura ajunge la capăt, copiii rămân tăcuţi, cum nu se poate mai nedumeriţi. El, Simon, dă să protesteze: *Dacă fata a avut relaţii sexuale*, *nu mai putea frecioară*. Dar nu, îşi muşcă limba, rămâne tăcut.

O altă poveste a lui David este despre un savant matematician.

În timpul călătoriilor sale, Don Quijote a dat peste o adunare de oameni învăţaţi. Un matematician de

monstra cât de uşor se poate măsura înălţimea unui munte. *Înfigeţi un băţ înalt de-un metru în pământ*, spunea el, *şi observaţi-i* umbră. *Când aceasta va fi lungă de-un metru, măsurări umbra muntelui. Şi-o să vederi că*) >)

lungimea acelei umbre vă va indica înălţimea muntelui.

Învăţaţii au aplaudat cu toţii ingeniozitatea savantului.

Dar Don Quijote i s-a adresat savantului: *Înfumuratule*! *Nu ştii că stă scris*: *Cine n-a urcat muntele nud* >

poate şti înălţimea? Şi a pornit-o Don Quijote mai departe, dispreţuindu-i pe învăţări, iar învăţaţii şi-au râs în barbă.

— Nu ne-ai povestit niciodată ce i s-a întâmplat calului alb cu aripi, zice micul Artemio – calul care a zburat în văzduh. S-a întors la Don Quijote?

David nu răspunde.

— Eu cred că s-a întors, spune Artemio. S-a întors şi s-a împrietenit cu Rocinante. Pentru că unul putea să danseze, şi celălalt putea să zboare.

— Şşşşt! spune Dmitri. Nu vedeţi că tânărul stăpân gândeşte? Fiţi mai respectuoşi şi ţineţi-vă gura în timp ce el gândeşte.

Dmitri îl numeşte tot mai des pe David *tânărul stăpân*. Ceea ce pe el, Simon, îl irită.

Moartea mielului a lăsat urme şi asupra lui Ines.

Mielul însuşi o lasă indiferentă. Ceea ce-o tulbură e că >

a dormit în timpul măcelului.

— Dacă David ar fi fost cuprins de una din convulsiile lui? se cutremură ea. Dacă ar fi avut nevoie de mine şi eu dormeam buştean?

J

— Nicio fiinţă omenească nu poate munci o zi întreagă la magazin şi apoi să stea trează toată noaptea, îi răspunde el. Lasă-mă să stau eu de veghe noaptea.

Prin urmare, îşi schimbă rutina. Când ceata de copii pleacă după-amiaza, el pleacă împreună cu ei. Cinează în apartamentul lui, trage un pui de somn o oră sau două, prinde ultimul autobuz spre spital şi o înlocuieşte pe Ines.

Dată fiind influenţa pe care o are în rândul angajaţilor la bucătărie – puterile lui în cadrul spitalului par nelimitate –, Dmitri a făcut în aşa fel încât David să primească griş dimineaţa şi cartofi piure cu mazăre seara.

— Nimic nu e suficient de bun pentru tânărul stăpân, spune el, învârtindu-se în jurul lui David, privindu-l cum mănâncă, deşi, de fapt, David mănâncă asemenea unei păsăruici.

Toate infirmierele îl detestă pe Dmitri, ceea ce nu-l surprinde pe el, Simon. Sora Rita, în special, abia se ţine-n frâu când acesta intră în secţie, nu-i răspunde când el i se adresează. Doar señora Devito, profesoara, pare să fie în termeni buni cu el. E tot mai convins că între cei doi e

ceva. Simte un fior pe şira spinării. Oare ce-o atrage la omul ăsta care e un ucigaş cunoscut?

E foarte conştient că Dmitri îşi râde de el pe la spate, cică e „omul raţiunii”, omul ale cărui patimi sunt mereu sub control. *Cum ar fi lumea dacă ne-am supune cu toţii legii raţiunii*? l-a întrebat Dmitri odată şi tot el a răspuns: *O lume plicticoasă, tare plicticoasă*. Ce-ar dori el.

Simon, să spună e: *Plicticoasă, poate, dar o lume mai bună* decât *cea condusă de patimă*.

Medicamentele care i se administrează băiatului odată cu cina, menite să oprească declanşarea convulsiilor, îl cufundă într-un somn adânc. În orele nopţii, se trezeşte uneori şi schiţează un zâmbet adormit.

>

— Visez, Simon, şoptește el. Chiar şi cu ochii deschişi visez.

— Asta-i bine, răspunde el tot în şoaptă. Acum întoarce-te la somn. O să-mi spui despre visele tale mâine dimineaţă.

Şi în lucirea albastră a luminii de veghe, el îşi pune o mână pe fruntea băiatului, până când acesta adoarme la loc.

Când şi când, un interval lucid în care ei pot sta de vorbă.

— Simon, când o să fiu mort, tu şi Ines o să faceţi un bebeluş? murmură băiatul.

— Nu, bineînţeles că nu. În primul rând, tu n-o să mori. În al doilea rând, între Ines şi mine nu există acel soi de sentiment, soiul de sentiment din care se nasc bebeluşii.

— Dar tu şi Ines puteţi avea contact sexual, nu-i aşa?

— Putem, dar nu dorim să avem.

Urmează o tăcere lungă, în timpul căreia băiatul reflectează. Când i se aude iar vocea, e şi mai stinsă:

— De ce trebuie să fiu eu acel băiat, Simon? N-am vrut niciodată să fiu acel băiat, cu acel nume.

El aşteaptă să audă mai multe, dar băiatul a adormit la loc. Sprijinindu-şi capul pe braţe, aţipeşte şi el. Apoi, dintr-odată e cântec de păsărele şi apar primele zori. Se duce la veceu. Când se întoarce, băiatul e treaz de-a binelea, zace cu genunchii strânşi la piept.

— Simon, o să fiu recunoscut? îl întreabă el.

— Recunoscut? Recunoscut ca erou? Bineînţeles.

Dar mai întâi trebuie să faci fapte, genul de fapte care le vor aminti oamenilor de tine; iar acele fapte trebuie să fie bune. Ai văzut cum a încercat Dmitri să devină vestit făcând ceva rău, şi unde e Dmitri acum? Dat uitării. Nerecunoscut. Tu va trebui să faci fapte bune, şi atunci cineva va trebui să scrie o carte despre tine, în care va descrie multele tale fapte bune. Aşa se întâmplă de obicei. Dacă n-ar fi apărut señor Benengeli şi n-ar fi scris o carte despre faptele lui Don Quijote, acesta ar fi fost doar un bătrân zănatec, străbătând pe calul lui drumuri de ţară, nerecunoscut de nimeni.

— Dar cine o să scrie o carte despre faptele mele? Tu?

— Da, o s-o fac eu, dacă aşa vrei tu. Nu prea le am cu scrisul, dar o să mă străduiesc.

— Dar atunci va trebui să-mi promiţi că nu mă vei înţelege. Dacă încerci să mă-nţelegi, strici totul. Promiţi?

— În regulă, promit. O să spun doar povestea ta, în măsura în care-o ştiu, începând cu ziua în care te-am întâlnit, fără să încerc s-o înţeleg. O să povestesc despre vaporul care ne-a adus aici şi cum tu şi cu mine ne-am dus s-o căutăm pe Ines şi am găsit-o. O să povestesc despre cum te-ai dus la şcoală la Novilla şi cum ai fost transferat la şcoala pentru copii delincvenţi, şi cum ai scăpat de-acolo şi am ajuns cu toţii la Estrella. O să scriu despre cum te-ai dus la academia lui señor Arroyo şi ai fost cel mai bun dintre dansatori. Nu cred că o să >

spun ceva despre doctorul Fabricante şi orfelinatul

lui. Mai bine să-l eliminăm din poveste. Iar apoi, desigur, o să povestesc despre tot ce-ai făcut după ce-ai ieşit din spital, după ce te-ai vindecat. Aici cu siguranţă vor fi multe de povestit.

— Care vor fi cele mai bune fapte ale mele? A fost o faptă bună când am dansat?

— Da, când ai dansat le-ai deschis oamenilor ochii spre ceea ce nu văzuseră înainte. Prin urmare, dansul tău se socoteşte drept o faptă bună.

— Dar n-am făcut multe fapte bune în viaţa mea, nu-i aşa? Nu la fel de multe ca un erou adevărat.

— Ba bine că nu! Ai salvat oameni, mulţi oameni. Ai salvat-o pe Ines. M-ai salvat pe mine. Fără tine, unde-am fi noi acum? Unele dintre faptele tale bune le-ai făcut de unul singur, pe altele le-ai făcut cu ajutorul lui Don Quijote. Ai trăit aventurile lui. Tu ai fost Don Quijote, el a trăit prin tine. Dar, ai dreptate, cele mai multe dintre faptele tale bune or să urmeze. O să le faci după ce te vei fi vindecat şi te vei întoarce acasă.

— Şi Dmitri? O să-l laşi şi pe Dmitri afară din carte?

— Nu ştiu. Ce să fac? Călăuzeste-mă tu.

— Cred că trebuie să-l păstrezi pe Dmitri. Dar când o să fiu în viaţa viitoare, n-o să mai fiu acelaşi băiat, n-o să mai fiu prieten cu Dmitri. O să fiu profesor şi o să port barbă. Aşa am hotărât. O să trebuiască să mă duc la şcoală ca să fiu profesor?

— Depinde. Dacă vrei să predai dansul, o academie ca aceea a lui señor Arroyo va fi mai bună decât orice altă scoală.

— Nu vreau să predau numai dansul. Vreau să predau totul.

— Dacă vrei să predai totul, va trebui să mergi la tot felul de şcoli şi să studiezi cu o mulţime de profesori. Nu cred că ţi-ar plăcea asta. Poate că vei fi un înţelept, şi nu un profesor. N-ai nevoie să mergi la şcoală ca să fii un înţelept. Îţi poţi lăsa barbă şi poţi spune poveşti; oamenii

se vor aşeza la picioarele tale şi te vor asculta.

Băiatul ignoră mica înţepătură.

— Ce înseamnă *confesară* întreabă el. În carte zice că, atunci când a ştiut că moare, Don Quijote s-a hotărât să se *confesarse*.

— Confesiunea era un obicei la care apelau oamenii în vremuri de demult. Îmi pare rău, dar mai multe nu ştiu.

— Este *confesarse* ce-a făcut Dmitri după ce-a omorât-o pe Ana Magdalena?

— Nu chiar. Trebuie să fii sincer când te confesezi, doar că Dmitri nu este niciodată sincer. Spune minciuni tuturor, inclusiv sieşi.

— Eu trebuie să mă confesez?

— Tu? Bineînţeles că nu. Tu eşti un copil neprihănit.

— Şi ce înseamnă *abominar** Zice acolo că Don >

Quijote îşi *abomino* poveştile.

— Înseamnă că s-a lepădat de ele. Nu mai credea în ele. Îşi schimbase părerea şi hotărâse că erau rele. De ce-mi pui întrebările astea?

Băiatul tace.

— David, Don Quijote a trăit în alte vremuri, când oamenii erau foarte stricţi în privinţa poveştilor pe care le acceptau. Le împărţeau în poveşti bune şi poveşti rele. Poveştile rele erau acelea pe care nu trebuia să le asculţi, deoarece te abăteau de la calea virtuţii. Trebuia să le deteşti, aşa cum a făcut Don Quijote cu ale sale, înainte să moară. Dar până să te hotărăşti să-ţi deteşti poveştile, dacă asta dai de înţeles, trebuie să ţii seamă de trei lucruri. Primul e că în lumea noastră, care nu e la fel de strictă ca lumea veche, niciuna din poveştile tale despre Don Quijote nu va fi socotită drept rea. Asta e opinia mea şi sunt sigur că prietenii tăi vor fi de acord. Al doilea lucru este că Don Quijote a hotărât să-şi deteste poveştile din cauză că era pe patul de moarte. Tu nu eşti pe patul de moarte. Dimpotrivă, tu ai în faţă o viaţă lungă, plină de evenimente. Şi al treilea lucru este că Don Quijote n-a vrut chiar să spună că-şi detestă poveştile. A spus asta doar ca

să-şi încheie cartea, cartea despre el însuşi. Se exprima în spiritul a ceea ce oamenii numesc opinie, chiar dacă el n-a folosit acel cuvânt. Dacă şi-a fi detestat cu adevărat poveştile, în primul rând că nu i-ar fi încurajat pe alţii să le aştearnă pe hârtie. Ar fi rămas acasă, calul şi câinele lui la fel, şi ar fi privit norii alunecând pe cer, sperând să plouă, mâncând pâine nedospită şi ceapă la cină. N-ar fi fost recunoscut niciodată, cu atât mai puţin ar fi fost faimos. Asta-i tot. iartă-mă că am ţinut un discurs atât

de lung la o oră atât de matinală. Îţi mulţumesc că m-ai ascultat. O să tac acum.

Noaptea următoare, ei continuă conversaţia. Băiatul e vădit somnoros, dar se luptă cu efectul medicamentelor, se luptă să rămână treaz.

— Mi-e teamă, Simon. Când adorm, visele rele sunt acolo, mă aşteaptă. Încerc să fug, dar nu pot, pentru că nu mai pot fugi.

— Povesteşte-mi visele astea rele. Uneori, când găsim cuvinte pentru visele noastre, ele îşi pierd puterea asupra noastră.

— I-am povestit doctorului visele mele, dar nu mi-a fost de folos, se întorc mereu.

— Cui le-ai povestit? Doctorului Ribeiro?

— Nu, doctorului cel nou, cu dinte de aur. I-am povestit visele mele şi el le-a notat în carnetul lui.

— A zis ceva despre ele?

— Nu. M-a întrebat de mama şi de tatăl meu, de mama şi de tata adevăraţi. M-a întrebat ce-mi amintesc»

despre ei.

— Nu-mi amintesc de niciun doctor cu dinte de aur. Ştii cum îl cheamă?

— Nu.

— O să-l întreb pe doctorul Ribeiro despre el. Acum trebuie să dormi.

— Simon, cum e când mori?

— O să-ţi răspund, dar cu o singură condiţie. Condiţia

e să fim de acord că nu vorbim despre tine. Tu n-o să mori. Dacă vorbim despre cum e să mori, vorbim despre cum e să mori în abstract. Accepţi condiţia mea?

— Tu spui că n-o să mor, din cauză că asta mă gândesc că zic taţii. Dar n-o să mă fac bine de-adevăratelea, nu-i aşa?

— Ba o să te faci! Acum, îmi accepţi condiţia?

— Da.

— Prea bine. Ce înseamnă să mori? După cum văd eu treaba, zaci şi te uiţi la albastrul cerului, şi simţi cum îţi este tot mai somn. O pace mare se lasă asupra ta. Închizi ochii şi te-ai dus. Când te trezeşti, eşti pe o navă care străbate oceanul, cu vântul în faţă şi pescăruşi ţipând deasupra. Totul pare proaspăt şi nou. E ca şi cum te-ai mai născut o dată în acea clipă. Nu ai nicio amintire legată de vreun trecut, nicio amintire legată de moarte. Lumea este nouă, tu eşti nou, în mădularele tale e o forţă nouă. Aşa e când mori.

— O să-l întâlnesc pe Don Quijote în viaţa nouă?

— Bineînţeles: Don Quijote va aştepta la chei, să te întâmpine. Când bărbaţi în uniformă o să încerce să te oprească şi să-ţi prindă de cămaşă un ecuson cu un nume nou şi o nouă dată de naştere, el va spune: „Lăsaţi-l să treacă, *caballeros*. Acesta e *David elfamosoy* faimosul David, de care eu sunt foarte încântat”. Te va ridica în spatele lui pe Rocinante şi amândoi veţi porni la drum, să înfăptuiţi faptele voastre bune. Tu 124

vei avea şansa să-i spui din poveştile tale, iar el îţi va spune dintr-ale sale.

— Dar o să trebuiască să vorbesc altă limbă?

— Nu, Don Quijote vorbeşte spaniola, aşa că vei vorbi şi tu spaniola.

— Ştii ce cred eu? Eu cred că Don Quijote ar trebui să vină *aici* şi să facem fapte bune *aici*.

— Ar fi grozav. Chiar că ar fi ceva extraordinar pentru cei din Estrella, să-l aibă pe Don Quijote în mijlocul

lor. Din nefericire, nu cred că e permis aşa ceva. E împotriva regulilor să-i invoci pe cei din viaţa viitoare să se întoarcă în cea de-acum.

— Dar de unde ştii? De unde ştii ce-i permis şi ce nu-i permis?

— Nu ştiu de unde ştiu, aşa cum tu nu ştii cum de ştii acele cântece ciudate pe care le cânţi. Dar aşa cred că funcţionează regulile, regulile după care trăim.

— Şi dacă nu există vieţi noi? Şi dacă eu mor şi nu

— mă trezesc? Cine voi fi dacă nu mă trezesc?

— Ce vrei să spui *cu un există vieţi noi*?

— Dacă vieţile noi ajung la capăt, şi numerele, şi tot restul? Cine voi fi dacă o să mor şi gata?

— Acum trecem, băiatul meu, în limba numită filosofie. Eşti sigur că vrei să porneşti pe drumul unei limbi noi la o oră atât de târzie din noapte? N-ar fi mai bine să dormi? Putem să facem o încercare cu filosofia mâine dimineaţă, când eşti mai treaz.

— Trebuie să iau lecţii ca să vorbesc filosofie?

— Nu, poţi vorbi filosofie şi spaniolă în acelaşi timp.

— Atunci vreau să vorbesc filosofie acum! Ce se va întâmpla dacă nu mă trezesc? Şi de ce n-are voie Don Quijote să vină aici?

— Don Quijote are voie să traverseze mările şi să vină aici, dar trebuie s-o facă într-o carte, una asemănătoare cu aceea în care a sosit atunci când a venit la tine. Nu poate apărea în faţa noastră în carne şi oase. Cât despre faptul de a nu te trezi, dacă nu ne mai trezim deloc, niciodată, atunci… nimic, nimic, nimic. Asta înţeleg eu prin filosofie. Filosofia ne spune când nu mai e nimic de spus. Filosofia ne spune când să stăm cu mintea liniştită şi gura închisă. Fără alte întrebări, fără alte răspunsuri.

— Ştii ce-o să fac, Simon? Chiar înainte să mor, o să scriu totul despre mine pe-o bucată de hârtie pe care o s-o împăturesc mică, mică de tot, şi-o s-o strâng în pumn. Iar când o să mă trezesc în viaţa următoare, o să pot citi hârtia şi-o să aflu cine sunt.

— Excelentă idee, de multă vreme n-am auzit o idee mai bună. Ţ înc-o bine, n-o lăsa să-ţi scape. Când o să ajungi un om tare, tare bătrân, mulţi ani de-acum înainte, şi-o să vină vremea să mori, adu-ţi aminte să-ţi aşterni pe hârtie povestea vieţii şi s-o iei cu tine în viaţa următoare. Apoi, în cea următoare o să ştii cine eşti şi toţi cei care-ţi vor citi povestea vor şti şi ei cine eşti. Chiar că-i o idee excelentă! Dar să fii atent ca mâna în care ţii hârtia să nu atârne în apă, pentru că, să nu uiţi, apa şterge totul, inclusiv cerneala… Iar acum, chiar e timpul să dormi, băiatul meu. Închide ochii. Dă-mi mâna. Dacă te trezeşti şi ai nevoie de ceva, sunt aici.

— Dar eu nu vreau să fiu băiatul ăsta! În viaţa următoare, vreau să fiu eu, dar nu vreau să fiu băiatul ăsta. Pot să fac asta?

— Regula spune că nu poţi să alegi. Regula spune că trebuie să fii cel care eşti, nicicum altul. Dar tu niciodată nu te-ai supus regulilor, nu-i aşa? Prin urmare, în viaţa următoare sunt sigur că vei reuşi să fii cine vei vrea să fii. Trebuie doar să fii ferm şi hotărât în această >

privinţă. Care anume băiat nu mai vrei să fii?

— Asta – şi face un gest către trup, cu picioarele emaciate.

— Asta-i doar ghinion, băiatul meu. Ţi-am mai spus deunăzi, văzduhul din jurul nostru e plin de creaturi mici şi răutăcioase, prea mici să fie văzute cu ochiul liber, a căror singură dorinţă este să se furişeze în noi şi să-şi facă sălaş în trupurile noastre. În nouăzeci şi nouă de cazuri dintr-o sută, planul lor eşuează. Tu, întâmplător, eşti cazul o sută, cazul cu ghinion. Despre ghinion n-are rost să vorbeşti. Acum, la culcare.

Capitolul 16

Când ajunge a doua zi la spital, lângă patul lui David e o persoană a cărei identitate n-o recunoaşte imediat: o femeie îmbrăcată într-o rochie neagră şi lungă, cu un guler ca o coleretă, cu păr cărunt pieptănat strâns pe ţeastă. Doar când se apropie o recunoaşte pe Alma, a treia dintre

surorile care i-au adăpostit la fermă atunci când au ajuns în Estrella, fără nimeni cunoscut. Iată cât de departe a ajuns vestea despre boala lui David!

Din fotoliul din colţ se ridică un bărbat: señor Arroyo, directorul Academiei de Muzică.

El o salută pe Alma, îl salută pe Arroyo.

— Juan Sebastrăn mi-a spus că David e bolnav, am venit să văd cum e, zice Alma. Am adus nişte fructe de la fermă. A trecut atâta vreme de când nu te-am mai văzut, David. Ne-a fost dor de tine. Trebuie să vii în vizită când te faci bine.

— O să mor, aşa că n-o să vin în vizită.

— Nu cred că-i bine să mori, băiatul meu. O să frângi prea multe inimi. Mie o să-mi frângi inima, şi lui Simon, sunt sigură, şi mamei tale, şi lui Juan Sebastrăn, şi ăsta va fi doar începutul. În plus, nu-ţi aminteşti mesajul despre care mi-ai vorbit, mesajul important? Dacă mori, n-o să-l mai poţi transmite şi niciunul dintre noi nu-l va afla. Aşa că eu cred că ar trebui să-ţi» pui toată energia în însănătoşirea ta.

— Simon spune că-s numărul o sută, şi numărul o sută trebuie să moară.

El, Simon, intervine:

— Vorbeam de statistici, David. Vorbeam de procente. Procentele nu înseamnă viaţa reală. Tu n-o să mori, dar chiar dacă ai muri, n-ar fi din pricină că eşti numărul o sută ori numărul nouăzeci şi nouă sau orice alt număr.

David nu-l bagă în seamă:

— Simon spune că în viaţa următoare pot să fiu altcineva, nu trebuie să fiu băiatul ăsta şi nu trebuie să >

am vreun mesaj.

— Ţi-a plăcut să fii băiatul ăsta?

— Nu.

— Dacă nu-ţi place să fii băiatul ăsta, cine-ai vrea să fii, David, în viaţa următoare?

— Aş vrea să fiu normal.

— Ce irosire ar fi asta! spune Alma şi-şi pune o mână

pe capul lui.

David închide ochii; chipul lui capătă o expresie de concentrare profundă.

— Cât mi-aş dori, continuă Alma, ca în viaţa următoare tu şi cu mine să ne putem întâlni din nou şi să continuăm aceste conversaţii ale noastre. Dar, cum

ziceai, în viaţa viitoare vom fi probabil altcineva. Ce păcat! Ei, e timpul să ne luăm rămas-bun. Trebuie să prind un autobuz. Rămâi cu bine, tinere. Cu siguranţă nu te voi uita, nu în această viaţă.

Ea îl sărută pe frunte, se întoarce către señor Arroyo:

— Vrei să cânţi ceva pentru noi, Juan Sebastrăn?

Señor Arroyo deschide cutia viorii, îşi acordează instrumentul, apoi începe să cânte. Muzica pe care o aude el, Simon, e ceva cu totul nou pentru el, însă David reacţionează cu un zâmbet de încântare desă→

vârşită.

Piesa ajunge la sfârşit. Arroyo lasă în jos arcuşul.

— E timpul să dansezi, David? îl întreabă el.

Băiatul dă din cap a confirmare.

Arroyo reia piesa de la început până la sfârşit. Ochii lui David sunt închişi, băiatul stă absolut nemişcat, într-o lume numai a lui.

— Aşa, zice Arroyo. Acum o să plecăm.

Unul dintre colegii lui biciclişti îi arată ziarul.

— Asta nu-i băiatul tău? întreabă acesta, arătându-i fotografia unui David cu o expresie gravă pe chip, aşezat în capul oaselor în pat, cu un buchet de flori în braţe, flancat de copii de la orfelinat. Alături de el, dominând scena, se află señora Devito. În ciuda buclelor blonde şi a chipului cu aspect proaspăt, imaginea ei are ceva lugubru pe care el nu-l poate defini.

„Doctorii – contrariaţi de boala misterioasă”, titrează publicaţia. El citeşte mai departe: „Doctorii de 130

la secţia de pediatrie a spitalului orăşenesc sunt contrariat! de o boală misterioasă care a început să se

manifeste la orfelinatul Las Mănos. Simptomele includ pierderea dramatică în greutate şi o atrofiere a musculaturii.

Cazul tânărului David, primul atins de această boală, este complicat de faptul că are o grupă sanguină pe care doctorii o consideră extrem de rară. Încercările de a găsi rezerve de sânge potrivit au eşuat deocamdată, în ciuda solicitărilor adresate centrelor de recoltare la nivel naţional.

Referitor la această situaţie, dr. Carlos Ribeiro, şeful secţiei de pediatrie, l-a descris pe David drept un «puşti curajos». În ciuda recentelor reduceri de fonduri, el şi echipa lui lucrează zi şi noapte ca să identifice boala misterioasă.

Dr. Ribeiro a dezminţit zvonurile că această boală >

ar fi cauzată de paraziţi existenţi în Rio Semiluna, a cărui albie străbate proprietatea Las Mănos. «Nu există niciun motiv să credem că este o boală provocată de un parazit», a declarat el. «Copiii de la Las Mănos nu au motive să se teamă.»

Contactat pentru a oferi un comentariu, dr. Julio Fabricante, directorul orfelinatului Las Mănos, l-a apreciat pe David drept un «fotbalist pasionat şi un apreciat membru al comunităţii noastre». «Îi simţim dureros»

lipsa din mijlocul nostru», a mai spus el. «Sperăm într-o recuperare rapidă.»”.

După apariţia articolului în *La Estrella*, el şi Ines sunt convocaţi la biroul doctorului Ribeiro.

— Sunt indignat, cum probabil sunteţi şi dumneavoastră, zice el. Politica spitalului interzice cu desăvârşire accesul jurnaliştilor. Am discutat cu señora Devito această chestiune.

— Puţin îmi pasă de politica spitalului. Aţi declarat jurnaliştilor că David suferă de o boală misterioasă. Nouă de ce nu ne-aţi spus?

Dr. Ribeiro face un gest iritat.

— În ştiinţă nu există noţiunea de boală misterioasă.»
>
E o figură de stil jurnalistică. Am stabilit că David are convulsii. Ceea ce n-am stabilit deocamdată cu precizie este relaţia dintre convulsii şi simptomele inflamatorii. Asupra acestui aspect ne concentrăm acum.

— David e convins că o să moară, spune el, Simon.

— David e obişnuit să ducă o viaţă activă. Acum e»

nevoit să stea în pat. E de înţeles dacă acest lucru îl face să se simtă puţin deprimat.

— Nu-l înţelegeţi. Nu e deprimat. O voce dinăuntrul lui îi spune că va muri.

— Sunt doctor, señor Simon, nu psiholog. Dar dacă ne avertizaţi că David manifestă un fel de dorinţă de»

a muri, o să iau avertismentul dumneavoastră în serios.

O să vorbesc cu señora Devito despre asta.

— Nu e dorinţă de a muri, domnule doctor – de→

parte de aşa ceva. David nu vrea să moară. El vede cum i se apropie moartea şi e plin de regrete ori durere, nu ştiu care. A fi deprimat nu e acelaşi lucru cu a fi plin de regrete sau de durere.

— Señor Simon, ce pot să spun? David suferă de o afecţiune neurologică, ea îi provoacă aceste convulsii – e un lucru stabilit. În timpul unei convulsii, creierul suferă un scurtcircuit, din câte ne-am dat noi seama, cu efecte de reverberaţie în întreg organismul. N-ar trebui să ne surprindă dacă, drept rezultat, are stări pe care dumneavoastră le numiţi durere sau regrete, sau că aude voci, aşa cum descrieţi dumneavoastră. Probabil că resimte multe alte sentimente, pentru care limbajul nostru nu are termeni. Sarcina mea este să-l aduc la normal – la o viaţă normală. Când va ieşi din spital, în condiţii de normalitate, când va putea face lucruri normale, vocile vor dispărea, la fel şi discuţiile despre moarte. Acum trebuie să mă întorc la treburile mele, spune dr. Ribeiro şi se ridică în picioare. Mulţumesc că aţi venit să stăm de vorbă. Îmi

cer încă o dată scuze pentru regretabilul articol din presă. Iau preocupările dumneavoastră în serios şi le voi discuta cu señora >

Devito.

Capitolul 17

Zilele trec. Nicio îmbunătăţire în starea lui David.

Medicamentele pe care le ia ca să-i calmeze durerile i-au tăiat pofta de mâncare; arată mai secătuit decât oricând înainte; se plânge de dureri de cap.

Într-o seară, când el şi Ines sunt împreună lângă patul lui David, señora Devito intră însoţită de Dmitri, care împinge un scaun cu rotile.

— Hai, David, spune tânăra profesoară. E timpul pentru lecţia de astronomie despre care am vorbit. Nu te bucuri? Cerul e cum nu se poate mai senin.

— Întâi trebuie să merg la toaletă.

El îl ajută pe David să meargă la toaletă şi-l sprijină în timp ce băiatul dă drumul unui firicel de urină, galben închis din pricina medicamentelor.

— David, eşti sigur că vrei să faci lecţia asta? Nu trebuie s-o asculţi orbeşte pe señora Devito, să ştii. Ea nu e doctor. Poţi să amâni lecţia pentru altă zi, dacă n-ai chef de aşa ceva.

Băiatul clatină din cap.

— Trebuie să mă duc. Señora Devito nu crede nimic din ce-i spun eu. I-am spus despre stele întunecate, stelele care nu sunt numere, şi ea a zis că nu există aşa ceva, eu născocesc totul. Are o hartă a stelelor şi zice că o stea care nu e pe harta ei e *extravagante*. Zice că şi eu par *extravagante* când vorbesc despre stele. Zice că trebuie să înceteze.

— Ce să înceteze?

— Treaba cu *extravagante*.

— Nu înţeleg de ce trebuie tu să încetezi. Dimpotrivă, cred că trebuie să fii cât mai *extravagante* cu putinţă. Nu mi-ai spus niciodată despre stelele întunecare. Ce sunt astea?

— Stelele întunecate sunt stele care nu sunt numere. Cele care sunt numere lucesc. Stelele întunecate vor să fie numere, dar nu pot. Se târăsc asemenea furnicilor dintr-o parte în alta a cerului, dar nu le poţi vedea, din pricină că sunt întunecate. Acum putem merge?

— Stai. Asta-i interesant. Ce i-ai mai spus señorei, care ei i se pare prea *extravagante* ca să poată fi crezut?

În ciuda stării lui de epuizare, băiatul străluceşte de vioiciune în timp ce vorbeşte despre corpurile cereşti.

— I-am spus despre stelele care strălucesc, stelele care sunt numere. I-am spus de ce strălucesc. Pentru că se rotesc. Şi aşa fac muzica. Şi i-am spus despre stelele gemene. Voiam să-i spun totul, dar mi-a zis că trebuie să încetez.

— Ce sunt stelele gemene?

— Ţi-am zis mai alaltăieri, dar nu mă ascultai. Fiecare stea are o stea geamănă. Una se învârte într-un sens, cealaltă în celălalt sens. N-au voie să se atingă, pentru că ar dispărea şi n-ar mai rămâne nimic, doar gol, aşa că stau departe una de alta în colţuri diferite ale cerului.

— Fascinant! De ce crezi că señora consideră toate acestea drept ceva extravagant?

— Ea zice că stelele sunt făcute din rocă, prin urmare nu pot luci. Ele pot doar să reflecte. Spune că stelele nu pot fi numere, din pricina matematicii. Zice că, dacă fiecare stea ar fi un număr, atunci universul ar fi plin de roci şi n-ar fi loc pentru noi, şi noi n-am putea respira.

— Şi la asta ce-ai răspuns?

— Ea zice că nu putem să ne ducem să locuim pe stele, pentru că acolo nu e de mâncare şi nu e apă, stelele sunt moarte, sunt doar gogoloaie de rocă plutind pe cer.

— Dacă ea crede că stelele sunt doar gogoloaie de rocă lipsite de viaţă, de ce vrea să te ducă afară noaptea, ca să vă uitaţi la ele?

— Vrea să-mi spună poveşti despre ele. Crede că sunt un bebeluş care nu poate să înţeleagă decât poveşti.

Putem merge acum?

Se întorc. Dmitri îl pune pe băiat în scaunul cu rotile şi-l împinge afară pe coridor.

— Să mergem, zice profesoara.

El şi Ines se iau după ea pe coridor, ies din clădire şi traversează gazonul, iar câinele se târăşte în urma lor. 136

Soarele a apus, stelele încep să se ivească.

— Să începem de-acolo, de la orizontul răsăritean, zice señora Devito. Vezi steaua aia mare, roşie, David?

E Ira, numită astfel după străvechea zeiţă a fertilităţii. Când Ira luceşte ca un tăciune, e semn că se apropie ploaia. Şi vezi cele şapte stele strălucitoare în stânga, cu patru stele mai mici în mijloc? Cum arată, ce crezi tu? Ce imagine vezi pe cer?

Băiatul clatină din cap a neştiinţă.

— E constelaţia Urubii Mayor, vulturul cel mare. Vezi cum îşi întinde aripile tot mai departe, pe măsură ce se lasă noaptea? Şi-i vezi ciocul acolo? În fiecare lună, când Luna se întunecă, Urubu devorează cât poate de multe steluţe palide din jurul lui. Dar când Luna prinde iarăşi puteri, ea îl pune să le dea afară din el. Şi aşa se întâmplă lună de lună, de la începuturile timpului. Urubu e una dintre cele douăsprezece constelaţii de pe cerul nopţii. Acolo, mai aproape de orizont, sunt Los Gemelos, Gemenii, iar dincolo El Trono, Tronul, cu cele patru picioare ale sale şi spătarul înalt. Sunt unii care spun că destinul nostru e controlat de constelaţii, în funcţie de locul unde se află pe boltă în momentul în care păşim în această viaţă. Astfel, dacă soseşti sub semnul Gemenilor, atunci povestea vieţii tale va fi una a căutării geamănului tău, cel care-ţi este destinat. Şi dacă soseşti sub semnul Tablei, La Pizarra, sarcina ta în viaţă va fi să dai instrucţiuni. Eu am sosit sub semnul» >

acestei constelaţii. Poate de aceea am devenit profesor.

— Înainte să-ncep să mor, voiam să mă fac profesor,

zice băiatul. Dar n-am ajuns aici sub semnul nici unei constelaţii.

— Fiecare din noi soseşte sub semnul unei constelăţii. În fiecare moment al timpului, tăriile cerului sunt stăpânite de una sau alta dintre constelaţii. Pot fi goluri în spaţiu, dar nu există goluri în timp – aceasta e una din regulile universului.

— Eu nu sunt obligat să fiu în univers. Eu pot fi o excepţie.

În tot acest timp, Dmitri a stat tăcut în spatele scaunului cu rotile. Acum zice:

— Te-am prevenit, señorita: tânărul David nu e ca noi. Vine dintr-o altă lume, poate chiar de pe o altă stea.

Señora Devito râde veselă:

— Am uitat! Am uitat! David e vizitatorul nostru, vizitatorul nostru vizibil de pe o stea invizibilă!

— Poate că nu există douăsprezece constelaţii pe cer, zice băiatul, ignorând zeflemeaua. Poate că există o singură constelaţie pe care nu o poţi vedea, din pricină că e prea mare.

— Dar *tu* o vezi, nu-i aşa? face Dmitri. Oricât ar fi >

de mare, *tu* o vezi.

— Da, eu o văd.

— Şi cum se numeşte, tinere stăpân? Cum se numeşte constelaţia aia mare, singura?

— Nu are nume. Numele ei va veni.

El, Simon, furişează o privire către Ines. Buzele ei sunt strânse pungă, ea e încruntată, semn că dezaprobă, dar nu scoate un cuvânt.

— Păsările îşi au propriile hărţi ale cerului, cu propriile lor constelaţii, zice señora Devito. Ele folosesc constelaţiile ca să navigheze. Zboară distanţe uriaşe deasupra oceanelor monotone, dar întotdeauna ştiu unde se află. Ai vrea să fii pasăre, David?

Băiatul tace.

— Dacă ai avea aripi, n-ar trebui să te mai bizui pe picioare. N-ai mai fi sclavul pământului. Ai fi liber, o fiinţă

liberă. Nu ţi-ar plăcea asta?

— Mi se face frig, zice băiatul.

Dmitri îşi scoate jacheta de sanitar şi îl înveleşte cu ea. Chiar şi în lumina palidă se vede pănura de păr negru care acoperă pieptul şi umerii lui Dmitri.

— Cum rămâne cu numerele, David? întreabă señora Devito. Îţi aminteşti că, deunăzi, am avut lecţia despre numere, şi tu spuneai cum stelele sunt numere, dar nu te-am înţeles, nu deplin. N-am înţeles, nu-i aşa, Dmitri?

— Ne-am stors creierele, dar n-am putut înţelege, ne-a depăşit, zice Dmitri.

— Spune-ne ce numere vezi când te uiţi la stele, îi cere señora Devito. Când te uiţi la Ira, steaua roşie bunăoară, ce număr îţi apare în minte?

A sosit momentul ca el, Simon, să intervină. Dar, înainte să apuce să deschidă gura, Ines face un pas înainte.

— Credeţi că nu vă citesc, señora? rosteşte ea printre buzele strânse. Vă luaţi chipul ăsta drăgălaş, vă prefaceţi că sunteţi inocentă, dar tot timpul îl luaţi pe copil în derâdere, dumneavoastră şi individul ăsta.

Smulge jacheta lui Dmitri de pe umerii băiatului şi o aruncă furioasă cât colo. Ruşine să vă fie!

Şi cu Bolívar alături, o ia iute din loc, împingând scaunul cu rotile peste pajiştea plină de hârtoape. În lumina lunii, el, Simon, zăreşte pentru o clipă chipul băiatului. Stă cu ochii închişi, trăsăturile îi sunt relaxate, pe buze are un zâmbet de mulţumire. Arată ca un prunc la sânul mamei.

Ar trebui să se ia după ei, dar nu-şi poate stăpâni propria explozie:

— De ce vă bateţi joc de el, señora? vrea el să ştie. Şi tu, Dmitri. De ce-i spui *tinere stăpân* şi strigi *Slavă*! în urma lui? Vi se pare amuzant să vă distraţi pe seama unui copil? N-aveţi niciun sentiment omenos?

Dmitri e cel care răspunde:

— A, dar mă confunzi, Simon! Cum să-mi bat joc de

tânărul David, când e în puterea lui şi numai a lui să mă salveze din vizuina asta de iad? îi spun stăpân, pentru că e stăpânul meu, aşa cum eu sunt umilul lui servitor. Nimic mai simplu. Dar tu cum stai? Nu e el şi stăpânul tău, şi nu eşti şi tu într-o mică vizuină de iad, cerând în gura mare să fii salvat? Sau ai hotărât să-ţi ţii gura şi să mergi pe bicicleta aia a ta prin oraşul ăsta de la capătul pământului, până când va veni vremea să te retragi la azilul de bătrâni cu un certificat de bună purtare şi medalia pentru serviciu merituos? Nu te va salva să duci o viaţă fără de prihană, Simon! Ceea ce-ţi trebuie ţie, ceea ce-mi trebuie mie, ceea ce-i tre’

buie Estrellei este să vină cineva şi să ne trezească la >

viaţă cu o viziune nouă. Nu eşti de acord, iubirea mea?»

— Ce spune el e adevărat, Simon, zice señora Devito. Ridică jacheta lui Dmitri de unde a aruncat-o Ines („Pune-o pe tine, *amor*, să nu răceşti!”). Pot să bag mâna-n foc pentru asta. Nu există pe lume un adept mai adevărat al lui David ca Dmitri. Îl iubeşte din toată inima.

Pare să fie sinceră, dar de ce-ar crede-o? Ea o fi zicând că Dmitri şi-a dăruit inima lui David, dar propria inimă îi spune că Dmitri este un mincinos. Care inimă e demnă de crezare? A lui Dmitri, ucigaşul, sau a lui *Simon ellerdo*, Simon Tontul? Cine poate spune? Fără un cuvânt, face stânga-mprejur şi porneşte cu mers împiedicat spre luminile spitalului, unde Ines l-a vârât pe băiat în pat şi acum îi freacă între mâini picioarele reci.

— Te rog, fă ceva ca femeia aia să nu mai aibă niciun alt contact cu David, cere ea imperios. Altfel îl luăm din spital.

— De ce-ai spus că-şi râde de mine? întreabă băiatul. N-am văzut-o să râdă.

— Nu, n-ai văzut-o. Îşi râd de tine în pumni, amândoi.

— Dar de ce?

— De ce? De ce? Nu mă-ntreba de ce, copile! Pentru că tu spui lucruri ciudate! Pentru că ei sunt proşti!

— Mă puteţi duce acasă acum.

— Îmi spui că vrei să vii acasă?

— Da. La fel şi Boli var. Lui Bolívar nu-i place aici.

— Atunci hai să plecăm imediat. Simon, înveleşte-l într-o pătură.

Dar drumul de ieşire e blocat de señora Devito, >

alături de care stă Dmitri.

— Ce se-ntâmplă aici? întreabă señora Devito cu o încruntătură.

— Simon şi Ines mă iau de-aici, spune David. O să mă lase să mor acasă.

— Tu eşti pacient aici. Nu poţi să pleci până nu te externează un medic.

— Atunci cheamă un medic! cere Ines. Acum!

— O să-l chem pe medicul de gardă. Dar vă avertizez: doar medicul şi numai el poate spune dacă David e liber să plece.

— Eşti sigur că vrei să ne părăseşti, tinere? întreabă Dmitri. O să fim trişti fără tine. Aduci viaţă în locul»

ăsta lipsit de orice bucurie. Şi gândeşte-te la prietenii tăi. Când or să sosească mâine, aşteptându-se să te vadă, aşteptându-se să se aşeze la picioarele tale, camera ta o să fie goală, tu n-o să mai fi aici. Ce să le spun? *Tânărul stăpân a fugit*? *Tânărul stăpân v-a abandonat*? O să li se frângă inimile.

— Pot să vină la noi acasă, zice băiatul.

— Şi cu mine cum rămâne? Cum rămâne cu bătrânul Dmitri? O să fie Dmitri bine-venit în frumosul apartament al señorei Ines? Şi simpatica señorita, profesoara ta – va fi ea bine-venită?

Señora Devito se întoarce împreună cu un tânăr cu aer hărţuit.

— Acesta e băiatul, cel cu aşa-zisa boală misterioasă, >

zice señora Devito. Iar ei sunt Ines şi Simon.

— Sunteţi părinţii? întreabă tânărul doctor.
— Nu, zice el, Simon. Suntem…
— Da, zice Ines, suntem părinţii.
— Şi cine se ocupă de caz?
— Doctorul Ribeiro, răspunde señora Devito.
— Regret, dar nu pot semna externarea fără autorizaţia doctorului Ribeiro.

Ines se îndreaptă de spate.
— Nu am nevoie de autorizaţia nimănui ca să-mi >
Iau copilul acasă.
— N-am nicio boală misterioasă, spune băiatul. Eu sunt numărul o sută. O sută nu e un număr misterios. Numărul o sută e numărul care trebuie să moară.
Doctorul îl priveşte arţăgos:
— Nu aşa funcţionează statisticile, tinere. N-o să mori. Acesta e un spital. Aici nu-i lăsăm pe copii să moară. Se întoarce către Ines: Veniţi mâine şi vorbiţi
>
cu doctorul Ribeiro. O să-i las un bilet. Se întoarce către Dmitri: Du-l pe tânărul tău prieten înapoi în salon, te rog. Şi ce face câinele aici? Ştii că animalele nu sunt permise.
Ines nu găseşte de cuviinţă să riposteze. Încleştându-şi mâinile pe mânerele scaunului cu rotile, îl împinge pe lângă doctor.
Dmitri îi blochează calea.
— Iubirea de mamă, zice el. E un privilegiu s-o vezi, înduioşează inima. Zău. Dar nu te putem lăsa să-l iei de-aici pe tânărul stăpân.
Când întinde mâna să apuce scaunul, un mârâit gros se aude dinspre Bolívar. Dmitri îşi retrage mâna ofensatoare, dar continuă să-i blocheze lui Ines drumul. Câinele mârâie din nou, din adâncul gâtlejului. Urechile stau lipite de cap, buza de sus e retrasă şi lasă la vedere colţi lungi, îngălbeniţi de vârstă.
— Dă-te din drum, Dmitri, spune el, Simon.

Câinele face un pas domol către Dmitri, apoi încă unul. Dmitri nu se clinteşte.

— Bolívar, stai liniştit! îi ordonă băiatul.

Câinele se opreşte, dar privirea continuă să-l ţintuiască pe Dmitri.

— Dmitri, dă-te din drum! spune băiatul.

Dmitri se dă din drum.

Tânărul doctor i se adresează lui Dmitri:

— Cine a permis prezenţa acestui animal periculos în incinta spitalului? Tu?

— Nu este un animal periculos, zice băiatul. E paznicul meu. Mă păzeşte.

Fără să mai fie reţinuţi, ei părăsesc spitalul. El, Simon, îl aşază pe băiat pe bancheta din spate a maşinii lui Ines; câinele sare înăuntru; scaunul cu rotile e abandonat în parcare.

El se întoarce către Ines:

— Ines, ai fost magnifică.

Şi e adevărat: niciodată n-a fost mai hotărâtă, cu >
mai multă autoritate, mai maiestuoasă.

— Şi Bolívar a fost magnific, spune băiatul. Bolívar e regele câinilor. O să fim din nou o familie?

— Da, zice el, Simon, o să fim din nou o familie.

Capitolul 18

Pe la miezul nopţii, în aceeaşi noapte, începe o nouă serie de convulsii, una după alta, aproape fără pauză. În culmea disperării, el, Simon, se duce cu maşina la spital şi o imploră pe asistenta din tura de noapte să-i dea medicamentele băiatului. Ea refuză.

— Modul în care acţionaţi e echivalent cu o crimă, îi spune ea. N-ar fi trebuit să vi se permită să-l luaţi pe copil. N-aveţi cea mai mică idee cât de gravă este starea lui. Daţi-mi adresa dumneavoastră. Voi trimite imediat o salvare.

Două ore mai târziu, băiatul s-a reîntors în patul lui de la spital, cufundat într-un somn adânc, indus de medicamente.

După ce i s-a relatat ce s-a petrecut în timpul nopţii, dr. Ribeiro îşi exprimă indignarea cu răceală:

— Pot să interzic accesul dumneavoastră în spital. Chiar dacă aţi fi părinţii copilului, ceea ce nu sunteţi, aş putea să vă interzic accesul, dumneavoastră şi câinelui ăluia sălbatic al dumneavoastră. Ce fel de oameni sunteţi?

El şi Ines stau muţi.

— Vă rog să plecaţi acum, spune dr. Ribeiro. Duceţi-vă acasă. Când starea copilului va fi stabilizată, o să primiţi un telefon din partea personalului.

— Nu vrea să mănânce, spune Ines. E scheletic.

— O să ne ocupăm de asta, nu vă faceţi griji.

— Spune că nu-i e foame. Spune că nu mai are nevoie de hrană. Nu ştiu ce se-ntâmplă cu el. Mă-nspăimântă.

— O să ne ocupăm de asta. Duceţi-vă acasă.

A doua zi, Ines primeşte un telefon de la sora Rita:

— David întreabă de dumneavoastră. De dumneavoastră şi de soţul dumneavoastră. Doctorul Ribeiro»

este de acord cu vizita dumneavoastră, dar numai câteva minute şi fără câine. Câinelui îi e interzis.

Chiar şi numai după două zile, schimbarea suferită de David este şocantă. Pare să se fi împuţinat, parcă ar avea din nou doar şase ani. Chipul îi e palid şi tras. Buzele i se mişcă, dar nu reuşește să scoată niciun

cuvânt. În privirea lui este o implorare neputincioasă.

— Bolívar, bâiguie el.

— Bolívar e acasă, spune el, Simdn. Se odihneşte. Îşi recuperează forţele. O să vină să te vadă curând.

— Cartea mea, bâiguie băiatul.

El se duce s-o caute pe sora Rita.

— Întreabă de *Don Quijote* a lui. Am căutat cartea, dar n-o găsesc nicăieri.

— Acum sunt ocupată. O s-o caut mai târziu,

răspunde sora Rita, cu o răceală nouă în glas.

— Regret ce s-a întâmplat noaptea trecută, spune el. Nu ne-am gândit.

— Nu ajută regretul, spune sora Rita. Ar ajuta să nu ne staţi în drum. Să ne lăsaţi să ne facem treaba. Să

acceptaţi că facem tot ce e omeneşte posibil ca să-l salvăm pe David.

— Nu părem să fim prea simpatizaţi aici, tu şi cu mine, îi spune el lui Ines. Ce-ar fi să te întorci la magazin? Rămân eu aici.

El încearcă să cumpere un sandvici la cantină, dar e refuzat („Regret, doar personalul”).

Când grupul fidel al tinerilor prieteni ai lui David soseşte în după-amiaza cu pricina, ei sunt întorşi din drum de sora Rita:

— David e prea obosit pentru vizitatori. Reveniţi mâine.

La sfârşitul zilei, el îi iese în cale surorii Rita când aceasta pleacă.

— Aţi găsit cartea?

Ea îl priveşte fără să înţeleagă.

— *Don Quijote*. Cartea lui David. Aţi găsit-o?

— O s-o caut când o să am timp, spune ea.

El rămâne pe coridorul spitalului. Stomacul îi ghiorăie de foame. După ce băiatul şi-a primit medicaţia şi a fost pregătit pentru noapte, el se strecoară înăuntru şi, aşezat într-un fotoliu, adoarme.

E trezit de o şoaptă insistentă:

— Simon! Simon!

Deodată, s-a trezit de-a binelea.

— Mi-am amintit încă un cântec, Simon, doar că nu-l pot cânta, mă doare gâtul prea tare.

El îl ajută să bea apă.

— Pilulele roşii mă ameţesc, spune băiatul. Trebuie să le iau? Parcă-mi bâzâie albine în cap, bâzzzzz-zzzz-zzz. Simon, în viaţa următoare o să am contact sexual?

— O să ai contact sexual în această viaţă, după ce vei creste suficient de mare, şi o să ai şi-n viaţa următoare şi-n toate celelalte vieţi – asta îţi pot promite.

— Când eram mic, nu ştiam ce-nseamnă contact→

tul sexual, dar acum ştiu. Şi, Simon, când o să vină sângele?

— Sângele nou? Azi, la un moment dat, sau mâine, cel mai târziu.

— Asta-i bine. Ştii ce spune Dmitri? zice că atunci când o să-mi injecteze sângele nou, boala mea o să se ducă şi eu o să mă ridic în toată slava mea. Care e slava mea?

— Slava e un fel de lumină ce emană din oamenii care sunt foarte sănătoşi şi foarte puternici, cum sunt atletii sau dansatorii. Şi fotbaliştii.

>

— Dar, Simon, de ce m-ai ascuns în dulap?

— Când te-am ascuns în dulap? Nu-mi amintesc una ca asta.

— Ba ai făcut-o! Când eram mic, au venit nişte oameni noaptea şi tu m-ai închis într-un dulap şi le-ai spus că n-ai copii. Nu-ţi aminteşti?

— Ba da, acum îmi amintesc! Oamenii aceia care-au venit noaptea erau cei care făceau recensământul.

Te-am ascuns în dulap ca să nu te transforme într-un număr şi să te pună pe lista lor de recensământ.

— Nu voiai să le dau mesajul meu.

— Nu-i adevărat. Am făcut-o pentru tine, de aceea te-am ascuns, să te salvez de recensământ. Ce mesaj voiai să le transmiţi?

— Mesajul meu. Simon, cum spui *aquí* în altă limbă?

— Nu ştiu, băiatul meu, nu mă pricep la limbi. Ţi-am mai zis: *aquí e* doar *aquí*. La fel în orice limbă ai vorbi. Aici e aici.

— Dar cum spui *aquí* cu alte cuvinte?

— Nu ştiu niciun alt cuvânt pentru el. Toată lumea înţelege unde este aici. De ce vrei alte cuvinte?

— Vreau să ştiu de ce sunt aici.

— Eşti aici ca să aduci lumină în vieţile noastre, băiatul meu, în viaţa lui Ines şi în viaţa mea, şi în vieţile tuturor oamenilor care te cunosc.

— Şi în viaţa lui Bolívar.»

— Şi-n a lui Bolívar. De aceea eşti aici. Simplu ca bună-ziua.

Băiatul nu pare să-l audă. Ochii îi sunt închişi, ca şi când el ar asculta o voce din depărtare.

— Simon, cad, şoptește el.

— Nu cazi. Te ţin eu. E doar ameţeală. O să treacă, încet, băiatul se întoarce de unde a fost.

— Simon, zice el, e un vis, mereu acelaşi vis. Mereu mă întorc în el. Sunt în dulap şi nu pot respira şi nu pot ieşi. Visul nu vrea să plece. Mă aşteaptă să vin.

— Îmi pare rău. Îmi cer iertare din toată inima. Nu mi-am dat seama că, ascunzându-te de toţi oamenii

ăia, o să rămâi cu asemenea amintiri rele. Dacă te consolează în vreun fel, señor Arroyo şi-a ascuns şi el fiii, pe Joaqum şi Damián, ca să nu fie transformaţi în numere. Ce mesaj le-ai fi transmis celor de la recensământ, dacă nu te-aş fi ascuns în dulap?

Băiatul clatină din cap:

— Încă n-a venit vremea.

— Încă n-a venit vremea pentru mesajul tău? încă n-a venit vremea să-l aud eu? Ce vrei să spui? Când va veni vremea?

Băiatul tace.

Abia ce-a sosit sora Rita la serviciu, că el e şi dat afară fără drept de apel din camera lui David.

— N-aţi auzit ce-a zis doctorul Ribeiro, señor? Nu-i

*

faceţi bine băiatului! Plecaţi acasă! Nu vă mai ames

tecati!

El prinde autobuzul spre centrul oraşului, consumă

un mic dejun fastuos, se duce la Ines, la Modas Modernas. Stau amândoi în biroul ei, în partea din spate a magazinului.

— Mi-am petrecut noaptea cu David, spune el. Arată mai rău ca oricând. Medicamentele îi sug toată vlaga. A vrut să-mi cânte – are un cântec nou –, dar n-a putut, era prea slăbit. Vorbeşte tot timpul despre sânge, sângele care o să fie adus cu trenul şi o să-l salveze. Speranţele lui se agaţă de asta.

— Şi ce-ai de gând să faci? îl întreabă Ines.

— Nu ştiu, draga mea, nu ştiu. Sunt de-a dreptul disperat.

Querida. Niciodată nu i s-a adresat astfel.

— În după-masa asta mă duc să mă consult cu un alt medic, spune ea. Nu e medic la spital. Cineva independent. Mi l-a recomandat Inocencia. Zice că l-a vindecat pe copilul uneia dintre vecinele ei, după ce doctorii cu diplomă s-au dat bătuţi. Vreau să-i cer să se ducă la spital şi să-l examineze pe David. Nu mai am încredere în doctorul Ribeiro.

— Ai vrea să vin cu tine?

— Nu. Tu doar complici lucrurile.

— Asta fac eu – complic lucrurile?

Ea tace.

— Bun, spune el, sper că doctorul ăsta independent este un doctor adevărat, cu recomandări adevărate, altfel n-o să fie lăsat să se apropie de David.

Ines se ridică.

— De ce trebuie să fii atât de negativ, Simon? Ce e mai important: ca David să fie vindecat, sau ca să urmăm regulile şi regulamentele spitalului ăluia al lor?

El îşi lasă capul în piept, pleacă.

Capitolul 19

Deoarece spitalul are propriile criterii de a determina cine trebuie contactat în caz de urgenţă, el şi Ines nu sunt chemaţi la căpătâiul lui David când inima lui începe să bată neregulat, respiraţia i se îngreunează şi doctorii încep

să se pregătească pentru ce e mai rău. În schimb, se telefonează la biroul doctorului Fabricante de la orfelinat, iar de acolo surorii Luisa la infirmerie. Sora Luisa e ocupată să îngrijească un băiat suferind de herpes; când ajunge într-un târziu la spital, David a fost deja declarat mort, cauza morţii urmând să fie stabilită; încăperea în care a murit este închisă până la noi ordine (aşa spune afişul de pe uşă), accesul fiind permis doar persoanelor autorizate.

Surorii Luisa i se cere să semneze o declaraţie prin care acceptă să-şi asume responsabilitatea pentru organizarea funeraliilor. Prudentă, refuză acest lucru, până nu se consultă cu superiorul ei, dr. Fabricante.

Când el, Simon, soseşte la spital după-amiaza, vede acelaşi anunţ pe uşă: ÎNCHIS PÂNĂ LA NOI ORDINI.

Apasă clanţa, dar uşa e încuiată. Se interesează la recepţie: *Unde e fiul meu*? Femeia de la recepţie se face că nu ştie. *Probabil că a fost mutat*, e singurul lucru pe care e pregătită să i-l spună.

Se întoarce la uşa camerei, izbeşte în ea cu piciorul până când încuietoarea cedează. Patul e gol, camera, goală, se simte miros de dezinfectant în aer.

— El nu-i aici, se aude vocea lui Dmitri în spatele lui. Şi peste toate cele, va trebui să plăteşti uşa stricată.

— Unde-i?

— Vrei să vezi? Te conduc.

Dmitri coboară câteva trepte la subsol, apoi îl duce de-a lungul unui coridor ticsit de cutii de carton şi echipamente aruncate la gunoi. De pe inelul de chei de la curea, alege una şi descuie o uşă marcată N-5. David zace în pielea goală pe o masă capitonată, genul de masă folosită pentru călcatul lenjeriei; la cap are şiragul de beculeţe colorate care clipesc alternativ în roşu şi albastru, iar la picioare un buchet de crini. Mădularele emaciate cu încheieturile umflate arată mai puţin groteşti în moarte decât în viaţă.

— Am adus şi beculeţele, zice Dmitri. Mi s-a părut

potrivit. Florile sunt de la orfelinat.

Parcă i s-au golit plămânii de aer. *E un show*, îşi spune în gând, dar simte panica în spatele gândului. *Dacă intru şi eu în joc*, îşi zice, *dacă pretind că-i adevărat, atunci se va încheia şi Davidse va ridica şi va zâmbi, şi totul va fi ca înainte. Dar, mai ales*, îşi zice el, *Ines nu trebuie să audă despre asta, Ines trebuie protejată, altfel va fi distrusă, distrusă*!

— Ia becurile de-aici, zice el.

Dmitri nu se clinteşte.

— Cum s-a întâmplat? întreabă el.

În încăpere nu e aer, el abia îşi poate auzi vocea.

— S-a dus, după cum poţi vedea, zice Dmitri. Organele n-au mai rezistat, bietul copil. Dar într-un sens mai adânc, nu s-a dus. Într-un sens mai adânc, e încă împreună cu noi. Asta e ceea ce cred eu. Sunt sigur că şi tu simţi la fel.

— Nu-ncerca să-mi vorbeşti despre copilul meu, şoptește el.

— Nu-i copilul tău, Simon. El a fost al tuturor.

— Pleacă. Lasă-mă cu el.

— Nu pot face asta, Simon. Trebuie să încui. Asta e regula. Dar nu te grăbi. ia-ţi rămas-bun. Te-aştept.

Se forţează să se uite la cadavru: la mădularele numai piele şi os, ale căror extremităţi deja se învineţesc, la mâinile goale, vlăguite, la organul sexual zgârcit, niciodată folosit, la chipul închis, parcă adâncit în concentrare. Atinge obrazul, nefiresc de rece. Îşi lipeşte buzele de frunte. După care, fără să ştie cum sau de ce, se pomeneşte în patru labe pe podea.

Să se termine, îşi spune. *Să mă trezesc şi să se termine. Sau să nu mă mai trezesc niciodată*.

— Nu te grăbi, zice Dmitri. E greu, ştiu.

Din hol, el dă un telefon la Modas Modernas. Răspunde Inocencia. Vocea lui nu e a lui, el trebuie să se

lupte ca să se facă auzit:

— Sunt Simon. Spune-i lui Ines să vină la spital. Spune-i să vină imediat. Spune-i că o s-o întâmpin în parcare.

De pe chipul lui, din atitudinea lui, Ines înţelege într-o clipită ce s-a întâmplat.

— Nu! ţipă ea. Nu, nu, nu! De ce nu mi-ai spus?

— Ţine-ţi firea, Ines. Fii puternică. Dă-mi braţul. Hai să-i facem faţă împreună situaţiei ăsteia.

Dmitri se fâţâie pe coridor, nu-i scapă din ochi.

— Îmi pare foarte rău, murmură el.

Ines refuză să-l bage în seamă.

— Urmaţi-mă, zice Dmitri şi o porneşte ca din puşcă.

Becurile colorate n-au fost îndepărtate. Ines le aruncă pe jos cu o mişcare a mâinii, la fel şi buchetul de crini; se aude un pocnet când un beculeţ se sparge. Ea încearcă să-l ridice în braţe pe copilul mort; capul cade într-o parte.

— Aştept afară, zice Dmitri. Vă las să jeliţi în linişte.

— Cum s-a întâmplat? întreabă Ines. De ce nu m-ai chemat?

— Nici mie nu mi-au spus. Nu ne-au spus niciunuia. Crede-mă, ţi-am telefonat de cum am aflat.

— Prin urmare, a fost singur-singurel? zice Ines. Aşază trupul închircit înapoi pe masă, lipeşte picioarele 156

unul de altul, împleteşte mâinile inerte. A fost singur-singurel? Tu unde erai?

Unde era el? Nu e-n stare să gândească. Când copilul şi-a dat duhul, el era oare absent, neatent, cufundat în somn?

— Am cerut să vorbesc cu doctorul Ribeiro, dar se pare că nu e disponibil, spune el. Nimeni nu-i disponibil. Nu vor să dea ochii cu noi. Se ascund cu toţii, aşteaptă să plecăm.

Urcând din subsol, el zăreşte silueta fugară a señorei Devito. împins de furie, o rupe la fugă după ea.

— Señora! strigă el. Putem vorbi?

Ea pare să nu-l audă. Abia când el o prinde de braţ, ea se întoarce către el, cu o încruntătură:

— Da? Ce e?

— Nu ştiu dacă ştiţi, señora, dar fiul meu a decedat în această dimineaţă. Mama lui şi cu mine n-am fost

alături de el în ultimele clipe. A murit singur-singurel. Poate vă întrebaţi de ce n-am fost alături de el. Pentru că n-am fost chemaţi.

— Şi? Nu răspund eu de informarea familiei.

— Nu, nu răspundeţi dumneavoastră. Dumneavoastră nu răspundeţi de nimic. Prietenul dumneavoastră Dmitri îl încuie pe bietul copil ca noi să nu-l putem vedea, dar nici de asta nu răspundeţi. În schimb, l-aţi scos în frig, acum câteva nopţi, ca să-i ţineţi o lecţie de astronomie, auzi colo! De ce? De ce aţi socotit că asta este responsabilitatea dumneavoastră, să-l învăţaţi pe-un copil bolnav numele idioate ale stelelor?

— Calmaţi-vă, señor! David nu a murit din pricina unui curent de aer nocturn. Dumneavoastră şi soţia dumneavoastră, pe de altă parte, l-aţi luat cu forţa din grija noastră, împotriva voinţei lui şi împotriva tuturor sfaturilor noastre. Ce credeţi, cine e de vină de tot ce s-a întâmplat?

— Împotriva voinţei lui? David a dorit cu disperare să scape din ghearele dumneavoastră şi să vină acasă.

— Uşurel, señor. Ascultaţi-mă. E timpul să auziţi adevărul, oricât de neplăcut ar fi. L-am cunoscut pe David. I-am fost dascăl şi prieten. A avut încredere în mine. Am petrecut ore întregi împreună, iar el şi-a deschis inima. David a fost un copil cu o dispoziţie profund conflictuală. *Nu voia* să se întoarcă la ceea ce dumneavoastră numiţi căminul lui. Dimpotrivă, voia să se rupă de dumneavoastră şi de soţia dumneavoastră. Se plângea că dumneavoastră, în mod deosebit, îl sufocaţi, nu-l lăsaţi să crească şi să devină persoana care dorea el să devină. Dacă nu v-a spus-

o în faţă, a fost pentru că nu voia să vă rănească. Oare să ne surprindă faptul că acest conflict interior a început să se manifeste la nivel fizic? Nu. În durerea şi suferinţa lui, trupul lui exprima dilema cu care se confrunta, o dilemă pur şi simplu insuportabilă pentru el.

— Ce aiureală! N-aţi fost niciodată prietena lui David! S-a lăsat prins de lecţiile dumneavoastră doar pentru că era legat de pat, nu putea scăpa. Cât despre diagnosticul dumneavoastră privind boala lui, e pur şi simplu un caraghioslâc.

— Nu e doar diagnosticul meu. La recomandarea mea, David a avut o serie de şedinţe cu un psihoterapeut, şi ar fi avut şi mai multe dacă starea lui de sănătate nu s-ar fi deteriorat. Specialistul respectiv este total de acord cu modul în care l-am înţeles eu pe David. Cât despre astronomie, treaba mea e să ţin treaz interesul intelectual al copiilor. David şi cu mine am schimbat adesea idei despre stele şi comete, şi aşa mai departe.

— Schimbat idei! I-aţi respins cu dispreţ poveştile despre stele. Le-aţi socotit *extravagantes*. I-aţi spus că stelele n-au nicio legătură cu numerele, sunt doar gogoloaie de rocă ce plutesc în spaţiu. Ce fel de profesor sunteţi când distrugeţi astfel iluziile unui copil?

— Stelele sunt într-adevăr gogoloaie de rocă, señor. Numerele n-au nicio legătură cu stelele. Niciuna. Noi am creat numerele din nimic, ca să le putem folosi când cântărim şi facem măsurători. Dar toate astea sunt altă poveste. David mi-a spus poveştile lui, eu i le-am spus pe-ale mele. Poveştile lui, care i-au fost evident băgate în cap la Academia de Muzică, m-au frapat cât de abstracte şi de lipsite de sevă erau. Poveştile pe care i le-am spus eu erau mai potrivite pentru imaginaţia unui copil.

Señor Simon, continuă ea, aţi trecut printr-o perioadă în care aţi fost pus la încercare. Văd că sunteţi tulburat. Şi eu sunt tulburată. Moartea unui copil este un lucru îngrozitor. Haideţi să reluăm această conversaţie când vom fi mai stăpâni pe sentimentele noastre.

— Nu, din contră, señora, vom încheia această conversaţie acum, cât nu suntem stăpâni pe sentimente. David ştia că e pe moarte. A găsit mângâiere în credinţa că după moarte va fi dus în ceruri, printre stele. De ce să fie deziluzionat? De ce să i se spună că este extravagantă credinţa lui? Dumneavoastră nu credeţi într-o viaţă viitoare?

— Ba da. Ba da. Însă viaţa viitoare va fi aici, pe pământ, nu printre stele moarte. Vom muri cu toţii, ne vom descompune şi vom deveni materie pentru o nouă generaţie care se va ridica din ea. Va fi o viaţă după aceasta, dar eu, cea pe care o numesc *eu*, nu voi fi aici s-o trăiesc. Nici dumneavoastră. Nici David. Acum, vă rog, lăsaţi-mă să plec.

Capitolul 20

Cadavrul – ceea ce spitalul numeşte *Ios restosfisicos*, rămăşiţele fizice – reprezintă o problemă. Orfelinatul Las Mănos este înregistrat drept locul de reşedinţă al lui David, iar directorul orfelinatului drept tutorele lui, prin urmare, rămâne la latitudinea doctorului Fabricante să decidă ce se va face cu rămăşiţele. Până când»

dr. Fabricante catadicseşte să-şi anunţe decizia, rămă – >

şiţele se află în grija spitalului şi vor fi depozitate într-un spaţiu frigorific, unde publicul nu are acces. Asta îi spune femeia de la ghişeu.

— Mi-e cunoscut ceea ce dumneavoastră numiţi spaţiu frigorific, îi spune el. O încăpere la subsol. Am fost eu însumi acolo, mi-a permis accesul un om de serviciu. Señora, eu nu fac parte din public. În ultimii patru ani, soţia mea şi cu mine am avut grijă de David. L-am hrănit, l-am îmbrăcat, ne-am îngrijit de tot ceea ce i-a trebuit. L-am iubit şi l-am preţuit. Tot ceea ce cerem este să ne petrecem această noapte la căpătâiul lui. Vă rog! Nu cerem mult. Vreţi ca bietul copil să-şi petreacă singur-singurel prima noapte a morţii lui? Nu. Gândul este de nesuportat.

Femeia de la ghişeu – el nu ştie cum o cheamă – e de

aceeaşi vârstă cu el. S-au înţeles bine până acum. N-o invidiază pentru munca pe care-o face – să discute cu părinţi disperaţi, să respecte politica oficială. Nu-i mândru de sine că se roagă de ea.

— Vă rog, spune el. Vom fi invizibili.

— O să discut cu superiorul meu, zice ea. Dmitri n-ar fi trebuit să vă lase să intraţi, dacă despre Dmitri e vorba. Ar putea avea probleme.

— Nu vreau să aibă nimeni probleme. Nu cer decât ceva cum nu se poate mai rezonabil. Aveţi copii, sunt sigur de asta. N-aţi vrea să faceţi una ca asta propriului copil – să-l lăsaţi, bietul de el, să-şi petreacă noaptea singur.

În spatele lui aşteaptă la rând o femeie tânără cu un bebeluş ţinut pe coapsă. El se răsuceşte spre aceasta:

— Aţi face aşa ceva, señora? Nu, desigur că nu.

Tânăra mamă îşi fereşte privirile stânjenită. El a sărit calul, ştie asta, dar nu-i o zi obişnuită.

— O să vorbesc cu superiorul meu, repetă femeia de la ghişeu.

Lui îi făcuse impresia că femeia îl simpatizează, dar probabil s-a înşelat. În înfăţişarea ei nu-i nimic prietenos. Femeia vrea să-l vadă plecat: altceva n-o interesează.

— Când o să vorbiţi cu superiorul dumneavoastră?

— Când o să am ocazia. După ce mă ocup de oamenii ăştia.

O oră mai târziu, el se întoarce şi se aşază la coadă.»

— Ce s-a hotărât? întreabă el când îi vine rândul. În legătură cu David.

— Regret, dar nu e permis. Sunt motive despre care n-o să vorbesc, dar care sunt legate de cauza decesului. Pe scurt, dacă-mi permiteţi, sunt reguli pe care trebuie să le urmăm.

— Cauza decesului – ce vreţi să spuneţi?

— Încă nu s-a stabilit cauza decesului. Până nu se stabileşte cauza decesului, sunt reguli pe care trebuie să le urmăm.

— Şi nu există excepţii de la aceste reguli, nici pentru

un băieţel în cea mai neagră zi a vieţii lui?

— Acesta-i un spital, señor. Ceea ce s-a întâmplat se-ntâmplă aici în fiecare zi şi ne doare sufletul pentru asta, însă băiatul dumneavoastră nu-i o excepţie.

În agitaţia pricinuită de ultimele zile ale lui David, Bolívar a fost lăsat de unul singur în apartamentul lui Ines, neglijat şi hrănit pe apucate. Când el şi Ines se întorc de la spital în seara cu pricina, câinele nu mai e.

Deoarece uşa nu fusese încuiată, prima lor presupunere e că Boh var a urlat şi un vecin, enervat de hărmălaie, l-a lăsat să iasă. El, Simon, porneşte prin cartier, dar nu-l găseşte. Bănuind că Bolívar ar putea încerca să găsească drumul până la David, el împrumută maşina lui Ines şi se întoarce la spital. Însă nimeni de acolo nu l-a văzut.

A doua zi dimineaţă, primul lucru pe care-l face e să telefoneze la Las Mănos şi stă de vorbă cu secretara lui Fabricante.

— Dacă prin cine ştie ce întâmplare apare un câine mare la orfelinat, îmi daţi de ştire? spune el.

— Nu-mi plac câinii, zice secretara.

— Nu vă cer să-l iubiţi, doar să-mi semnalaţi prezenţa, zice el. Sunt sigur că puteţi face acest lucru.

Ines nu mai conteneşte cu reproşurile:

— Dacă ai fi încuiat uşa, nu s-ar fi întâmplat aşa ceva. Asta peste toate celelalte.

— Să ştiu că-i ultimul lucru pe care-l voi face, o să-l găsesc şi-o să-l aduc înapoi, promite el.

O să-l aduc înapoi. Nu-i scapă faptul că n-a reuşit să-l aducă pe băiat înapoi.

Pe mica imprimantă de la depou, printează cinci sute de copii ale unui anunţ scris de mână: PIERDUT CÂINE MARE, BLANA MARO-ROŞCAT, ZGARDĂ DE PIELE ŞI MEDALION CU NUMELE BOLIVAR. GĂSITORULUI RECOMPENSĂ. Răspândeşte anunţul atât în sectorul lui din oraş, cât şi în sectoarele deservite de ceilalţi mesageri pe bicicletă; lipeşte copiile pe stâlpi de telegraf. E ocupat

toată ziua; ţine toată ziua la distanţă golul care s-a căscat în textura fiinţei sale.

Curând, telefonul începe să sune. A fost zărit un câine mare maro-roşcat peste tot în oraş; dacă poartă un medalion cu numele Bolívar, nimeni nu poate spune, deoarece fie câinele s-a mişcat prea repede ca să fie prins, fie era prea ameninţător ca să se apropie cineva de el.

El notează numele şi adresa fiecărui apelant. La sfârşitul zilei, are treizeci de nume şi nicio idee despre ce să facă mai departe. Dacă toţi apelanţii spun adevărul, nu înseamnă decât că Bolívar şi-a făcut apariţia în acelaşi timp în cartiere foarte îndepărtate ale oraşului. Alternativa e că unele dintre apeluri sunt false, ori poate că sunt mai mulţi câini mari, maro-roşcaţi, vagabonzi. Orice-ar fi, el nu are nicio idee unde să-l găsească pe Bolívar, pe adevăratul Bolívar.

— Bolívar este un animal inteligent, îi spune el lui Ines. Dacă vrea să-şi găsească drumul înapoi la noi, îşi va găsi drumul.

— Şi dacă-i rănit? i-o întoarce ea. Dacă a fost lovit de-o maşină? Dacă-i mort?

— O să mă duc la Asistencia mâine dimineaţă, să cer o listă a veterinarilor. O să-l vizitez pe fiecare în parte şi o să las o copie a anunţului meu. Cum-necum, o să ţi-l aduc pe Bolívar.

— Aşa ai spus şi despre David, zice Ines.

— Ines, dacă aş fi putut să-i iau locul, aş fi făcut-o. Fără o clipă de ezitare.

— Ar fi trebuit să-l ducem la Novilla, condiţiile spitaliceşti sunt mult mai bune acolo. Dar doctorul Ribeiro a tot făcut promisiuni, iar noi l-am crezut. Mie îmi bag vină, să ştii.

— Dă vina pe mine, Ines, dă vina pe mine! Eu am fost cel care am crezut în promisiuni. Eu am fost credulul, nu tu.

Ar spune mai multe în acelaşi spirit, dar deodată i se

pare că seamănă tot mai mult cu Dmitri în ce spune, şi i se face ruşine, aşa că tace. *Dă vina pe mine*, *pedepseşte-mă pe mine*! Demn de tot dispreţul! De fapt, lui i-ar trebui o palmă peste obraz. *Maturizează-te*, *Simon*! *Fii bărbat*!

A doua zi sunt şi mai multe anunţuri că a fost văzut»

Bolívar – adevăratul Bolívar ori un Bolívar spectral, cine ştie? –, după care se lasă tăcerea. Ines se întoarce la rutina ei de la Modas Modernas, el îşi reia turele cu bicicleta. Uneori, seara, Ines îl invită la masă; dar în cea mai mare parte a timpului îşi petrec viaţa separat, îndureraţi, jelind.

Tura lui pe la clinicile veterinare înregistrează un succes. La Clinica Jull, asistenta îl duce în curtea unde sunt găzduite animalele.

— Asta-i câinele pe care-l căutaţi? întreabă ea, arătând spre o cuşcă în care un câine uriaş, maro-roşcat, se mişcă încolo şi-ncoace.

N-are niciun medalion cu numele lui, zice femeia, dar poate a avut unul şi l-a pierdut.

Câinele nu e Bolívar. E cu mult mai tânăr. Dar are ochii lui Bolívar şi expresia lui de ameninţare calmă.

— Nu, nu-i Bolívar, spune el. Care-i povestea lui?

— L-a adus un bărbat săptămâna trecută. Zicea că se numeşte Pablo. Soţia individului a născut de curând *i* şi se temea că Pablo ar putea să-i facă rău bebeluşului când ea se întoarce cu spatele. Câinii devin geloşi, sunt sigură că ştiţi. A încercat să-l dea altcuiva, dar nimeni din cercul lor de prieteni nu l-a vrut.

Stă în faţa lui Pablo pe care nimeni nu-l doreşte, îl cercetează. O clipă, ochii galbeni trec peste el, iar el, Simon, simte un fior pe şira spinării. Apoi ochii privesc în altă parte şi privirea e din nou goală.

— Ce viitor poate avea Pablo? întreabă el.

— Nu vrem să eutanasiem un animal dacă e sănătos. Prin urmare, o să-l ţinem cât putem de mult. Dar nu poţi ţine un animal frumos ca acesta închis pentru totdeauna. E

o cruzime prea mare. Ce părere aveţi? îi aruncă ea o privire interogativă.

— Nu ştiu ce părere să am. Oare moartea e vreodată mai bună decât viaţa, chiar şi o viaţă închisă într-o cuşcă? Poate că ar trebui să-l întrebăm pe Pablo ce părere are.

— Am vrut să spun: ce-aţi zice să-l luaţi, să-i oferiţi un cămin?

Ce-ar zice? Ar zice că Ines şi-ar ieşi din pepeni: *Azi aduci acasă un câine vagabond, mâine o să aduci acasă un copil vagabond*.

— O să văd ce spune soţia mea, răspunde el. Dacă este de acord, mă întorc. Dar mă tem că nu va fi de acord. E foarte ataşată de Bolívar al nostru. Încă mai >

crede că se va întoarce. Dacă se va întoarce vreodată şi va găsi un străin dormind în patul lui, îl va omorî. Pur şi simplu. Omori, sau eşti omorât. Dar să vedem. Poate greşesc. La revedere şi mulţumesc, la revedere, Pablo.

Pledează cauza lui Pablo în faţa lui Ines.

— Ce ştim noi despre câini? întreabă el. Fiinţele omeneşti mor şi apoi se trezesc ca sclavi noi într-o lume nouă. Poate că, atunci când mor, câinii se trezesc în aceeaşi lume, această lume, iar şi iară. Poate că ăsta e destinul unui câine. Poate că asta înseamnă să fii câine. Dar nu ţi se pare ciudat că soarta m-a dus la o cuşcă în care se afla un câine care ar putea foarte bine fi Bolívar, aşa cum a fost Bolívar în urmă cu zece ani? Nu vrei să vii măcar să-l vezi? Vei fi în stare să spui pe loc dacă e Bolívar reîntrupat, sau doar un alt câine.

Ines nu e impresionată.

— Bolívar nu-i mort, spune ea. L-am neglijat, am uitat să-l hrănim, s-a simţit abandonat, ne-a părăsit. Rătăceşte pe undeva prin oraş, mănâncă din gunoaie şi tomberoane. J

— Dacă nu vrei să-i acorzi lui Pablo un cămin, s-ar putea să fiu forţat să-l iau eu, spune el. Nu pot să accept să fie ucis. E prea nedrept.

— Fă cum vrei. Dar atunci va fi câinele tău, nu al meu.

El se duce înapoi la clinică.

— Am hotărât să-l iau pe Pablo, anunţă el.

— Mă tem că aţi venit prea târziu, spune asistenta. A venit un cuplu ieri, la scurt timp după ce-aţi plecat dumneavoastră, şi l-au adoptat fără ezitare. Cică era exact câinele pe care şi-l doreau. Au o fermă de găini la marginea oraşului. Au nevoie de un câine care să-i ţină pe prădători la distanţă.

— Puteţi să-mi daţi adresa lor?

— Regret, dar n-am voie să fac asta.

— Atunci puteţi anunţa acest cuplu de fermieri că, dacă treaba nu merge, dacă dintr-un motiv sau altul Pablo se dovedeşte a nu fi câinele pe care şi-l doresc, există cineva care e dispus să-i ofere un cămin?

— Aşa voi face.

E un fel de nebunie în căutarea lui Bolívar – îşi dă limpede seama de acest lucru. Nu-i de mirare că Ines e atât de aspră cu el. Cadavrul fiului lor n-a fost încă aşezat pentru odihna veşnică – de fapt, nimeni nu pare dispus să le zică în faţă ce s-a întâmplat cu cadavrul –, iar el răscoleşte oraşul după un câine care a fugit de-acasă. Ce-i cu el?

Cumpără un recipient cu vopsea, se duce la toate zidurile şi toţi stâlpii pe care îşi aminteşte că a lipit anunţul cu PIERDUT şi le vopseşte cu negru. *Renunţă*, îşi spune el, *câinele a murit*.

Nu poate susţine că l-a iubit pe Bolívar. De fapt, nu i-a plăcut de el niciodată. Dar dacă-i pe-aşa, iubirea n-a fost niciodată un sentiment potrivit faţă de Bolívar. Bolívar cerea ceva cu totul aparte: să fie lăsat în legea lui. El, unul, a respectat această cerere. Şi, în schimb, câinele l-a lăsat în legea lui şi probabil că şi pe Ines a lăsat-o în legea ei.

Cu David a fost o cu totul altă poveste. Într-un anumit sens, Bolívar a fost un câine normal, poate că i s-au permis

prea multe, era cam leneş, iar în anii din urmă poate prea hulpav, un câine care dormea prea mult, care, dacă ai fi plecat urechea la unele poveşti, ar fi putut dormi până la sfârşitul zilelor lui. Dar în alt sens, Bolívar nu dormea niciodată, în niciun caz când David era în preajmă, sau, dacă dormea, o făcea cu un ochi deschis, cu o ureche ciulită, păzindu-l, ferindu-l de rău. Dacă Bolívar a avut vreun stăpân, acela a fost David.

Până la capăt. Până la marele rău care s-a abătut şi de la care nu şi-a putut salva stăpânul. Să fie acesta motivul mai adânc pentru care Bolívar a dispărut: s-a dus să-şi caute stăpânul, oriunde ar fi acesta, să-l găsească şi să-l aducă înapoi?

Câinii nu înţeleg moartea, nu înţeleg cum o fiinţă poate înceta să existe. Dar poate că motivul (motivul mai profund) pentru care nu înţeleg moartea e acela că nu înţeleg înţelegerea. Eu, Bolívar, îmi dau ultima suflare într-un şanţ în oraşul biciuit de ploaie, în aceeaşi clipă în care eu, Pablo, mă trezesc într-o cuşcă de sârmă, în curtea din spate a unui străin. Ce anume e de înţeles în asta?

El, Simon, învaţă. La început, a mers la şcoală cu un copil, acum merge la şcoală cu un câine. O viaţă de învăţătură. Ar trebui să fie recunoscător.

Se duce din nou la Asistencia. De data asta, cere o listă a fermelor cu orătănii. Asistencia nu are o asemenea listă. *Duceţi-vă la piaţă*, îi sugerează funcţionara, *întrebaţi-i pe oameni*. Se duce la piaţă şi întreabă în dreapta şi-n stânga. Dintr-una-ntr-alta – curând se opreşte în faţa uşii unei barăci de tablă zincată, în valea de mai sus de oraş, şi strigă:

— Salut! E cineva aici?

Apare o femeie tânără, încălţată cu cizme de cauciuc şi aducând cu ea un damf de amoniac.

— Bună ziua, îmi cer scuze că vă deranjez, zice el, dar aţi luat cumva de curând un câine de la doctorul >

Jull, veterinarul?

Tânăra fluieră veselă şi un câine îşi face apariţia în salturi mari. E Pablo.

— Am văzut câinele când era ţinut în curtea din >

spate a clinicii Jull şi am vrut foarte mult să-l iau, dar până să mă consult cu soţia mea, nu l-am mai găsit. Nu ştiu cât aţi plătit, dar sunt dispus să vă ofer o sută de *reales*.

Femeia clatină din cap a refuz.

— Pablo este exact ceea ce ne trebuie aici. Nu-i de vânzare.

El se gândeşte să-i spună despre Bolívar – despre locul lui Bolívar în viaţa lui, în viaţa lui Ines, în viaţa băiatului, despre hăul ce a rămas în urma plecării duble, a băiatului şi a câinelui, despre viziunea lui cu Bolívar zăcând mort într-un şanţ pe vreo stradă dosnică a oraşului, şi despre a doua lui viziune, cu Bolívar reîntrupat în Pablo – dar până la urmă se decide să n-o facă, e prea complicat.

— Permiteţi-mi să vă las numărul meu de telefon, >

zice el. Oferta mea rămâne valabilă. O sută de *reales*, două sute, oricât. La revedere, Pablo – şi întinde mâna

* * >

să-l mângâie pe cap.

Câinele îşi lipeşte urechile de cap şi scoate un mârâit domol în adâncul gâtlejului.

— La revedere, señora.

Capitolul 21

El şi Ines sed tăcuţi, cu câteva resturi de mâncare» >

dinainte.

— Aşa o să ne petrecem restul zilelor, tu şi cu mine? întreabă el într-un târziu. îmbătrânind într-un oraş în) care niciunul din noi nu se simte acasă, jelindu-ne pierderea?

Ines nu răspunde.

— Ines, pot să-ţi spun ceva ce mi-a zis David cu puţin timp înainte de sfârşit? Mi-a zis că se gândea că, după ce el nu va mai fi, tu şi cu mine vom face un copil împreună. N-am ştiut ce să-i răspund. În cele din urmă, i-am spus că între noi nu există acel tip de relaţie. Dar te-ai gândit oare

la adoptarea unui copil – unul dintre copiii de la orfelinat, de exemplu? Sau a mai multora? Te-ai gândit să o luăm amândoi de la început şi să ne întemeiem o familie adevărată?

Ines îi aruncă o privire rece, ostilă. De ce oare? E de dispreţuit propunerea lui?

El şi Ines sunt împreună de patru ani, destul de mulţi ca să fi văzut fiecare ce-i mai rău şi ce-i mai bun» în celălalt. Niciunul nu e pentru celălalt o entitate necunoscută.

— Răspunde-mi, Ines. De ce să n-o luăm de la capăt, înainte să fie prea târziu?

— Prea târziu pentru ce?

— Înainte să fim prea bătrâni – prea bătrâni să creştem copii.

— Nu, spune Ines. Nu vreau un copil de la orfelinat în casa mea, care să doarmă în patul copilului meu. E o insultă. Sunt consternată!

Sunt nopţi în care el se trezeşte cu vocea băiatului răsunându-i în urechi – e gata să jure că aşa-i: *Simon, nu pot să dorm, vino şi spune-mi o poveste*! sau *Simon, am un coşmar*! sau *Simon, m-am rătăcit, vino şi salvează-mă*! Bănuieşte că vocea răsună şi în urechea lui Ines, tulburându-i somnul, dar el n-o întreabă.

Evită jocurile de fotbal din parcul situat în spatele blocului. Însă, uneori, în silueta câte unui băiat care traversează în fugă strada sau urcă scara în goană, el întrezăreşte imaginea lui David şi în el răbufneşte resentimentul cumplit de amar că doar copilul lui s-a dus, în timp ce toţi ceilalţi nouăzeci şi nouă au rămas nevătămaţi şi se joacă mai departe, şi sunt fericiţi. I se pare monstruos că l-a înghiţit întunericul, că nimeni nu protestează, nu vociferează, nimeni nu-şi smulge părul din cap, nu scrâşnește din dinţi, că lumea continuă să se învârtă în jurul axei sale ca şi când nu s-a întâmplat nimic.

Se duce la academie, ca să ia lucrurile lui David, şi, fără să ştie de ce sau cum, se pomeneşte în apartamentul

lui Arroyo, spunând ce are pe suflet.

— Mi-e ruşine să mărturisesc aşa ceva, Juan Sebastrăn, dar mă uit la tinerii prieteni ai lui David şi mă trezesc dorind ca ei să fi murit în locul lui – unul dintre ei, toţi, nu contează. Un spirit rău, un spirit de răutate pură, pare să fi pus stăpânire pe mine şi nu pot să scap de el.

— Nu fiţi prea aspru cu dumneavoastră, Simon, spune Arroyo. Zbuciumul pe care-l simţiţi o să treacă în timp. Se deschide o uşă, intră un copil; aceeaşi uşă se închide, copilul a dispărut, totul e aşa cum a fost înainte. Nimic nu s-a schimbat pe lume. Şi totuşi nu-i chiar aşa, nu chiar. Chiar dacă noi nu putem vedea, nu putem auzi, nu putem simţi, pământul s-a mişcat. Arroyo tace, îl priveşte intens. S-a întâmplat ceva, Simon, ceva ce nu e chiar nimic. Când simţiţi că vă îneacă amărăciunea, aduceţi-vă aminte de asta.

Mintea lui e acoperită de un nor, sau poate îşi face lucrarea spiritul întunericului, dar în acest moment nu poate vedea, cu atât mai puţin să înţeleagă acel *ceva ce nu e chiar nimic*. Ce semn a lăsat David în urmă? Niciunul. Absolut niciunul. Nici măcar atât cât bătaia unei aripi de fluture.

Arroyo spune:

— Dacă-mi permiteţi să schimb subiectul – câţiva colegi de-ai mei au propus să organizăm o întrunire formală, personalul şi elevii, ca să-i aducem un omagiu fiului vostru. Vreţi ca dumneavoastră şi Ines să fiţi ăla – >

turi de noi?

Arroyo se ţine de cuvânt. A doua zi dimineaţă, activităţile de la academie sunt suspendate, iar elevii se adună ca să-şi omagieze regretatul coleg de clasă. El şi Ines sunt singurii veniţi din afara şcolii.

Arroyo se adresează adunării:

— David a sosit printre noi cu câţiva ani în urmă, ca elev la orele de dans, dar curând s-a dovedit a nu fi elev, ci profesor, un profesor pentru noi toţi. Nu e cazul să vă amintesc cum stăteam cu toţii cuprinşi de uimire când el

dansa pentru noi.

Am avut privilegiul să-i fiu elev, continuă Arroyo. În lecţiile avute cu el, eu interpretam rolul muzicianului, el, al dansatorului, dar realitatea e că, atunci când începea să danseze, dansul devenea muzică şi muzica devenea dans. De la el, dansul curgea în mâinile şi degetele mele, ca şi în spiritul meu. Eu eram instrumentul la care cânta el. Mă exalta şi vă exalta şi pe voi, o ştiu din mărturiile voastre, şi pe oricine a cărui existenţă a atins-o.

Muzica pe care o voi interpreta pentru voi astăzi este muzica pe care am învăţat-o de la el. Când muzica se va încheia, o să păstrăm un moment de reculegere. Apoi ne vom despărţi, păstrând în noi amintirea muzicii lui.

Arroyo se aşază la orgă şi începe să cânte. Simon recunoaşte pe loc măsura. Este măsura lui Şapte, dezvoltată cu un farmec şi o graţie neobişnuite. Pipăie după mâna lui Ines, o strânge într-a sa, închide ochii, se abandonează muzicii.

Dinspre scară se aude brusc larmă şi un val de copii năvăleşte în studio. În fruntea lor este Maria Pruden→

cia de la orfelinat, ducând o pancartă prinsă de-un băţ: *LOS DESINVITADOS*, scrie pe ea: neinvitaţii. În spatele ei, unul lângă altul, dr. Fabricante şi señora Devito, urmaţi de o armată de orfani, vreo sută, poate. În mijlocul lor, purtat pe umerii a patru dintre băieţii mai mari, este un sicriu simplu, vopsit în alb, care, într-o manevră gândită dinainte, este dus pe scenă şi lăsat jos.

Dr. Fabricante face un semn cu capul şi celor patru purtători ai coşciugului i se alătură pe scenă señora Devito. În timp ce se întâmplă toate acestea, Arroyo nu intervine în niciun fel; pare derutat.

Señora Devito se adresează auditoriului:

— Prieteni! strigă ea. Este o ocazie tristă pentru voi toţi. L-aţi pierdut pe unul din rândul vostru; în mijlocul vostru a rămas un loc gol. Dar vă aduc un mesaj, iar mesajul e unul vesel. Sicriul pe care-l vedeţi în faţa voastră, care a fost purtat pe străzile oraşului tot drumul

de la Las Mănos, pe umerii acestor tineri camarazi ai lui David, este un simbol al morţii lui, dar şi al vieţii lui. Maria! Esteban!

Maria şi tânărul înalt şi bubos care e companionul ei se apropie şi, fără niciun cuvânt, ridică în picioare sicriul şi dau capacul la o parte. Sicriul e gol.

Acum ia cuvântul Esteban – vocea lui e nesigură, chipul, îmbujorat, e limpede că nu-i în apele lui:

— Noi, orfanii de la Las Mănos, fiind prezenţi la căpătâiul lui David în timpul ultimelor lui chinuri, am hotărât... – îi aruncă o privire disperată Mariei, care îi şoptește la ureche – ... am hotărât să-i comemorăm decesul transmiţându-i mesajul.

Acum e rândul Mariei. Ea vorbeşte cu o neaşteptată stăpânire de sine:

— Am numit coşciugul acesta sicriul lui David şi, după cum vedeţi, e gol. Ce ne spune asta? Ne spune că el nu a murit, ci este încă printre noi. De ce sicriul alb? Pentru că poate părea o zi tristă, dar de fapt nu e o zi tristă. Asta e tot. Asta e ce am vrut să vă spunem.

Dr. Fabricante mai face un semn cu capul. Orfanii pun capacul sicriului la loc, îl aburca pe umeri.

— Vă mulţumim tuturor, strigă señora Devito ca să acopere zgomotul.

Are pe chip un zâmbet pe care el, Simon, nu-l poate socoti decât răpitor.

— Vă mulţumim că le-aţi permis copiilor de la Las Mănos, prea adesea trecuţi cu vederea şi daţi uitării, să ia parte la comemorarea voastră.

Şi, la fel de brusc precum au venit, orfanii se încolonează şi părăsesc studioul, coboară scările, purtând sicriul cu ei.

A doua zi dimineaţă, în timp ce el şi Ines iau micul dejun, Alyosha le bate la uşă.

— Señor Arroyo mi-a cerut să vă cer iertare pentru haosul de ieri. Am fost luaţi total prin surprindere. Şi aţi uitat şi asta, zice şi le arată balerinii lui David.» >

Fără să scoată un cuvânt, Ines ia balerinii şi iese din cameră.

— Ines e tulburată, explică el, Simon. N-a fost uşor pentru ea. Sunt sigur că înţelegi. Ce-ar fi să ieşim, tu şi cu mine? Facem o plimbare prin parc.

E o zi plăcută, răcoroasă, fără vânt. Sunetul paşilor lor e înăbuşit de un pat de frunze căzute.

— V-a arătat David vreodată scamatoria lui cu moneda? îl întreabă Alyosha hodoronc-tronc.

— Scamatoria cu moneda?

— Scamatoria aia când aruncă moneda şi de fiecare dată cade cap. De zece ori, de douăzeci, de treizeci de ori.

— Probabil că a avut o monedă cu cap pe ambele fete.

— O făcea cu orice monedă pe care i-o dădeai.

— Nu, nu mi-a arătat niciodată scamatoria. Dar a jucat zaruri cu Dmitri, până când am pus eu capăt tărăşeniei. Dmitri mi-a zis că dădea şase-şase oricând

voia. Ce alte şmecherii mai făcea?

— Aia cu moneda e singura pe care am apucat s-o văd. N-am fost niciodată în stare să-mi dau seama cum făcea. Zău că te punea pe gânduri.

— Presupun că, dacă poţi să-ţi controlezi fiecare muşchi, poţi arunca o monedă ori zarurile de fiecare dată în acelaşi fel. Asta trebuie să fie explicaţia.

— Făcea scamatoria doar ca să ne distreze pe noi, zice Alyosha, dar odată a spus că, dacă ar vrea, ar putea face ca stâlpii să se prăbuşească.

— Cum adică, să se prăbuşească stâlpii?

— N-am idee. Ştiţi cum era David. Niciodată nu-ţi» spunea de-a dreptul ce voia să zică. Te lăsa să-ţi baţi singur capul cu înţelesul.

— A făcut scamatoria cu moneda şi în faţa lui Juan Sebastrăn?

— Nu, doar pentru copiii din clasa lui. Eu i-am spus lui Juan Sebastrăn, dar nu s-a arătat interesat. A spus că nimic din ce face David nu-l surprinde.

— Alyosha, a pomenit David ceva despre vreun mesaj pe care-l purta cu sine?

— Mesaj? Nu.

— David împărţea oamenii între cei care erau potriviţi să-i asculte mesajul şi cei care nu erau potriviţi. Eu m-am încadrat în categoria celor fără speranţă – prea greoi, prea pământean. M-am gândit că poate ţi-a dezvăluit ţie mesajul lui. A ţinut la tine. Şi tu ai ţinut la el, mi-am dat seama de asta.

— Nu doar că am ţinut la el, Simon, l-am iubit.

Toţi l-am iubit. Mi-aş fi dat viaţa pentru el. Sincer. Dar nu mi-a transmis niciun mesaj.

— În ultima noapte pe care am petrecut-o cu el, a vorbit una-ntruna despre mesajul lui – a vorbit despre el fără să spună care era acesta. Acum Dmitri susţine că mesajul i-a fost dezvăluit lui în întregime. După cum ştii, încă de pe vremea Anei Magdalena, Dmitri a insistat că între David şi el este sau a fost o legătură specială, o afinitate secretă. Eu nu l-am crezut niciodată – e un mare mincinos. Dar acum, după cum zic, lansează o poveste cum că David ar fi lăsat un mesaj şi el singur e purtătorul acestuia. Iar copiii de la orfelinat au fost în mod deosebit receptivi la această poveste. Acesta trebuie să fie motivul pentru care au invadat momentul comemorativ de ieri. Mesajul lui David le era destinat lor, zice Dmitri, şi în general orfanilor lumii, dar a murit prea devreme ca să-l poată transmite în persoană, prin urmare, numai el, Dmitri, a apucat să audă întregul mesaj. Şi o foloseşte pe prietena lui de la spital ca să răspândească povestea. Ai văzut-o ieri: femeia mignonă cu păr blond. Ea susţine tot ce zice el.

— Şi, după Dmitri, care ar fi mesajul?

— Nu vrea să spună. Nu mă surprinde. Aşa operează el – îşi ţine în şah adversarii. În opinia mea, toată povestea

e *una estafa*, o amăgire a încrederii. Dacă are cu adevărat un mesaj, e unul pe care l-a inventat el însuşi.

— Credeam că Dmitri a fost condamnat pe viaţă. Cum de e din nou liber?

— Dumnezeu ştie. Cică a înţeles ce greşit era modul său de comportament şi s-a căit. Cică acum e un om nou, îndreptat. Se pricepe să inspire încredere. Oamenii vor să-i dea crezare sau cel puţin să-l socotească nevinovat.

— Păi ar trebui să auziţi ce are Juan Sebastrăn de zis despre el.

În aceeaşi seară, el stă de vorbă cu Ines.

— Ines, David ţi-a arătat vreodată o scamatorie pe care-o făcea, arunca o monedă în aer în aşa fel încât mereu cădea cap?

— Nu.

— Alyosha spune că făcea scamatoria în faţa colegilor lui de şcoală. Şi ţi-a spus vreodată despre un mesaj pe care voia să-l lase în urma lui?

Ines se întoarce spre el:

— Totul trebuie făcut public, Simon? Nu pot avea un mic spaţiu doar al meu?

— Îmi pare rău. N-am ştiut că ai sentimentul ăsta.

— Habar n-ai ce sentimente am ori ce simt. Te-ai întrebat vreodată cum m-am simţit când am fost dată la o parte de oamenii ăia de la spital – *O căutăm pe mama adevărată*, *pentru că dumneavoastră nu sunteţi mama adevărată*, *plecaţi* ca şi când David era un copil găsit, un *orfan*? Poate tu consideri că asemenea insulte sunt uşor de înghiţit, nu şi eu. În ceea ce mă priveşte, David mi-a fost luat când avea cea mai mare nevoie de mine, şi nu-i voi ierta niciodată pe cei care mi l-au luat, niciodată, inclusiv pe doctorul Fabricante ăla.

E limpede că el a atins un punct sensibil. Încearcă s-o ia de mână, dar ea îl respinge furioasă:

— Pleacă. Lasă-mă singură. Nu faci decât să înrăutăţeşti lucrurile.

Relaţia cu Ines n-a fost niciodată uşoară. Deşi se» află în Estrella de patru ani, ea tot nu şi-a găsit liniştea, locul, fericirea. Cel mai adesea, pe el dă vina pentru nefericirea ei; el a răpit-o din Novilla şi din viaţa plăcută pe care-o ducea acolo în compania fraţilor ei. Fapt e însă că David n-ar fi putut avea o mamă mai devotată. În felul lui, şi el, Simon, a fost devotat. Dar el a întrezărit întotdeauna că avea să vină ziua în care băiatul avea să-i întoarcă definitiv spatele (*Nu poţi să-mi spui ce să fac, nu eşti tatăl meu*). În cazul lui Ines, legătura părea să fie mai profundă şi mai puternică, deci mai greu de scăpat din ea.

Ines regreta pierderea libertăţii, preţul maternităţii, dar nu încape nicio îndoială că i-a fost devotată fiului ei. Dacă asta era o contradicţie, nu părea să-i fie greu să o accepte în existenţa ei.

Într-o lume ideală, el şi Ines, ca părinţi ai lui David, s-ar fi iubit la fel de mult pe cât îşi iubeau fiul. În lumea câtuşi de puţin ideală în care trăiau, mânia ce clocotea sub suprafaţă în Ines îşi găsea debuşeul în accese de răceală sau iritabilitate îndreptate împotriva lui, la care el reacţiona prin eschivare. Acum, că nu mai e copilul, câtă vreme mai speră ei să stea împreună?

Pe măsură ce trece timpul, Ines vorbeşte tot mai deschis despre zilele de odinioară, când locuia la La Residencia. Îi lipseşte tenisul, spune ea, îi lipseşte înotul, îi lipsesc fraţii, mai ales cel tânăr, Diego, a cărui iubită aşteaptă al doilea copil.

— Dacă asta e ceea ce simţi, spune el, poate ar trebui să te duci înapoi. La urma urmei, ce te ţine aici, în Estrella, în afară de magazin? încă eşti tânără. Ai toată viaţa înainte.

Ines zâmbeşte misterios, parcă dă să spună ceva, se răzgândeşte.

— Te-ai gândit ce-ar trebui să facem cu hainele lui David? întreabă el într-una din serile cufundate în tăcere, petrecute împreună.

— Propui să le dau la orfelinat? Nici gând. Mai bine

le pun pe foc.

— Nu asta sugerez. Dacă le-am da la orfelinat, sigur le-ar pune într-o vitrină, ca relicve. Nu, mă gândeam să le dăm de pomană.

— Fă ce vrei, numai să nu vorbeşti cu mine despre asta.

Ea nu vrea să discute viitorul hainelor băiatului, dar el nu poate să nu observe că a dispărut din bucătărie vasul din care mânca Bolívar, la fel şi perna lui.

În timp ce Ines e plecată, el împachetează în două valize hainele lui David – de la cămaşa cu jabou şi pantofii cu beretă pe care i i-a cumpărat Ines când l-a adoptat, până la cămaşa albă cu numărul 9 pe spate, pe care a purtat-o în ziua plină de speranţă în care s-a dus să joace fotbal la Las Mănos.

Îşi cufundă nasul în cămaşa cu numărul 9. Oare doarâşi imaginează, sau ţesătura încă mai poartă uşorul miros de scorţişoară al pielii băiatului?

Bate la uşa apartamentului în care locuieşte administratorul. Îi deschide soţia acestuia.

— Bună ziua, zice el. Nu ne-am întâlnit până acum. Sunt Simon, locuiesc la A-13, în partea cealaltă a curţii. Fiul meu juca fotbal cu fiul dumneavoastră. Fiul meu, David. Vă rog să nu mă înţelegeţi greşit, dar ştiu că aveţi copii mici, iar soţia mea şi cu mine ne-ntrebam dacă n-aţi vrea să primiţi hainele lui David. Altfel, va trebui să le arunc la gunoi. Deschide una dintre valize: 184

După cum puteţi vedea, sunt în stare bună. David era grijuliu cu hainele lui.

Femeia pare tulburată.

— Îmi pare atât de rău, zice ea. Adică îmi pare atât de rău pentru pierderea suferită.

El închide valiza:

— Scuzele mele, n-ar fi trebuit să vă întreb. O prostie din partea mea.

— Pe Caile Roşa e un magazin caritabil, imediat după poştă. Sunt sigură că vor fi bucuroşi să le primească.

Sunt seri în care Ines nu vine acasă decât după miezul nopţii. El stă treaz, în aşteptare, pândeşte zgomotul maşinii ei, zgomotul paşilor ei când urcă scările.

Într-una din aceste seri târzii, paşii se opresc la uşa lui. Ea ciocăneşte în uşă. Nu e în apele ei, el vede asta imediat, poate a băut prea mult.

— Nu mai suport, Simon, zice şi izbucneşte în plâns.

El o ia în braţe. Geanta ei cade pe podea. Ea se zbate, se desprinde din îmbrăţişarea lui, îşi ridică geanta.

— Nu ştiu ce să fac, mai zice ea. Nu pot continua aşa.

— Şezi, Ines, o să fac nişte ceai.

Ea se prăbuşește pe canapea. O clipă mai târziu, se ridică.

— Nu face niciun ceai, plec.

El o prinde la uşă, o duce înapoi la canapea, se aşază lângă ea.

— Ines, Ines, ai suferit o pierdere cumplită, amândoi am suferit o pierdere cumplită, nu eşti în apele tale, cum ar putea fi altfel? Suntem fiinţe mutilate. N-am cuvinte care să-ţi alunge durerea, dar dacă simţi nevoia să plângi, plângi pe umărul meu.

Apoi o ţine în braţe în timp ce ea plânge şi plânge.

E prima din cele trei nopţi pe care le petrec împreună, dormind în patul lui. Nu se pune problema de sex; dar în a treia noapte, încurajată de întuneric, Ines începe, întâi ezitant, apoi din ce în ce mai deschis, să-şi spună povestea, o poveste care se întoarce la ziua când viaţa idilică de la La Residencia s-a curmat brusc odată cu sosirea unui bărbat străin şi a unui băieţei care-l» ţinea strâns de mână – neinvitaţi, ne-bine-primiţi.

— Arăta atât de singur, de neajutorat în hăinuţele alea pe care l-ai pus să le poarte şi care nu i se potriveau – mi-a topit inima, pur şi simplu. Niciodată până în acea zi nu mă văzusem în rolul de mamă. În mine pur şi simplu nu exista acea dorinţă fierbinte, acel nesaţ, spune-i cum vrei, de care vorbeau celelalte femei. Însă era atâta implorare în ochii lui mari, încât n-am putut rezista. Dacă aş fi avut

puterea să mă văd în viitor, dacă aş fi ştiut spre câtă durere mă îndreptam, aş fi refuzat. Dar în acel moment n-am putut spune altceva decât atât: *Tu m-ai ales pe mine, micuţule, sunt a ta, ia-mă*.

Nu astfel îşi aminteşte el, Simon, ziua cu pricina. După cum şi-o aminteşte el, a fost nevoie de o pledoarie stăruitoare şi de putere de persuasiune pentru a o convinge pe Ines. *Mai exact, Ines, David nu te-a ales-zr* vrea el să spună (dar n-o face, pentru că experienţa l-a învăţat că nu e înţelept s-o contrazică) – *nu, el te-a recunoscut. Te-a recunoscut ca mamă, a recunoscut mama în tine. Şi, în schimb* (ar dori el să continue, dar n-o face), *el a vrut ca tu – a vrut ca noi doi – să-l recunoaştem. Asta a cerut el în mod repetat: să fie recunoscut. Deşi* (ar dori el să adauge drept concluzie), *cum ar putea o persoană obişnuită să recunoască pe cineva pe care nu l-a văzut în viaţa lui e ceva ce mă depăşeşte*.

— A fost (continuă Ines cu monologul ei) ca şi cum, dintr-odată, viitorul s-a deschis limpede în faţa mea. Până atunci, locuind la La Residencia, m-am simţit întotdeauna puţin în afară, puţin izolată, parcă pluteam. Brusc, am fost adusă cu picioarele pe pământ. Era treabă de făcut. Exista cineva de care să am grijă. Aveam un scop. Iar acum…

I se frânge glasul; în întuneric, el o aude cum se luptă cu lacrimile.

— Şi-acum, ce-a rămas?

— Am fost norocoşi, Ines, spune el, în încercarea de a o consola. Am fi putut duce vieţile noastre obişnuite, tu în sfera ta, eu în a mea, şi fără îndoială am fi găsit, fiecare, o mulţumire de-un fel sau altul. Dar, dacă trăgeam linie, ce-ar fi însemnat până la urmă acea mulţumire oarecare? În loc de asta, am avut privilegiul să fim vizitaţi de o cometă. Îmi amintesc ce mi-a zis recent Juan Sebastrăn: David a sosit, lumea s-a schimbat, David a plecat, iar lumea s-a întors la cum a fost înainte. Asta este ce tu şi cu mine nu putem îndura: gândul că el a fost şters de pe faţa

pământului, că nu a lăsat nimic în urmă, că e ca şi când nici n-ar fi existat. Ceea ce nu-i adevărat. *Nu e adevărat*! O fi lumea la fel cum a fost înainte, dar în acelaşi timp e diferită. Trebuie să ne ţinem cu dinţii, tu şi cu mine, de această diferenţă, chiar dacă în acest moment n-o sesizăm.

— Parcă m-am pomenit într-un basm, în acele prime luni, continuă Ines.

Vocea ei e joasă, visătoare; el se îndoieşte că ea a auzit vreun cuvânt din cele spuse de el adineaori.

— *Una luna de miel*, aşa a fost pentru mine, dacă îţi este îngăduit să ai o lună de miere cu un copil. Nicicând nu m-am simţit atât de împlinită, atât de satisfăcută. El a fost *caballerito*, omuleţul meu. Ore întregi l-am vegheat în timp ce dormea, îmbătându-mă cu faţa lui, simţind durerea iubirii. Tu nu înţelegi, nu-i aşa? iubirea de mamă. Cum ai putea?

— Într-adevăr – cum aş putea? Dar pentru mine a fost limpede din prima clipă cât de mult îl iubeai. Nu eşti o persoană expansivă, dar se vedea cu ochiul liber, chiar şi străinii o vedeau.

— Acelea au fost cele mai bune zile din viaţa mea. Mai târziu, când a început să meargă la şcoală, situaţia a devenit treptat mai dificilă. A început să se depărteze de mine, să opună rezistenţă. Dar nu vreau să intru în asta.

Nici nu e nevoie s-o facă. El îşi aminteşte prea bine acele zile, îşi aminteşte reproşul dispreţuitor: *Nu-mi poţi spune ce să fac, nu eşti mama mea adevărată*!

Peste spaţiul ce se cască între partea lui de pat şi partea ei de pat, prin perdeaua întunericului, el spune:

— Te-a iubit, Ines, indiferent ce spunea în felul lui impulsiv. A fost copilul tău, al tău şi al nimănui altcuiva.

— Nu a fost copilul meu, Simon. Ştii asta la fel de bine ca şi mine. Încă şi mai puţin a fost al tău. A fost o creatură sălbatică, o creatură venită din pădure. Nu a aparţinut nimănui. Cu siguranţă nouă nu.

O creatură sălbatică, el tresare la aceste cuvinte. N-

ar fi crezut-o în stare de o asemenea intuiţie. Ines, plină de surprize.

Astfel se încheie lunga mărturisire a lui Ines. Fără să se atingă, păstrând o distanţă prudentă, ei se lasă cuprinşi de somn, întâi ea, apoi el. Când el se trezeşte, ea nu mai e şi nu se mai întoarce.

Într-o bună zi, el găseşte strecurată sub uşă o bucată de hârtie. Caligrafia e a ei. „Mesaj să-l suni pe Alyosha la academie. Te rog să nu mă implici în niciun aranjament”.

Capitolul 22

— Am să vă fac o propunere, zice Alyosha. Vine din partea băieţilor, a prietenilor lui David, cu binecuvântarea lui Juan Sebastrăn. Anume, să organizăm un eveniment nou, *un espectdculo* în memoria lui David. Ceva potrivit, dar nu prea sobru, nu prea trist. Limitat la copiii de la academie şi părinţii lor. Ca să-l comemorăm cum se cuvine, fără amestecul altora de afară. Sunteţi de acord?

După cum se dovedeşte, ideea le-a venit fiilor lui Juan Sebastrăn, Joaquín şi Damiăn.

La început, propuseseră doar să execute dansuri în care să fie evocat David; acum, vor ca, pe lângă dansuri, să fie prezentate scenete comice, episoade din viaţa lui David.

— Vor să fie ceva făcut de copii, pentru copii, ceva vesel, zice Alyosha. Vor să ni-l amintim pe David aşa cum a fost în viaţa reală, nu vor să ne facă să jelim. Am jelit destul, zic ei.

— David cum a fost în viaţa reală, zice el. Cât ştiu copiii de la academie despre viaţa reală a lui David?

— Destul, spune Alyosha. E un divertisment la sfârşit de trimestru, nu un proiect la istorie.

— Dacă Juan Sebastrăn e serios în privinţa acestui *espectăculo*, eu fac o propunere alternativă. El şi cu mine am putea cumpăra un măgar, să mergem în turneu prin ţară, să dăm spectacole. El ar cânta la vioară, şi eu aş dansa. Ne-am putea numi Fraţii Ţigani, iar spectacolul s-ar intitula „Faptele lui David”.

Alyosha îl priveşte chiorâş.

— Nu cred că lui Juan Sebastrăn i-ar plăcea ideea. Nu cred că are timp să meargă în turneu.

— Am glumit, Alyosha. Nu te osteni să-i repeţi lui Juan Sebastrăn ce-am zis. Nu i se va părea amuzant. Prin urmare, vrea să organizeze încă un eveniment. O să-i spun lui Ines, să văd ce părere are.

La un moment dat, nutrise speranţe mari în privinţa lui Alyosha. Dar chipeşul şi tânărul profesor l-a cam dezamăgit: prea prozaic, prea lipsit de imaginaţie. Susţine că-l admiră pe David, însă cât a reuşit el să vadă din adevăratul, ingeniosul David?

Prima reacţie a lui Ines e să refuze să-şi dea conism

ţământul. De la bun început a avut rezerve faţă de academie în privinţa educaţiei pe care o oferă (frivolă, lipsită de substanţă), în privinţa lui Arroyo însuşi (distant, arogant), în privinţa scandalului – nicio clipă uitat – iscat de legătura señorei Arroyo cu omul de serviciu al şcolii. El face tot ce poate să o determine să se răzgândească.

— Spectacolul a fost propus chiar de copii, insistă el. Nu-i poţi pedepsi şi pe ei din pricina deficienţelor academiei. L-au iubit pe David. Vor să facă ceva în memoria lui.

Ines acceptă fără tragere de inimă.

La evenimentul care are loc după-amiaza, după ce a fost anunţat din scurt, vin surprinzător de mulţi părinţi. Arroyo nu se adresează auditoriului, nu se urcă nici pe scenă. În locul lui, spectacolul este prezentat de Joaquín, fiul lui cel mare, care s-a transformat într-un adolescent de paisprezece ani serios şi studios. Joaquín se adresează publicului, fără urmă de emotivitate:

— Toţi îl cunoaştem pe David, prin urmare, nu trebuie să-l prezint. Prima jumătate a programului se numeşte „Faptele şi zicerile lui David”. A doua jumătate va fi un program de dans şi muzică. Asta-i tot. Sperăm să vă placă.

Doi băieţi înaintează pe scenă. Unul are pe cap o

bentiţă pe care este scrisă litera D. Celălalt poartă o robă universitară şi o tocă; sub robă, legată de burtă, o pernă, ca să creeze impresia de burdihan.

— Băiete, cât fac doi cu doi? întreabă personajul profesor, cu voce bubuitoare.

— Doi ce şi doi ce? nu-nţelege personajul David.

— Ce nătâng e băiatul ăsta! pufneşte cu năduf exasperat profesorul, adresându-se publicului. Două mere cu două mere. Sau două portocale cu două portocale. Două unităţi cu două unităţi. Doi cu doi!

— Ce e o unitate? vrea să ştie David.

— O unitate e orice, poate să fie număr, poate să fie o portocală, poate să fie orice din univers. Nu-mi pune răbdarea la încercare, băiete! Doi cu doi!

— Pot să fie muci? face David.

Publicul izbucneşte în râs. Băiatul care-l interpretează pe profesor începe şi el să chicotească. Perna alunecă şi cade cu un pufnet pe scenă. Hohotele se înteţesc. Cei doi băieţi se înclină şi părăsesc scena.

Pe scenă urcă doi noi actori. Băiatul care l-a interpretat pe David se întoarce în fugă şi întinde bentiţa unuia dintre nou-veniţi, care şi-o şi pune pe cap.

— Ce-ascunzi la spate? întreabă personajul David.

Celălalt scoate la iveală un bol plin cu caramele.

— Fac un pariu, zice David. O să arunc o monedă, şi dacă se nimereşte cap, trebuie să-mi dai o caramea, dar dacă se nimereşte pajură, îţi dau eu totul.

— Totul? nu-nţelege al doilea băiat. Cum adică totul?

— Totul din univers, explică David. Eşti gata? aruncă moneda. Cap, anunţă el.

Al doilea băiat îi dă o caramea.

— Încă o dată? întreabă băiatul David.

Celălalt băiat dă din cap. Băiatul David aruncă moneda.

— Cap, anunţă el şi întinde mâna după caramea.

— Nu-i corect, zice băiatul celălalt. E o monedă măsluită.

— Nu-i deloc măsluită, spune David. Dă-mi cu altă monedă.

Cu o încetineală studiată, băiatul pescuieşte o monedă din buzunar. David aruncă moneda.

— Cap, anunţă el şi întinde mâna.

Scena se repetă accelerat: aruncarea, anunţul („Cap”), mâna întinsă, înmânarea caramelei. Curând, bolul e gol.

— Acum pe ce mai pariezi? întreabă David.

— Îmi pun la bătaie cămaşa, spune celălalt băiat.

Îşi pierde cămaşa, apoi un pantof, celălalt pantof. Până la urmă, rămâne doar în chiloţi. David aruncă moneda, dar de data asta nu spune nimic, nici „Cap”, nici „Pajură”, ci schiţează un zâmbet cu subînţeles. Al doilea băiat izbucneşte în hohote de plâns: „Uau, uau, uau!” Amândoi se înclină în ropot de aplauze.

Un pat este tras pe scenă, acoperit cu un cearşaf. Băiatul mai mic al lui Arroyo, cu mustăţi şi barbă ascuţită, îmbrăcat într-o cămaşă de noapte lungă până la glezne, se întinde pe pat, cu braţele încrucişate pe piept şi ochii închişi.

Intră Alyosha, îmbrăcat cu o haină închisă la culoare.

— Aşa deci, Don Quijote, zice Alyosha, uite cum zaci pe patul de moarte. A venit vremea să te împaci cu lumea. Nu mai sunt balauri pe care să-i omori, nu mai sunt domniţe pe care să le salvezi. Vei recunoaşte că viaţa de cavaler rătăcitor pe care ai dus-o a fost *una tonteria*, o prostie cât casa?

Don Quijote nu se clinteşte.

— Uriaşul pe care l-aţi atacat cu atâta vitejie, tu şi Rocinante – în realitate, nu era un uriaş, ci o simplă moară de vânt. Nimic n-a fost adevărat în toată viaţa asta de aventuri pe care ai dus-o. Totul a fost un spectacol menit să ne amuze pe noi. Ştiai asta, nu-i aşa? Ai fost un actor, ţi-ai jucat rolul, iar noi am fost spectatorii. Dar acum

spectacolul se încheie. E vremea să-ţi atârni sabia în cui. E vremea să depui mărturie. Grăieşte, Don Quijote!

Damiăn Arroyo, cu barba uşor şuie, se scoală în capul oaselor în pat, exagerând înţepenirea încheieturilor. Cu voce tremurătoare, rosteşte:

— Aduceţi-mi-o pe Rocinante!

Din culise apare un cal: doi copii ghemuiţi sub o cuvertură roşie, nu li se văd decât picioarele, poartă înaintea lor un cap de cal de mucava.

— Aduceţi-mi sabia! porunceşte Damiăn.

Un băiat înveşmântat în negru vine pe scenă, aducând o sabie din lemn vopsit, pe care i-o înmânează lui Damiăn.

Ridicându-se de pe pat, acesta se întoarce către public, înalţă sabia şi strigă:

— Înainte, Rocinante! Cât mai sunt domnite de salvat, noi nu ne vom opri!

Încearcă să se aburce pe spinarea Rocinantei. Băieţii de sub cuvertură se împleticesc şi cad. Capul de cal se bălăbăneşte şi cade pe podea. Damiăn flutură sabia deasupra capului. Barba i se desprinde, însă mustăţile rămân la locul lor.

— Înainte, Rocinante! strigă el din nou.

Urale! Alyosha îl îmbrăţişează, îl ridică pur şi simplu în braţe, îl întoarce către auditoriu.

2

El, Simon, se uită la Ines. Obrajii ei sunt uzi de lacrimi, dar fata îi e numai zâmbet. El îi ia mâna şi i-o strânge.

— Băiatul nostru! îi şoptește el la ureche.

Doi băieţi ajută la împingerea pe scenă a unei cutii mari de carton, cu o latură decupată. îmbrăcat cu o robă lungă neagră, cu o perucă verde şi faţa vopsită cu totul în alb, un băiat actor îşi face apariţia din culise, intră în cutie şi rămâne acolo tăcut, cu capul căzut în piept.

Se aude un răpăit de tobe – Joaqum, purtând bentiţa

cu litera D şi ducând în mână o cârjă grea, înaintează pe scenă cu paşi mari şi aer maiestuos. Se aşază pe un scaun, cu faţa spre cutia de carton, şi zice:

— Numele tău este El Lobo, lupul.

— Da, stăpâne, încuviinţează silueta în negru, fără să-şi ridice capul.

— Numele tău este El Lobo şi eşti acuzat că ai de

vorat un pui inocent care nu ţi-a făcut niciun rău, voia doar să se joace. Cum pledezi?

— Vinovat, stăpâne. Cer îndurare. E în firea mea să mănânc animale mici, miei şi căţeluşi, şi pisoi şi de-altele. Cu cât sunt mai nevinovaţi, cu atât mi se par mai apetisanţi. Nu mă pot abţine.

— Dacă e în firea ta să mănânci pui de animale, atunci e în firea mea să pronunţ sentinţa. Eşti pregătit să fii judecat, El Lobo?

— Sunt, stăpâne. Judecă-mă cu asprime. Să fiu biciuit. Să sufăr pentru natura mea ticăloasă. Nu cer decât să mă ierţi după ce voi fi îndurat pedeapsa.

— Nu, El Lobo, până nu-ţi schimbi năravul, nu vei fi iertat. Acum voi pronunţa sentinţa. Eşti condamnat să readuci la viaţă puiul pe care l-ai devorat.

— Uau, uau! hohoteşte băiatul în negru, ştergându-şi ostentativ câteva lacrimi. Aşa cum nu e în puterea mea să-mi schimb năravul, nu-mi stă în puteri nici să readuc puiul la viaţă, chiar dacă aş vrea s-o fac. Puiul în chestiune a fost dezmembrat, ros, înghiţit şi digerat. Nu mai există. S-a dus puiul. Ce-a fost odată pui este acum parte din mine. Ce-mi ceri este imposibil de îndeplinit.

— Te-nşeli, El Lobo! Pentru regele lumii, orice e posibil. Se ridică în picioare, loveşte cu cârja de trei ori: Decretez ca puiul să fie readus la viaţă!

Alarmat, speriat, băiatul în negru se face mic în cuşca lui, încât numai coama verde lugubră i se mai vede. Răsună zgomote de vomă, spasm după spasm. Din fundul cutiei se iveşte o mică figură pe care el, Simon, o recunoaşte imediat – e El Perrito, de la bloc, într-o explozie

de bucurie, El Perrito ţopăie şi aleargă pe scenă, în vreme ce publicul izbucneşte în hohote de râs şi aplaudă.

Ţinându-se de mână, cei trei actori se înclină: El Perrito, băiatul cu perucă verde şi Joaqum, purtătorul literei D.

Momentul teatral s-a încheiat. Scena este eliberată. Arroyo improvizează o melodie suavă la orgă. Publicul ia loc pe scaune. Cei doi băieţi Arroyo apar în colanti şi balerini. Cel mic începe dansul familiar al lui Trei.

Apoi, pe măsură ce muzica devine tot mai complexă, băiatul cel mare se lansează în dansul lui Cinci. Supunându-se la două ritmuri diferite, băieţii se învârt unul în jurul celuilalt.

Peste ritmurile lui Trei şi ale lui Cinci, la orgă răsună un ritm care le reuneşte. La început, el, Simon, nu-l poate identifica. Prea multe se petrec în muzica asta, îşi spune în sinea lui, prea multe ca mintea să le urmărească pe toate. Simte aceeaşi confuzie în Ines, în cei din jurul lui.

Cei doi băieţi Arroyo îşi continuă rotirile elegante unul în jurul celuilalt, dar lărgind raza mişcării, până când centrul scenei rămâne liber. Muzica începe şi ea să se simplifice. Întâi încetează ritmul lui Cinci, apoi cel al lui Trei. Rămâne doar Şapte. Care continuă o vreme. Publicul se relaxează. Muzica devine tot mai înceată, se opreşte. Băieţii rămân nemişcaţi, cu capul în piept. Luminile pălesc, scena e în întuneric, dansul s-a sfârşit.

Spectacolul se încheie cu un recital al lui Arroyo la vioară. N-are succes. Publicul n-are astâmpăr, văzduhul este încă plin de surescitare, iar muzica, liniştită, contemplativă, nu e uşor de urmărit: ca o pasăre agitată, care nu e în stare să se hotărască unde să-şi aşeze *y* cuibul. Când se termină, răsună aplauze, dar el, Simon, simte că aplauzele transmit ceva mai mult decât o vagă uşurare.

y

Părinţii se apropie de Ines şi de el.

— Minunat spectacol!… Emoţionant!… Ce pierdere!

… Suntem alături de dumneavoastră… Ce copil 198
Încântător era!… Iar băieţii Arroyo, atât de buni, de talentaţi!…

Mişcat de cuvintele amabile, de gesturile amabile, el simte nevoia să urce pe scenă şi să-şi descarce sufletul. *Dragi părinţi*, *dragi copii*, *dragă señor Arroyo*, îi vine lui să spună, *această zi va fi de neuitat*. *Mama lui David şi cu mine vom duce cu noi amintiri nepieritoare despre bunătatea şi iubirea de care fiul nostru a avut parte între aceşti pereţi*. *Fie ca academia să prospere ani mulţi de-aici încolo*! Dar îşi ia seama, îşi muşcă limba, aşteaptă să se disperseze publicul.

Arroyo stă la uşă, strânge mâini, acceptă felicitări cu un aer grav. El şi Ines sunt ultimii din şir.

— Mulţumim, Juan Sebastrăn, spune Ines, dându-i mâna. Ne-aţi făcut foarte mândri.

E o căldură în vocea ei care-l surprinde pe Simon.

— Şi mai ales vă mulţumim pentru muzică.

— V-a plăcut muzica? întreabă Juan Sebastrăn.

— Da. M-am temut să nu fie trompete. Nu mi-ar fi plăcut trompetele.

— În maniera mea şovăitoare, señora, încerc să scot la iveală ce-a fost ascuns. În acest gen de muzică, trompetele şi tobele nu-şi au locul.

Cuvintele lui Arroyo îl nedumeresc pe el, Simon, dar Ines pare să fi înţeles.

— Noapte bună, Juan Sebastrăn, spune ea.

Într-o manieră de modă veche, curtenitoare, Arroyo face o plecăciune şi-i sărută mâna.

— Ce-a vrut să spună Juan Sebastrăn? o întreabă el pe Ines în maşină. Ce e acel ceva ascuns pe care el încearcă să-l scoată la lumină?

Ines se mulţumeşte să zâmbească şi clatină din cap.

Capitolul 23

Problema rămăşiţelor pământeşti a rămas

nerezolvată.

El sună la orfelinat, vorbeşte cu secretara lui Fabricante.

— Mama lui David şi cu mine am dori să vizităm locul unde este înmormântat David. Ne puteţi indica unde să mergem?

— O să fiţi numai două persoane?

— Da, numai noi doi.

— Ne întâlnim în faţa biroului meu şi vă conduc»

eu, zice ea. Veniţi mâine dimineaţă, când copiii sunt la ore.

El şi Ines – Ines în haine de doliu foarte sobre – ajung punctual a doua zi dimineaţa. Secretara îi conduce pe o potecă şerpuitoare prin grădina de trandafiri, până la trei plăci de bronz modeste, fixate în zidul de cărămidă al sălii de întruniri.

— Placa lui David e cea din dreapta, spune ca Cea mai recentă.

El se apropie şi citeşte ce stă scris pe placă: *David*. *Recordado con afecto*. Le citeşte şi pe celelalte două: *Tomăs*. *Recordado con afecto*. *Emiliano*. *Recordado con afecto*.

— Asta-i tot? întreabă el. Cine-s Tomăs şi Emiliano?

— Fraţii care au murit într-un accident acum câţiva» ani. Cenuşa fiecăruia a fost pusă într-un mic compartiment în dosul fiecărei plăci.

— Şi *Recordado con afecto*amintiţi cu afecţiune? Asta-i tot ce poate oferi orfelinatul? Nicio vorbă despre iubire? Despre veşnica pomenire? Nicio speranţă de regăsire pe malul îndepărtat? El se răsuceşte către Ines, care e îmbrăcată cu o rochie neagră dreaptă şi poartă pe cap o pălărie neagră câtuşi de puţin atrăgătoare. Ce părere ai? o întreabă el. Afecţiunea e suficientă pentru copilul nostru?

Ines clatină din cap.

— Mama lui David şi cu mine suntem de aceeaşi

părere, zice el. Nu credem că *afecto* este de ajuns. Poate e de ajuns pentru Tomăs şi Emiliano, nu ştiu, nu cunosc, dar pentru David nu e de ajuns, câtuşi de puţin. Ori o schimbaţi dumneavoastră, ori o schimb eu.

— Noi suntem o instituţie publică, zice secretara. O instituţie pentru vii, nu pentru morţi.

— Şi florile? întreabă el, arătând spre o legătură de flori de câmp, sprijinită de zid, sub cele trei plăci. Florile sunt şi ele instituţionale?»

— Habar n-am cine le-a pus, spune secretara. Probabil unul dintre copii.

— Măcar e cineva aici care are inimă, zice el.

Îi povesteşte lui Alyosha vizita la orfelinat.

— Nu ne aşteptam la un monument grandios. Dar corpul lui a fost revendicat de doctorul Fabricante şi de-ai lui. S-au rotit deasupra lui ca nişte vulturi şi s-au repezit asupra lui când noi încă eram năuciţi de durere. Şi când l-au avut în ghearele lor, n-au putut să-l trateze cu mai multă indiferenţă, cu mai puţin *afecto*, decât au făcut-o.

— Trebuie să aveţi înţelegere pentru context, spune Alyosha. Avem şi noi, la academie, probleme, nu-i vorbă, dar pentru doctorul Fabricante este mult mai rău, cu toţi entuziaştii ăştia pe care trebuie să-i ţină sub control. Probabil aţi auzit ce s-a întâmplat în oraş.

— Nu. Ce s-a întâmplat?

— Bande întregi au năvălit în magazine, au răsturnat rafturile şi vitrinele, s-au luat de vânzători că au preţuri prea mari. *Preţul corect*! aşa strigă. Într-o prăvălie de animale de companie, au deschis cuştile şi au eliberat animalele – câini, pisici, iepuri, şerpi, broaşte ţestoase. Le-au dat drumul şi păsărilor. N-au lăsat decât peştii. A trebuit să fie chemată poliţia. Totul în numele preţului corect, în numele lui David. Unii dintre ei spun că au avut viziuni mistice, viziuni în care le apărea David, spunându-le care-i porunca lui. A lăsat o amprentă uriaşă în urma lui. Ceea ce nu mă surprinde. Ştiţi cum era David.»

— N-am auzit nimic din toate astea. În ziare n.1

apărut nimic. De ce zici că a lăsat o amprentă în ui ina lui?

— Priviţi-l prin ochii lor, Simon, prin ochii copiilor care trăiesc într-o instituţie de când se ştiu, urmând un regim instituţional, aproape fără niciun fel de acces la lumea largă. Deodată, în mijlocul lor apare un copil cu idei ciudate şi poveşti fantastice, un copil care n-a mers niciodată la scoală, n-a fost niciodată îmblânzit, care nu se teme de nimeni, cu siguranţă nu de profesori, e frumos ca o fată, dar are talent la fotbal – care apare în mijlocul lor ca un spectru, apoi, înainte să apuce ei să se deprindă cu el, cade pradă unei boli misterioase, este îndepărtat brusc din mijlocul lor şi nu se mai întoarce niciodată în orfelinat. Nu-i de >

mirare că înghit povestea lui Dmitri, anume că a fost ucis de oameni în haine albe. Nu-i de mirare că au făcut din el un martir şi o legendă.

— Omorât de doctori? De doctorii de la spital? Asta-i povestea lui Dmitri? De ce să fi vrut doctorii să-l omoare pe David? Nu sunt oameni răi. Doar incompetenţi, atâta tot.

— Dmitri nu e de aceeaşi părere. El zice că doctorii au inventat o poveste despre un tren care urma să sosească din clipă-n clipă şi care aducea noul sânge menit să-l salveze pe David, apoi au folosit povestea aia ca paravan pentru a-i scoate sângele din trup, până când şi-a pierdut întreaga vlagă şi a murit.

— Sunt consternat. Dmitri îi acuză acum pe medici de vampirism?

— Nu, nu, nici chiar atât de demodat! Povestea pe care o răspândeşte e că i-au luat lui David sânge în fiole 204

şi l-au depozitat undeva, într-un loc secret, ca să-l folosească în cercetările lor infame.

— Şi, cu toate că e închis la psihiatrie, Dmitri reuşeşte să propage această aiureală fantasmagorică în tot oraşul?

— Nu ştiu cum circulă povestea, dar copiii de la

orfelinat cu siguranţă au aflat-o de la el, iar de la orfelinat s-a răspândit de parcă ar avea picioare. Mă întorc la *con afecto* şi la placa pe care aţi văzut-o pe perete. Trebuie să vă gândiţi la poziţia doctorului Fabricante. Dacă merge prea departe în încurajarea entuziaştilor, riscă să vadă cum orfelinatul se transformă într-un loc sfânt, unde să apară tot felul de superstiţii.

— Alyosha, când te uiţi la cum au evoluat lucrurile, nu regreţi că academia nu l-a revendicat pe David, lăsându-i pe cei de la Las Mănos să şi-l apropieze? David a fost, fără îndoială, un produs al academiei voastre în mult mai mare măsură decât al orfelinatului Las Mănos.

— Da şi nu. E păcat, recunosc, că Las Mănos a pus stăpânire pe el. Dar nici Juan Sebastrăn, nici eu, nici altul dintre ceilalţi profesori nu l-am considerat pe David un produs al academiei. Ar fi fost ridicol. David ne-a învăţat pe noi mult mai multe decât l-am învăţat noi pe el. Noi am fost elevii lui, noi toţi, inclusiv eu. Vă amintiţi ce-a zis Juan Sebastrăn la comemorare, înainte să fim întrerupţi, când a spus ce efect a avut David asupra lui? El s-a exprimat mult mai bine decât aş fi făcut-o cu Totul a avut legătură cu dansul. Cum-necum, David a tradus absolut totul în dans. Dansul a devenit cheia principală sau limba principală, doar că nu era o limbă în sens propriu, cu gramatică şi vocabular şi aşa mai departe, pe care o poţi învăţa dintr-o carte. N-o poţi învăţa decât luându-te după el. Când David dansa, se găsea în altă parte, şi dacă erai în stare să te iei după el, erai transportat în acelaşi loc – nu întotdeauna, însă cu siguranţă din când în când. Dar nu e nevoie să vă spun dumneavoastră – ştiţi toate astea. Dacă par incoerent, îmi cer iertare. Ar trebui să staţi de vorbă cu Juan Sebastrăn, cum am zis.

— Nu eşti câtuşi de puţin incoerent, dragul meu Alyosha. Dimpotrivă, eşti extrem de elocvent. După concertul de săptămâna trecută, Juan Sebastrăn a zis ceva ce m-a contrariat. Anume, că în muzica lui a încercat să reveleze ceea ce e ascuns. Ce crezi că a vrut să spună?

— Adică în muzica interpretată de el în acea zi? N-am idee. Întrebaţi-l. Poate a vrut să spună că David a fost unul dintre acei oameni despre care credem că vor avea un impact puternic asupra lumii, ceea ce nu se întâmplă din pricină că vieţile le sunt curmate prea curând. Vieţile le sunt curmate prea curând, drept care ei ne rămân ascunşi vederii. Nimeni nu scrie cărţi de

spre ei.

— Poate. Dar nu cred că la acest gen de lucru ascuns se referea Juan Sebastrăn. Nu contează. O să revin acum la chestiunea pe care am menţionat-o deunăzi, mesajul. David vorbea de un anumit mesaj pe care-l purta cu sine, dar pe care nu-l putea transmite. Cât a stat în spital, aşa cum ţi-am zis, vorbea obsesiv despre asta, mi-a spus-o mie şi a spus-o şi altora. Dacă ceea ce zici e adevărat, dacă putea să spună tot ce voia prin intermediul dansului, oare n-ar fi putut să-şi transmită mesajul prin intermediul dansului?

— Nu mă întrebaţi pe mine, Simon, nu eu sunt persoana potrivită pentru întrebări atât de sofisticate. Poate că dansul nu are puterea să transmită mesaje. Poate că dansul şi mesajele aparţin unor tărâmuri diferite. Nu ştiu. Dar mi s-a părut ciudat că boala care l-a ucis a început prin a-l ologi. Ciudat sau sinistru. Ca şi când boala şi-ar avea propria voinţă. Ca şi când boala asta voia, să-l oprească să mai danseze. Ce ziceţi?

— După cum ştii, spune el, ignorând întrebarea lui Alyosha, Dmitri susţine acum că se află în posesia absolută a mesajului. În ciuda interdicţiilor impuse de oamenii în haine albe, zice el, David a reuşit să-i transmită lui mesajul – lui şi numai lui. N-ai nicio idee despre ce poate conţine mesajul? Copiii de la academie n-au nimic de zis în această privinţă?

— Eu unul n-am auzit nimic. Ceea ce spun ei, ceea ce se pare că acceptă fără dubiu, e faptul că Dmitri a fost cel mai credincios adept al lui David. Că a fost alături de David în toate zilele lui de pe urmă. Că l-ar fi salvat pe

David dacă ar fi putut – l-ar fi răpit din spital şi l-ar fi dus într-un loc sigur –, dar bărbaţii în alb s-au dovedit a fi prea mulţi şi prea puternici.

— Despre asociata lui Dmitri din spital, señora Devito – ce spun copiii despre ea?

— Nimic. Toate poveştile lor sunt despre David şi Dmitri. Bineînţeles că Dmitri face de multă vreme parte din folclorul academiei. Nimeni nu va coborî în subsol noaptea, de teamă să nu fie prins şi devorat de *Dmitri el Coco*, bau-baul Dmitri cu păr verde.

— Aha, el a fost personajul de la spectacol. *Dmitri el Coco*! Ce mi-aş dori să nu-l fi văzut niciodată pe acest individ!

— Dacă n-ar fi fost Dmitri, ar fi fost altcineva asemănător lui, zice Alyosha. Sunt o mulţime de genul ăsta, credeţi-mă.

Capitolul 24

Soseşte o scrisoare de la numitul Dmitri.

Simon.

Preferam să stau de vorbă cu tine faţă-n faţă, ca de la bărbat la bărbat, dar pentru mine nu e uşor să plec şi să vin ca o persoană normală, până când nu se ajunge la un consens privindfaptul că am ispăşit pentru păcatele mele, că am fost iertat etc. *Prin urmare, scriu*.

Să o spunem pe şleau: *tu nu m-ai simpatizat niciodată şi nici eu nu te-am simpatizat vreodată. Îmi amintesc cu limpezime ziua în care ne-am văzut prima oară. Nu ţi-ai ascuns sentimentele. Nu eram genul tău, nu voiai să ai nimic de-a face cu mine. Dar iată-ne, ani mai târziu, sorţile noastre împletite ca întotdeauna, a ta şi a mea*.

Când David era în viaţă, i-am respectat familia, aşa cum a fost. Dacă povestea pe care ai înşirat-o în dreapta şi-n stânga era aceea că voi trei alcătuiaţi o familie fericită, tata, mama şi fiul preaiubit, cine eram eu să semăn îndoiala?

Dar tu cunoşti adevărul. Adevărul e că n-aţi fost niciodată o familie, câtuşi de puţin. Adevărul e că tânărul David n-a fost fiul nimănui, ci un orfan pe care, din motive doar de tine ştiute, l-ai luat sub aripa ta şi l-ai înconjurat cu un gard de spini, ca să nu poată scăpa şi să-şi ia zborul.

De curând, am stat de vorbă cu doctorul Julio Fabricante, cel care conduce orfelinatul unde David s-a refugiat de tine şi de Ines. Doctorul Julio e un om ocupat, eu, la rândul meu, sunt un om ocupat, fiecare cu ocupaţia lui, prin urmare nu ne-a fost uşor să ne întâlnim. Cu toate acestea, am găsit răgazul să discutăm despre viitorul lui David. Viitorul lui David? te-ai putea întreba. Ce viitor poate să aibă David, care e mort?

Ne oprim niţel, înainte să punem întrebarea despre viaţă şi moarte, despre moarte şi viaţă. Din punct de vedere filosofic, La cel mai înalt sau mai jos nivel, ce înseamnă să fii mort?

Eşti niţel filosof, în felul tău, prin urmare o să apreciezi forţa întrebării. Şi eu am devenitfilozof întrucâtva, sub apăsarea detenţiei. Întotdeauna spun că detenţia este sora reflexiei sau soră vitregă. În *timpul detenţiei mele, am reflectat îndelung asupra trecutului – m-am gândit la Ana Magdalena, mai ales, şi la ce i-am făcut. Da, la ce* eu, Dmitri, *i-am făcut ei. Doctorii ăştia mă tot forţează să cred că nu eram eu atunci când am făcut-o. „Nu eşti un tip rău în sufletul tău, Dmitri", îmi zic ei, „nu rău cu totul. Nu, chestia asta ori chestia ailaltă te-a împins s-o faci – o convulsie, o criză, poate chiar te-a posedat* dracu', *aşa, o vreme. Dar veseleste-te, te rezolvăm noi. Îţi dăm pastile care te vor vindeca pentru totdeauna, la una din pilulele noastre înainte de culcare şi una când te trezeşti dimineaţa, ai grijă cum te porţi şi în curând o să-ţi vii în fire".*

Ce tâmpiţi, Simon, ce tâmpiţi! Ia o pilulă, pleacă-ţi capul plin de căinţă şi totul va fi ca înainte! Ce înţeleg ei din inima omului? Băiatul ăla ştia mai bine. Pleacă, Dmitri!

zicea. Eu nu te iert! *În timp ce doctorii mă îngropau sub pilule şi sfaturi amabile, ceea ce m-a salvat au fost cuvintele lui de neuitat*: Eu nu te iert! *Cum aş fi supravieţuit felului lor de a mă îngriji şi să ajung la capătul ăsta teafăr*?

Rămăşiţele băiatului sunt îngropate sub cărămizi la orfelinat, într-un zid ce dă într-o grădină de trandafiri – un loc cum nu se poate mai paşnic, mă asigură doctorul Julio. Nu sunt adeptul cuptorului mistuitor, dar doctorul Julio spune că incinerarea este opţiunea adoptată de instituţia lui, iar eu cine sunt să-ipun la îndoială opţiunile? *Dacă aş fi fost consultat, aş fi votat pentru înmormântarea rămăşiţelor fizice, fără excepţie, într-un mormânt de modă veche. I-am spus doctorului Julio că a merge la o gaură în zid nu este tocmai totuna cu a merge la un mormânt ca lumea într-un cimitir adevărat, unde ţi-l poţi imagina pe decedat odihnindu-se sub pătura de pământ, cu un zâmbet pe buze, aşteptând semnalul următoarei vieţi.*

Cenuşa e atât de imaterială în comparaţie cu un cadavru real – nu crezi? *Pe de altă parte, cum poţi fi sigur că cenuşa pe care o primeşti de la crematoriu la adresa ta, într-un vas oarecare, este chiar cenuşa celui decedaţi Dar, cum ziceam, cine sunt eu să dau ordine*?

Mă întorc acum la viitorul lui David. David a fost un tânăr foarte special, care, din întâmplare, a intrat în grija voastră, a ta şi a señorei, o responsabilitate faţă de care voi doi v-aţi dovedit nepotriviţi. Hai să nu ne contrazicem, ştii că e adevărat. Dar nu te pierde cu firea. Putem să înşirăm o versiune mai roză a poveştii lui David, mai amabilă cu voi. Iat-o. Tu, Simon bătrânul, loial, dar de nădejde, nu ar fi trebuit niciodată să fii mai mult decât un actor minor în viaţa lui David. Rolul tău a fost acela de a-l aduce de la Novilla la Estrella şi de a mi-l >

Încredinţa mie, Dmitri, după care urma să ieşi din scenă. Te-ai gândit vreodată la această variantă? *Eşti o persoană cugetătoare, prin urmare probabil că ai făcut-o.*

Eşti un om onest, Simon, prea onest, aş zice. Uită-te

în inima ta. Amarul adevăr e acesta: eu am fost cel care a stat cu băiatul pe tot parcursul agoniei lui, în vreme ce voi stăteaţi acasă, relaxaţi, bând şi moţăind. Eu am fost acela care, când venea asistenta cu pastilele care să-l adoarmă, le făceam să dispară. De ce? Din respect pentru el. Din cauză că-i era frică de pastile, îi era frică să fie făcut să doarmă, îi era frică să nu cumva să nu se mai trezească a doua zi. În ciuda durerilor insuportabile (ai habar cât suferea, Simon? – mă îndoiesc), nu voia să moară înainte să-şi transmită mesajul.

N-a vrut ca mesajul lui să moară odată cu el, aşa că m-a ales pe mine să mi-l încredinţeze. Pe tine nu te-ar fi ales niciodată. Ar fi fost o pierdere de timp: „Problema 212

cu Simon e că n-are urechi să audă\ asta îmi tot spunea. „Simon pur şi simplu nu recunoaşte cine sunt eu, nu-mi poate pricepe mesajul".

Eu l-am recunoscut pe David, şi el pe mine. Nu încape îndoială. Am fost o pereche firească, el şi cu mine, ca un arc şi-o săgeată, ca o mână şi-o mănuşă. El a fost stăpânul, eu sluga. Şi când i-a sosit ceasul să moară, mie mi s-a adresat, credinciosului Dmitri. „Sunt obosit, Dmitri", a zis el. „Am sfârşit-o cu lumea asta. Ajută-mă. ia-mă în braţe. Uşurează-mi plecarea".

Revin la chestiunea principală. Într-un anume sens, David ducea cu sine un mesaj, deşi conţinutul mesajului este deocamdată nedesluşit. Poate că încă nu formulase mesajul pe deplin. Poate că în mintea lui era un nor din care urma să se nască mesajul. E posibil. Dar în alt sens, e irelevant dacă avea sau nu un nor în minte, atâta vreme cât David însuşi ar fi putut fi mesajul.

Mesagerul era mesajul: un gând năucitor, eşti de acord?

Faptul că mesagerul, sau mesajul, sau şi unul şi altul au sfârşit sub cărămizile unui zid este revoltător. Nu putem permite aşa ceva. Vreau să te duci la orfelinat şi să-l scoţi de-acolo. Un ciocan şi-o daltă ar trebui să ajungă. Fă-o după lăsarea întunericului. Aşteaptă o noapte

furtunoasă, când n-o să fii auzit prin răbufnirea elementelor.

El a trecut ca o cometă. Nu sunt primul care a făcut această observaţie. E uşor să nu vezi o cometă: o clipire din ochi e de ajuns, o clipă de neatenţie. Îi suntem datori, Simon, să-i ţinem aprinsă flacăra. Ştiu că nu-ţi vine la îndemână să profanezi un mormânt. Dar nu-i un mormânt adevărat, doar o gaură într-un zid. Priveşte aşa lucrurile. 9 9

Tu şi cu mine nu suntem de acord în privinţa multor lucruri, dar avem ceva în comun: amândoi îl iubim pe David şi vrem să-l aducem înapoi.

Dmitri

P. S. Corespondenţa mea trebuie să treacă prin controlul unei cabale de doctori, asta-i tărăşenia aici, prin urmare, nu-mi trimite mie răspunsul tău. Adresează-l Laurei Devito, o prietenă de încredere şi-aş putea adăuga – o discipolă entuziastă a lui David. Când această treabă tristă se va încheia şi o să avem şansa să ne relaxăm 9 9

la un pahar de vin, o să-ţi spun toată povestea, povestea ei şi a mea. N-o să-ţi vină să crezi. 9 9

El rupe în două scrisoarea lui Dmitri, apoi în patru, aruncă bucăţile la gunoi. Ciudată puterea lui Dmitri de a-l tulbura – de a-l tulbura şi a-l face să spumege de furie. În mod normal, e placid, excesiv de placid. Clocoteşte acum din pricină că e gelos pe Dmitri, pe faptul că susţine că ar fi fost apropiat de David? *El a fost stăpânul, eu sluga*. El, Simon, n-ar folosi aceste cuvinte. *El a arătat drumul, eu l-am urmat*, asta ar spune el, în semn de respect pentru sine.

Nu crede ce pretinde Dmitri, anume că se află în posesia mesajului lui David. Dacă Dmitri are cu adevărat un mesaj, ar fi unul fabricat de el, ca să-i servească propriilor scopuri – anume, de a-şi discredita judecătorii, bunăoară, şi de a fi eliberat din detenţia (sora reflexiei!) la care l-au condamnat. Prin urmare: *Binecuvântaţi fie insolenţii, căci lor le este dat să rostească adevărul.*

Binecuvântaţi fie pătimaşii, pentru că toate crimele lor vor fi şterse cu buretele.

La trei zile după primirea scrisorii lui Dmitri, cineva bate la uşă. Unul din copiii de la orfelinat: Esteban, băiatul înalt, deşirat, cu faţa plină de furuncule.

Fără să scoată un cuvânt, Esteban îi întinde o scrisoare.

— De la cine-i? îl întreabă el, Simon.

— De la señora Devito.

— Señora Devito aşteaptă vreun răspuns? Pentru că îţi spun din capul locului că nu voi răspunde.

Esteban nu scoate un cuvânt: chipul i se îmbujorează.

— Hai, intră, Esteban. Aşază-te. Vrei ceva de mâncare?

Esteban scutură din cap în semn că nu.

— Bun, eu oricum îţi pregătesc un sandvici. Dacă nu vrei să-l mănânci aici, poţi să-l iei cu tine la Las Mănos. Sunt sigur că nu vi se dă suficient de mâncare acolo.

Prudent, Esteban se aşază, aşa cum i s-a spus. El, Simon, taie o felie de pâine, o unge cu gem din belşug, i-o pune băiatului în faţă, iar alături un pahar de lapte, încă îmbujorat, Esteban mănâncă.

— Ai fost prieten cu David, Esteban, nu-i aşa? Dar n-ai fost în echipa de fotbal. Aş zice că nu te pasionează fotbalul.

Esteban clatină din cap a negaţie, ştergându-şi degetele lipicioase de pantaloni.

— Ce sport îţi place? Ce-ţi place să faci, mai mult şi mai mult?

Esteban ridică din umeri neajutorat.

— Îţi place să citeşti? Există o bibliotecă la Las Mănos? Ai deseori ocazia să citeşti poveşti, poveşti născocite?

— Nu prea.

— Şi ce vrei să te faci după ce pleci de la Las Mănos, după ce te faci mare?

— Doctorul Julio zice că pot să mă fac grădinar.

— Foarte bine. Grădinarii sunt oameni buni. Asta vrei să devii în viaţă, grădinar?

Băiatul dă din cap că da.

— Iar Maria Prudencia? Eşti prieten cu Maria Prudencia, nu-i aşa? Maria vrea şi ea să fie grădinăreasă? O să fiţi un cuplu de grădinari?

Băiatul iar dă din cap.

— Îţi aminteşti, Esteban, ce ai spus la comemorare, când tu şi prietenii tăi aţi mărşăluit în academie, ducând cu voi un coşciug gol? ziceai că vrei să transmiţi mesajul lui David. Ce mesaj aveai de transmis?

Băiatul tace.

— Nu ştii. Toată lumea e convinsă că David a avut >

un mesaj pentru noi, dar nimeni nu ştie care e mesajul ăsta. Spune-mi, Esteban, ce te-a atras la David? Ce v-a făcut pe tine şi pe Maria Prudencia să veniţi până la spital, ca să-l vizitaţi zilnic când a zăcut bolnav? Ce v-a dat curajul să urcaţi pe scenă şi să spuneţi ce-aţi spus?

Pentru că eu nu cred că vă e la îndemână să vorbiţi în public. Adică prietenia v-a inspirat şi v-a dat puterea? Asta-i cuvântul pe care l-ai folosi? Maria e prietena ta, oricine vede asta, dar David ţi-a fost prieten? Ai zice asta?

Băiatul îşi strânge umerii într-un gest de stânjeneală şi confuzie. Cât trebuie să regrete ziua când a fost de acord să ducă o scrisoare unui babalâc care pretinde că e tatăl lui David!

— În regulă, Esteban, nu te mai iau la întrebări. Văd că nu-ţi place. Ştii, ani de zile am fost cel mai apropiat prieten al lui David. Fericirea lui a fost singura mea preocupare, lăsând la o parte orice altceva. Nu e uşor când o asemenea prietenie se termină dintr-odată. De aceea te întreb despre el. Ca să am şansa să-l văd prin ochii tăi. Ca să prindă din nou viaţă pentru mine. Nu te supăra. Spune-i señorei Devito că nu există niciun răspuns. Poftim nişte biscuiţi de ciocolată pentru tine. Ţi-i pun într-o pungă, bine? Mănâncă-i împreună cu Maria Prudencia. Spune-i că

sunt de la David.

După plecarea lui Esteban, el rupe scrisoarea fără s-o citească şi o aruncă la coş. O jumătate de oră mai târziu, pescuieşte bucăţile, le asamblează pe masa din bucătărie.

Simon.

Am formulat o cerere simplă, la care n-ai răspuns. Mai ai răgaz până sâmbătă să acţionezi, după care va trebui să apelez la altcineva.

Dmitri

P. S. Sunt sigur că ştii ce lipsite de importanţă sunt numele. M-aş fi putut numi Simon, pur şi simplu, tu te-ai fi putut numi Dmitri. Cât despre David, cui îi pasă acum care era numele lui adevărat, cel despre *care el făcea atâta caz*?

Lucrurile nu funcţionează după nume în acest spital, şi nicăieri în lume. Lucrurile funcţionează după număr. Numărul guvernează universuliată, acum pot să divulg asta, o parte a mesajului lui David (*dar numai o parte*).

N-ai idee cu câtă nepăsare sunt tratate cadavrele aici, în spital, postmortem. Profesia noastră este viaţa, nu moartea; *iată mottoul nostru fudul*. Pe morţi să-i îngroape morţii.

Neajunsul lui David a fost că n-a avut un număr, un număr adevărat de care să fie legatferm. Nu e neobişnuit printre orfani să nu ai număr. Doctorul Julio mi-a mărturisit că, din când în când, trebuie să inventeze un număr pentru câte un copil aflat în grija lui, deoarece fără număr nu poţi accesa ajutoarele sociale. Dar gândeşte-te ce se întâmplă în camera morţilor (*noi aşa o numim aici, camera morţilor*), *când ajunge un cadavru fără număr sau cu un număr care se dovedeşte a fi, să spunem, fictiv. Cum să închizi un dosar, când nu există niciun dosar de închis*? *Răspunzi de un corp, un corp fizic indubitabil, cu greutate, înălţime şi toate atributele unui corp, dar persoana, fiinţa, entitatea căreia i-a aparţinut corpul nu există, n-a existat niciodată. Ce faci, când eşti un biet infirmier care trebuie să ducă leşuri, când eşti pe ultima treaptă a ierarhiei*

spitaliceşti? Te las să-ţi imaginezi singur.

Ceea ce vreau să zic, Simon, e că David nu trebuie neapărat să fie mort. Ceva a trecut prin camera morţilor, care a semnificat apariţia unei absenţe în lume, o nouă absentă, dar absenta aceea nu era a lui David, nu neapărat, nu indubitabil. Există cenuşă, indubitabil, într-o gaură într-un zid lângă râu, dar cine poate spune a cui e cenuşa? Se prea poate să fie cenuşă veche, măturată de pe grătarul unui cuptor după ce acesta s-a răcit şi pusă într-un vas. David a fost dus pe-o targă cu rotile în camera morţilor; l-ai văzut acolo, l-am văzut acolo. Tot ce-a urmata fost o harababură, o harababură şi-un mister. A fost scos de-acolo pe targa cu rotile? A plecat pe picioarele lui? A dispărut în văzduh? Nu se ştie, aşa cum nu se ştie cauza morţii lui. Atipic, *acesta e cuvântul asupra căruia au convenit doctorii: ceva atipic. La fel ar fi putut să scrie*: O conjuncţie malignă a stelelor. *Oricum, dosarul e închis acum (e o ştampilă mare, neagră, ce se pune pe-un dosar când e închis, am văzut-o cu ochii mei: DOSAR ÎNCHIS). Dar, filosofic vorbind, al cui dosar e acel dosar? Poate e doar dosarul unei fantome conjurate în biroul doctorului Julio din motive de comoditate, caz în care, filosofic vorbind, dosarul e al nimănui. Înţelegi ce spun? Multă confuzie. Multe întrebări rămase fără răspuns.*

Cum am zis, ai răgaz până sâmbătă.

P. P.S. N-ai fost niciodată închis, Simón, prin urmare n-ai nicio idee ce înseamnă să fii la zdup fără nicio promisiune de libertate. Şi în ce companie mă aflu! Lu, Dmitri, în mijlocul unei trupe de bătrâni cu păr alb, cocârjaţi, bălosaţi, incontinenţii Socoteşti că aripa închisă a spitalului e o soartă mai bună decât minele de sare? Greşeşti. Plătesc scump pentru greşelile mele, Simon. Plătesc în fiecare zi. Ţine minte asta.

Ceea ce vrem, ce vrem cu toţii, este cuvântul de iluminare care să deschidă larg porţile închisorii şi să ne întoarcă înapoi la viaţă. Şi când spun închisoare, nu mă refer doar la aripa închisă, mă refer la lume, la întreaga

lume mare. Pentru că asta e lumea, dintr-o anumită perspectivă: o închisoare în care decazi în cocârjeli şi incontinenţă şi, la urmă, moarte, iar apoi (dacă dai crezare unor poveşti, ceea ce eu nu fac) te trezeşti pe un ţărm străin, unde trebuie s-o iei de la capăt cu toată tărăşenia.

Tânjim nu după pâine (asta ni se dă la prânz în fiecare zi binecuvântată, pâine cu fasole fiartă în sos de roşii), ci după cuvânt, cuvântul teribil care ne va dezvălui de ce suntem aici.

Înţelegi, Simon, sau eşti mai presus de foame, aşa cum eşti mai presus de pasiune sau durere? Uneori, am impresia că eşti o cămaşă veche, trasă de atâtea ori prin apa oceanului, încât n-a mai rămas nimic din culoare, din substanţa ei. Dar bineînţeles că nu vei înţelege. Crezi că eşti norma, señor Normal, *şi cine nu-i ca tine e nebun.*

Ai vreo idee cine a fost copilul care a trăit sub oblăduirea ta? El zice că acceptai că e excepţional, dar ai idee cât de excepţional a fost el cu adevărat? Nu cred că ai. Avea o minte ageră şi era iute de picior: asta însemna excepţional pentru tine. Câtă vreme eu, Dmitri, cândva un umil custode de muzeu, iar acum naiba ştie ce, cu alte cuvinte, nimeni special, am ştiut din clipa în care l-am zărit prima oară că el nu era de pe lumea noastră. El era ca una din păsările alea, le-am uitat numele, care coboară din cer din an în paşte, pentru a ni se înfăţişă nouă, simpli pământeni, înainte de a-şi lua din nou zborul în eternele lor peregrinări. Scuzat să-mi fie limbajul. Sau, aşa cum am spus data trecută, ca o cometă, dispărută cât ai clipi din ochi.

Străzile sunt pline de nebuni cu mesaje pentru omenire, Simon. Ştii asta la fel de bine ca şi mine. David era diferit. David era cel adevărat.

Ţi-am spus că mi-a încredinţat mesajul lui. Ceea ce nu e tocmai adevărat. Dacă mi-ar fi încredinţat mesajul lui, n-aş mai fi în aripa asta închisă, scriind o scrisoare unui om care mă plictiseşte şi m-a plictisit întotdeauna. Aş fi liber. Aş fi o fiinţă liberă. Nu, el nu mi-a încredinţat

mesajul lui, nu chiar. În ultimele lui zile, a avut multe ocazii s-o facă. Şedeam lângă patul lui când îmi permiteau îndatoririle, îl luam de mână şi-i spuneam: Dmitri e aici, *şi când buzele i se mişcau, îmi aplecam urechea, pregătit pentru cuvântul teribil. Dar n-a venit*. De ce sunt aici, Dmitri? *Aceste cuvinte le auzeam în schimb*. Cine sunt şi de ce sunt aici?

Ce să-i spun? *Cu siguranţă nu ceva de genul*: N-am idee, puştiule. Expediere greşită, de-ar fi să zic ceva, de-ar fi să lansez un răspuns. Expediat în locul greşit, la momentul greşit. *Nu, nu aveam de gând să-i stric ziua în felul ăsta*. Ai fost trimis să mă salvezi pe mine, *i-am zis* – pe mine, bătrânul tău prieten Dmitri, care te iubeşte, şi te venerează, şi şi-ar da viaţa pentru tine în orice clipă. Ai fost trimis să-l salvezi pe Dmitri şi s-o aduci înapoi pe preaiubita ta Ana Magdalena.

Dar nu asta voia el să audă. Nu era de ajuns pentru el. El voia să audă altceva, ceva mai măreţ. Ce anume? *vei întreba. Cine ştie… Cine ştie…*

Fapt e că păcătoşii autentici, asemenea bătrânului Dmitri, erau prea banali pentru el. Ceea ce voia el să salveze erau ţipi ca tine, tipi care reprezentau o provocare mai mare pentru el. Şi iată-l pe bătrânul Simon, cu trecutul lui mai mult sau mai puţin mânjit, un tip bun, deşi nu cine ştie ce bun, care nu tânjeşte neapărat după o altă viaţă – hai să vedem ce putem face pentru el.

La urmă, era prea slăbit – la această concluzie am ajuns după multă frământare lăuntrică. Prea slăbit să rostească acel cuvânt teribil, în faţa ta sau în faţa mea. Când şi-a dat seama că sfârşitul e aproape, boala îl secătuise prea mult, nu mai avea puterea pentru ceea ce era de făcut.

Ştii că, în momentul dramatic al bolii lui, m-am oferit să-i donez sânge? *O transfuzie completă*: *scos sângele lui, introdus sângele meu. Au refuzat, doctorii ăia*. N-o să meargă, Dmitri, *mi-au zis ei*: altă grupă sanguină. Voi nu

înţelegeţi, *am ripostat eu*. Sunt gata să mor pentru el. Dacă eşti gata să mori pentru cineva, sângele tău va avea efectul scontat, oricând. Patima din sângele tău va arde micile corpuscule sangvine, le va incinera într-o clipită. *Au izbucnit în râs*. Nu ştii nimic despre sânge.

Dmitri, *au zis ei*. Du-te înapoi la curăţatul veceurilor. Numai la asta eşti bun.

J

Îi învinovăţesc. Îi învinovăţesc pe medicii lui. Nicio clipă nu mi-aş fi încredinţat copilul în grija lui Carlos Ribeiro. Se pricepe la fracturi şi *apendicite, şi alte d-astea, dar într-un caz* atipic *precum cel al lui David, e total lipsit de inspiraţie. De asta ai nevoie, ca doctor, în aceste cazuri atipice: de inspiraţie. Nu-i de folos să cauţi în manuale. Niciun manual nu te va ajuta când te confrunţi cu o boală misterioasă. N-am eu fumuri de doctor, dar m-aş fi descurcat mai bine decât doctorul Ribeiro*.

Până data viitoare.

D.

Capitolul 25

— Tot vreau să-ţi spun ceva, Simon, îi zice Ines. Paula şi cu mine am hotărât că a venit vremea să vin→

dem magazinul. Avem deja o ofertă. După finalizarea vânzării, o să ne mutăm la Novilla. M-am gândit să te anunţ din timp.

— Tu şi Paula? Şi soţul, copiii Paulei? Se mută şi ei la Novilla?

— Nu. Fiul ei e în ultimul an la scoală şi nu vrea să plece. O să rămână cu tatăl lui.

— Iar în Novilla, tu şi Paula plănuiţi să locuiţi împreună?

— Da. Asta-i ideea.

Bănuia el de mai de mult că Ines şi Paula nu sunt *y* doar partenere de afaceri.

— Îţi urez fericire deplină, Ines. Fericire şi succes deplin.

Ar putea să spună mai multe, dar se rezumă la atât.

Prin urmare, aşa se termină povestea, se gândeşte el mai târziu, povestea micului lor proiect de a fi o familie: cu moartea copilului, urmată de plecarea femeii, 224

lăsându-l pe bărbat singur într-un oraş străin, jelindu-şi pierderile.

N-a mai avut relaţii intime cu o femeie de la primele zile petrecute în Novilla, când muncea ca docher. Faţă de Ines n-a simţit niciodată vreo atracţie fizică. Ce»

anume a fost relaţia lor nu e uşor de descris: cu siguranţă nu aceea între bărbat şi femeie, nici aceea între frate şi soră. Mai potrivit ar fi *companeros*\ ca şi când din scopul lor comun şi din munca lor comună a crescut între ei o legătură, nu de iubire, ci de datorie şi obişnuinţă. Dar chiar şi în această calitate, de companion, chiar şi în marja îngustă a relaţiei dintre companioni, pe care i-a permis-o ea, el nu s-a dovedit niciodată suficient de bun pentru ea, n-a fost niciodată ceea ce merita ea.

Când el a ajuns pe ţărmurile acestei ţări, funcţionarul care l-a înregistrat l-a obligat să accepte numele de Simon şi vârsta de patruzeci şi doi de ani. La început, treaba l-a amuzat: vârsta era la fel de arbitrară ca şi numele. Dar treptat, odată cu trecerea timpului, numărul patruzeci şi doi a căpătat o fatalitate proprie. Sub steaua plină de speranţă a numărului patruzeci şi doi a fost inaugurată noua lui viaţă. Ceea ce el nu poate încă vedea, ceea ce-i este ascuns, e când anume se va încheia această dominaţie astrală a lui patruzeci şi doi şi va începe dominaţia unui alt număr, poate mai întunecat, poate mai luminos. Ori s-a întâmplat deja acest lucru? Oare ziua în care a murit fiul lui marchează încheierea lui patruzeci şi doi? Dacă aşa stă treaba, la ce vârstă nouă a fost avansat?

E destul de familiarizat cu matematica academiei, ca să ştie că patruzeci şi doi nu trebuie neapărat să fie urmat de patruzeci şi trei, patruzeci şi patru, patruzeci şi cinci. Stelele de pe bolta academiei dansează după propria lor melodie, la fel fac şi numerele. Întrebarea e: ce fel de om va fi el – acel *el* care poartă sau purta numele de Simon –

sub noua lui stea? Va înceta să fie blând, prudent, anost? Va deveni (prea târziu!) omul care ar fi trebuit să fie tatăl potrivit pentru David; volatil, nepăsător, pătimaş? Şi dacă da, care va fi noul lui nume?

A fost o vreme când a avut o slăbiciune pentru Alma, a treia dintre cele trei surori de la fermă. Cum ar fi primit el, bătrânul burlac Simon, dacă mâine ar bate la uşa casei lor, îmbrăcat în cel mai bun costum al său, cu un buchet de flori în braţe, cu intenţia de a-i face curte? Ar fi poftit înăuntru, sau, dimpotrivă, surorile ar asmuţi câinii asupra lui?

Gândurile îi sunt întrerupte de un ciocănit în uşă. La început, nu-şi recunoaşte vizitatoarea: o ia drept o vecină de bloc.

— Da? Cu ce vă pot fi de folos? o întreabă el.

— Sunt eu, Rita, răspunde aceasta. Vă amintiţi? V-am îngrijit fiul în spital.

Inima lui tresare. Oare soarta îi propune un răspuns la întrebarea *încotro de-acumî* sub forma acestei tinere nu lipsite de vino-ncoace?

— Cum să nu! Ce mai faci, Rita?

— Pot să intru? întreabă ea. V-am adus cartea lui David, cea pe care el a rătăcit-o. S-a făcut o curăţenie serioasă şi am găsit-o în camera personalului de serviciu, n-am idee cum a ajuns acolo. Cum sunteţi, Simon? Rezistaţi? Nu pot să vă spun cât de mult ne lipseşte David, tuturor. Ne-a frânt inimile când… mă rog…

Îi oferă Ritei un pahar de vin, pe care ea îl acceptă. Cartea adusă e, bineînţeles, *Aventurile lui Don Quijote*, care, de când a văzut-o el ultima oară, a căpătat o pată întunecată pe copertă.

— Trebuie să mărturisesc, zice sora Rita, că am stat la îndoială. Întâi am vrut s-o păstrez ca amintire; apoi m-am gândit că Simon are atât de multe amintiri legate de ea, cel mai bine e să ajungă la el. Prin urmare, iat-o.

— Nu pot să-ţi spun cât îţi sunt de recunoscător, Rita. Îţi vine să crezi că asta e cartea din care David a învăţat

singur să citească? O ştia pe de rost, din doască-n dească.

— Asta e bine, zice Rita.

El continuă:

— Rita, ai fost cu David în ultimele lui zile. Ţi-a vorbit vreodată de un mesaj? A lăsat vreun mesaj?

— Ciudat că mă întrebaţi. Deunăzi am discutat >

despre David şi despre ce-a însemnat el pentru noi. Pentru că atunci când te lupţi să salvezi un pacient şi pierzi bătălia, aşa cum ni s-a întâmplat nouă, e bine să înveţi din asta şi să duci mesajul în bătălia următoare. Altfel te descurajezi, credeţi-mă. În cazul lui David, cuvântul-cheie al mesajului lui a fost curajul – aşa am hotărât noi. David a fost un băiat foarte curajos, care a suferit foarte mult, dar nu s-a plâns. Fii curajos, fii vesel la ananghie: acesta a fost mesajul lui, aş zice eu.

— Fii curajos. Fii vesel. O să ţin minte pentru când îmi va veni vremea.

— Iar soţia dumneavoastră, Simon? Cum suportă ea? Am văzut cât de apropiaţi erau ea şi David.

— Ines nu e de fapt soţia mea, spune el. De fapt, ea şi cu mine ne vom despărţi curând, urmându-ne fiecare drumul. Dar cu siguranţă ea e mama lui David, mama lui adevărată, chiar dacă nu are documente s-o dovedească. Mama lui aleasă. Ines este mama lui, cât despre mine, eu am preluat rolul tatălui, în absenţa altuia mai bun. Da, Ines şi eu vom merge pe drumuri separate. De fapt, trebuie să-ţi spun că în momentul în care ai bătut la uşă, eu mă întrebam ce-mi rezervă viitorul. Ines se întoarce la Novilla – de acolo e ea, acolo e familia ei. Eu voi rămâne aici, în Estrella. Am o slujbă, nu e grozavă, dar îmi dă satisfacţii. Sunt mesager pe bicicletă. împart materiale publicitare proprietarilor de case. Presupun că voi continua să fac asta. Când ai bătut la uşă, tocmai mă întrebam cine o va înlocui pe Ines în viaţa mea. Am fost împreună aproape cinci ani, m-am obişnuit să fiu împreună cu ea, deşi n-am fost niciodată soţ şi soţie în sensul con

— J

venţional.

În timp ce vorbeşte, îşi dă seama că spune prea mult, mult prea mult, şi evident Rita simte acelaşi lucru, căci se foieşte pe scaun.

— Trebuie să plec, zice ea ridicându-se. Mă bucur că v-am adus cartea. Sper ca dumneavoastră şi Ines să vă găsiţi liniştea curând.

El o conduce la uşă; din prag se uită în urma siluetei ei micuţe, îngrijite, care se depărtează pe coridor.

El răsfoieşte cartea pe care i-a adus-o Rita. Pata de pe copertă – cafea? – s-a îmbibat şi a lipit unele de altele primele câteva pagini. Legăturile cedează. Dar amprentele lui David sunt peste tot, chiar dacă invizibile. În felul ei, cartea e o relicvă.

Lipită în interiorul copertei din spate e o foaie de hârtie pe care el n-a văzut-o până acum. După antet – *Oraşul Novilla*, *Bibliotecile Orăşeneşti* – urmează cuvintele:

Dragi copii.

Nouă, bibliotecarilor, ne place să aflăm dacă v-a plăcut să citiţi cărţile noastre şi cu ce aţi rămas după citirea lor.

Care e mesajul acestei cărţi? *Ce vă amintiţi în mod deosebit*?

Scrieţi-vă răspunsurile mai jos. *Aşteptăm cu nerăbdare să le citim*.

Prietenul vostru, *bibliotecarul* în locul indicat, doi cititori de dinainte ca el, Simon, să fi împrumutat cartea de la bibliotecarul prietenos (fără s-o mai poată şi duce înapoi) şi-au lăsat comentariile.

Mi-a plăcut de Sancho, a scris primul. *Mesajul cărţii e că ar trebui să-l ascultăm pe Sancho pentru că el nu e cel nebun*.

Al doilea: *Mesajul cărţii e că Don Quijote a murit ca să nu se însoare cu Dulcania*.

Niciun comentariu scris de mâna lui David. Păcat. Acum nu se va mai şti niciodată care era, după părerea lui

David, mesajul cărţii sau ce-şi amintea cel mai bine din ea.

La preţul de vânzare se adaugă 2%, reprezentând valoarea timbrului literar.